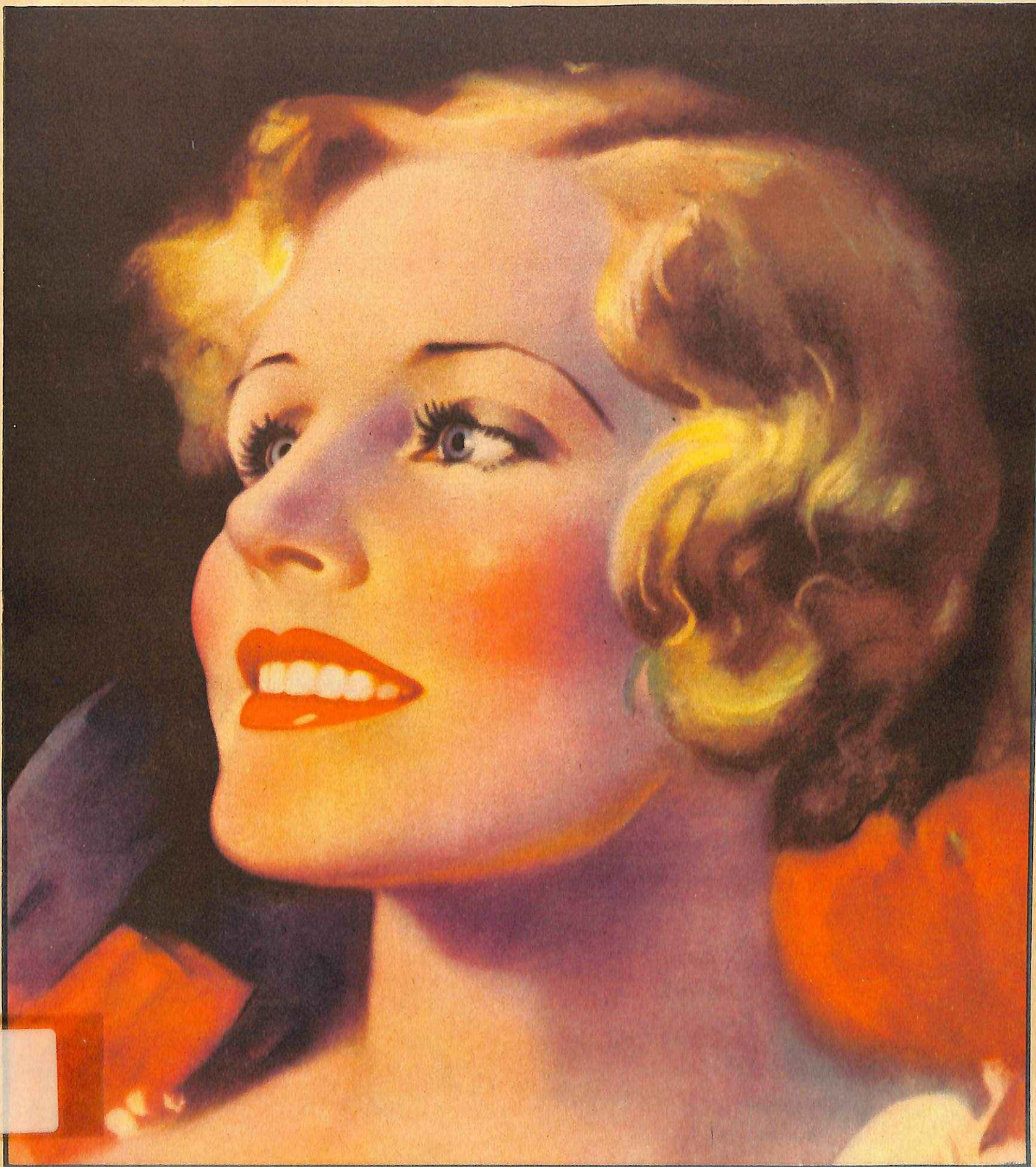

ΕΒΔΟΜΑΣ

III ΠΩ-Π-Ν III

Το ζητήμα είναι πολύ σοβαρό για να
τολμήση κανείς να κάνει καλαμπούρια
έπάνω σ' ένα τέτοιο θέμα.
Πάντως, θάπρεπε νάχανε πολύ ήρωϊ-
σμό, εγκληματικό έννοούμε ήρωϊσμό,
οι συμμορίτες που συνέλαβε την πε-
ρασμένη εβδομάδα ή αστυνομία μας,
για να τολμούν κι' ύστερ' από την αυ-
στηρότητα, μιὰ αυστηρότητα απόλυτα
δικαιολογημένη με την όποια το Νέον
Κράτος, άντεπεξέρχεται κατά του έγ-
κλήματος και της ανηθικότητας, να έ-
ξακολουθούν την όληθρία τους βιομη-
χανία.
Και δέν κάνομε διόλου πολιτική α-
φοῦ πρόκειται περί ζητήματος κεφα-
λαιώδους κοινωνικής σημασίας, άν το-
νίσωμε ότι ή επιτυχία της αθηναϊκής
αστυνομίας που κατώρθωσε να συλλά-
βη την σπείρα των κατασκευαστών της
ήρωϊνης, είναι μιὰ ακόμη επιτυχία πε-
ρίλαμπρη της νέας πολιτικής που εγκαι-
νίασε ή κυβέρνηση, και που είνε πολιτι-
κή εξυγιάνσεως και άποκαθάρσεως. "Η
έλληνική κοινωνία που με κατάπληξη
άλλα και άνακούφιση διάθασε την πε-
ρασμένη εβδομάδα την είδηση, μιὰ εύχη
έχει τώρα να διατυπώση: να εξαντλή-
ση ή Δικαιοσύνη όλη της την αυστηρό-
τητα απέναντι των εγκληματιών αυ-
τών, των δραστών της όμαδικής δη-
λητηριάσεως του λαού.
"Η τιμωρία τους πρέπει νάναι παρα-
δειγματική.

ΑΝΤΙΚΥΚΛΩΝΕΣ

Τα κύματα, όχι τα ραδιοφωνικά
άτυχως (καλά, δηλ. προτιμότερα, θά-
ταν τώρα κι' αυτά), άρχισαν και φέτος
και οι καιρικοί άρμόδιοι έσπευσαν να
μās καθησυχάσουν με μιὰ δήλωση:
«πρόκειται περί άντικυκλώνος, θά πε-
ράσει».
Εν τῷ μεταξύ έμās, κι' ύστερ' από
την παρήγορη αὐτή διαβεβαίωση, έξα-
κολουθεί να μās δια...περᾶ το κρῖο,
τσουχτερό, άπαίσιο και να μās κυ-
κλώνη, χωρίς δυστυχώς να είμεθα σέ
θέση να κάνωμε κι' έμείς κανένα...
άντικυκλώνα. Το μόνο που μπο-
ρούμε να κάνωμε, είναι να έντεινώμε
την καλαμπουριστική μας προσπάθεια,
και ίσως κατορθώσωμε να τρέψωμε εις
φυγήν το κύμα του κρύου, όταν δη ά-
πέναντί τόσο σοβαρούς άνταγωνιστάς!

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΔΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ

ΧΕΙΜΩΝ

Χειμών! Ένέσκηψε άγριος
μετά τρελλών όργίων...
Βορρηάς έφύσηξε κι' εύθύς,
με νέφη ό όρίζων καλυφθείς,
μετέβαλε το "Άστυ μας
εις φοβερόν ψυγείον!

Χειμών! Χιών σαν πούπουλο
δπου είναι κι' άναμένεται!
Οί φάτσες έπρασίνισαν...
Οί μύτες έκοκκίνισαν...
"Αλλά ή Νύμφη του Βορρά
άργεϊ... και ούτε φαίνεται!

Χειμών! Πουλάει ό καστανάς
κάστανα στή γωνία...
Μά δέν χαρίζουν κάστανα
πλάσματα ξανθοκάστανα—
που τις ευαίσθητες καρδιές
φέρνουνε σέ άγωνία!

Χειμών! Τόν νοιώθετε καλά
οί παντρεμένοι όλοι σας...
Μαντώ ντέ λούτρ, οί μέν σās λέν...
Κι' άλλος ζητούν μαντώ ντέ λαίν...
Και ξεραίλα άπλώνεται...
μέσα στο πορτοφόλι σας!

Χειμών! Βεγγέρες άρχισαν
τριγύρω άπ' την έστία...
Δυό δάχτυλα κονιάκ παληό...
Και μιὰ σταλιά κουτσομπολιό...
Και λίγο πόκερ ή κουρκά-
φτηνό... έτσι στ' άστεία!

Χειμών! Πολλοί εξύλιασαν
έκ του σφοδρού του ψύχους...
Και σείς, ό άναγνώστα μου,
την άφροσύνη σας δώστε μου
δπου έκοκκαλώσατε
με τους φριχτούς μου στίχους!

III "ΤΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,

Τα πρώτα άποτελέσματα της διδασκα-
λίας—σύμφωνα με το νέον έκπα δευτικών
σύστημα της «Εβδομάδος»—καθώς βλέ-
πετε, δέν άργησαν καθόλου. "Ο καιρός έ-
γινε παγερός και θαρρείς πώς μετεφέρ-
θηκεν τουλάχιστον στή σκανδιναβική πε-
ριφέρεια. Πάντως, τα μαθήματα έξακο-
λουθούν... και θά εξακολουθούν άσπου
να ξυλιάση κι' ό τελευταίος μαθητής.
Ερώτησις.— Γιατί όλοι άποφεύγουν
έναν κουτσό που έρχεται άπ' την Πόλη;
Απάντησις.— Γιατί τόν θεωρούν
κουτσομπόλη!
Πάραυτα, όλα τα ήνωμένα κουτσομπο-
λιά "Αθηνών—Πειραιώς—Περιχώρων...πα-
θαίνουν ψύξη!
Συνέχεια.
Ερώτησις.— Γιατί όλοι κορριδεύ-
ουν την "Αθήνα που κατάντησε νάχη τρία
Ώδεϊα;
Απάντησις.— Γιατί έγινε Τριώ-
διον!
"Υστερα άπ' αυτό το άνοσιούργημα,
μήν περιμένετε νάχωμε του χρόνου Καρ-
ναβάλι. Το Τριώδιον, εις ένδειξιν διαμαρ-
τυρίας με τόν ένασκούμενον άθέμιτον συ-
ναγωνισμόν, άσφαλώς... θ' άπεργήση!
Κι' άλλο.
Ερώτησις.— Γιατί άν δης την Λό-
λα τρεις φορές, σοῦ βγάξει την πίστη ά-
νάποδα;
Απάντησις.— Γιατί γίνομαι είδω-
λολάτρης (Ιδω, Λόλα, τρίς).
Φρίκη! Αυτό το λογοπαίγνιο της Λόλας
πολλούς έλόλανε άλλ' ό συντάκτης
της παρούσης στήλης—πρόβατον άπολώ-
λες—δέν δίνει δεκάρα.
Παρακάτω.
Ερώτησις.— "Αν μπη μέσα σ' ένα
μπάο κάποιος μουζικάντης κι' άρχίζει να
παίζει οῦτι, γιατί έξω φρενών, τόν πετούν
έξω με τις κλωτσιές;
Απάντησις.— Γιατί γίνεται μπα-
ροῦτι (μπάρ οῦτι).
Σας συμβουλευόμεν να προμηθευήτε
λίγο μπαροῦτι κι' άφοῦ γεμίσετε μερικά
σοσίγγια, να τουφεκίσετε τόν αδιόρθωτο
συντάκτη της παρούσης στήλης που δέν
είναι άσφαλώς... άλλ' άνάλατος!
Τέλος.
Ερώτησις.— Γιατί δέν μπορεί να
ανακαλόμη κανείς πώς ό ποντικός έχει
ιδιαίτερα συμπάθεια προς το τυρί;
Απάντησις.— Γιατί είναι μυστή-
ριον (μῦς, τυρίον).
Το τυρί τρώγεται βέβαια. "Ο ποντικός
άσφαλώς δέν τρώγεται. Κι' άν ακόμα
τρώγονταν όμως το φριχτό λογοπαίγνιο
δέν τρώγεται καθόλου!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ...

«Ο γιατρός εξετάζοντας έναν ασθενή, μολογεί:

—Παρά την καρδιακή χώρα παρατηρείται συμφόρησης... Οί φλέβες του λαιμού είναι εξογκωμένες... Η αναπνοή διαλείπεται.

—Και τί σημαίνουν όλα αυτά, γιατρέ;

—Α, τίποτα... Πενήντα φράγκα...

□ □

ΜΗΠΩΣ ΕΙΧΕ ΛΑΙΚΟ;

Μαμά.—Κύτταζε, Νίκο να δώσεις στη Μαρία τη μερίδα του λέντος απ' αυτό το πορτοκάλι.

Νίκος.—Ναι, μαμά.

—Υστερ' από λίγο:

Μαρία.—Μαμά, δέν μου έδωσε καθόλου πορτοκάλι ο Νίκος.

Νίκος.—Μά τρώνε τα λεοντάρια πορτοκάλι;

□ □

ΠΕΡΙΕΡΓΟ...

Σε κάποια συναναστροφή συζητούν για δαίτα:

—Εγώ λέγει ένας κύριος, τρώγω χρόνια βοδινό, κι' όμως δόξα σοι ο Θεός, είμαι γερός σαν το βόδι!

—Περίεργο! άπαντά ένας άλλος. Έγώ τρώγω όλη μου τη ζωή ψάρια, αλλά μέχρι σήμερα εστάθητε άδύνατο να μάθω κολύμπι!

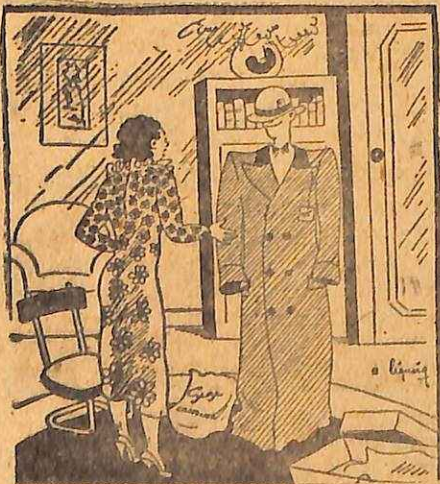
□ □

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΜΙΚΡΑ

—Μαμά, τί πράγμα είναι οι άγγελιοι;

—Οι άγγελοι παιδί μου είναι πλάσματα με φτερά!

—Τότε γιατί χθες ο μπαμπάς είχε της καμαριέρας σου άγγελέ μου, αφού δεν έχει φτερά;

Ο ΛΟΓΟΣ

—Σου τα διάλεξα, αγάπη μου, λίγο σοφεία για να μη σε στενοχωρούν...

Τὰ σχέδια τοῦ ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Δά ημουν πολύ εύτυχής, συνταγματάρχα μου, αν μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος, είτε ο ντέτεκτιβ Άντρέ Μπουνέλ κυττάζοντας τον ψηλώσωμο πενήνταρή που έβρισκόταν μπροστά του. Μόνο, θα σας παρακαλούσα να μου εξηγήσετε, με δυο λόγια, τί θέλετε από μένα.

—Πρόκειται για τα σχέδια ενός αεροπλάνου νέου τύπου, του «ΖΕ-4», που η κατασκευή του οφείλεται στον Φρανσουά Μωμπάν, νεαρό έφευρέτη με λαμπρό μέλλον. Αυτά τα σχέδια που είχαν υποβληθώ πριν από τρεις μήνες στις τεχνικές υπηρεσίες του υπουργείου Αεροπορίας, αγοράστηκαν από αυτόν την περασμένη εβδομάδα. Έκτός απ' τον Μωμπάν κι' από μένα, πέντε άτομα μόνο γνωρίζουν την ύπαρξή τους. Είναι: ο υπουργός της Αεροπορίας, ο διευθυντής του υπουργείου του, ο λοχαγός-ύπασιπτής του και δύο μηχανικοί της υπηρεσίας. Όλους αυτούς θα ήταν γελοίο να τους ύποπτευθώ κανείς.

«Υπάρχουν δυο αντίτυπα των σχεδίων του «ΖΕ-4». Ο ένας φάκελλος βρίσκεται μέσα στο χρηματοκιβώτιό μου, στο υπουργείο κι' ο άλλος είναι... ή μάλλον, ήταν μέσα στο χρηματοκιβώτιο του Μωμπάν, που συνεχίζει τις τελειοποιήσεις της έφευρέσεώς του. Αυτά τα δεύτερα σχέδια έχουν κλαπώ. Ο Μωμπάν έχει στο Ρυέί ένα σπιτάκι όπου μένει μαζί με τον ύπρητή του Συπριέν Μοντυρό. Ο Συπριέν, είναι άνθρωπος άπολύτου έμπιστοσύνης και βρίσκεται δώδεκα χρόνια στην υπηρεσία του.

«Ο Φρανσις Μωμπάν είναι στις παραμονές των γάμων του. Χθες το βράδυ γενμήτισε στο Παρίσι με την άρραβωνιαστικιά του, όπως συμβαίνει πολύ συχνά. Έπείστρεψε με το τραίνο της 10.13' νυκτερινής που τον έφερε στο Ρυέί στις 10.40'. Θυμάστε την φοβερή θύελλα που ξέσπασε στις 11 πάνω-κάτω εκείνο το βράδυ, για να φθόση σπύτι του προτού πιάση ή βροχή, ο Μωμπάν πήρε έναν δρομάκο που δέν τον παίρνει συνήθως γιατί είναι τελείως έρημικός.

«Ένώ προχωρούσε σ' αυτόν τον δρομάκο ώρθώθηκε ξαφνικά μπροστά του από ένα γιατί ένα άτομο ώπλισμένο μ' ένα ρεβόλβερ. Ο έφευρέτης νόμισε πως είχε να κάνει μ' έναν αλήτη. Χωρίς να διστάση, ώρμησε κι' άδραξε το χέρι του ληστού. Καθώς είναι γερός, εύκολα θα τον κατέβαλλε. Δυστυχώς, ο αλήτης δέν ήταν μόνος. Ένας συνένοχος του κρυμμένος μέσα στο σκοτάδι, πυροβόλησε. Η σφαίρα έθρηκε τον Μωμπάν στον ώμο και τον έριξε κάτω. Προτού λιποθυμήση, ο έφευρέτης ένοιωσε πως οι κακοποιοί τον σήκωναν και τον μετέφεραν. Όταν συνήλθε, ή θύελλα είχε ξεσπάσει. Στη λάμψη των άστρων, διεπίστωσε πως οι ληστές τον είχαν άφρισε κάτω από ένα καταφύγιο από λαμαρίνα όπου φύλαγαν τα έργαλεία. Ο Μωμπάν ψάχτηκε. Είχε άπάνω του το

πορτοφόλι και το ρολόι του. Το κλειδί όμως του χρηματοκιβωτίου του δέν έβρισκόταν πιά στην τσέπη του σακακιού του.

«Ο Μωμπάν κατάλαβε ότι ή επίθεση ήταν για τα σχέδια του! Ο Συπριέν έλειπε εκείνο το βράδυ στο σινεμά, συνεπώς δέν θα έβρισκόταν κανείς για να τους έμποδίση.

«Εύτυχώς που σε λίγο περνούσε άπόξω ο δόκτωρ Κρουαζιέ. Ακούγοντας τις κραυγές του Μωμπάν, έσπευσε τον μετέφερε στο ιατρείο του που ήταν σε μιά μικρή άπόσταση, κι' εκεί προσέθη στην έξαγωγή της σφαίρας που είχε σφηνωθώ λίγο πιο πάνω απ' την δεξιά ώμοπλάτη.

«Έπειτα ο γιατρός κάλεσε τον άστυνόμο κι' οι τρεις μαζί έσπευσαν στο σπιτάκι του Μωμπάν. Εκεί τους περίμενε μιά έκπληξη. Όλες οι λάμπες του γραφείου ήταν άναμμένες κι' ο Συπριέν περίμενε με την νυχτική κι' ένα ρεβόλβερ στο χέρι.

«Προτού ρωτήση τον ύπρητή του ο Μωμπάν πλησίασε το χρηματοκιβώτιο. Ήταν άνοιχτό και το κλειδί έβρισκόταν άπάνω στην κλειδαριά. Τα σχέδια του «ΖΕ-4» είχαν εξαφανισθώ.

«Τώρα άκούστε και την άφήγησή του Μοντυρό. Είχε πάρει άδειά απ' τον κύριο του για να λείψη στο σινεμά. Είναι όμως καρδιακός και τον πειράζει ο συννασιμός καθώς κι' ή βαρεία άτμόσφαιρα. Στο διάλειμμα, νοιώθοντας πως πλησίαζε να ξεσπάση ή μπόρα, έφυγε φοδούμένος μήπως άποκλεισθώ στο σινεμά. Έπείστρεψε λοιπόν σπίτι και κοιμήθηκε.

«Στις έντεκα, ξέσπασε ή μπόρα. Ο ύπρητής έύνησε. Το δωμάτιό του είναι άκριβώς άπάνω απ' το γραφείο. Ξαφνικά, ο Συπριέν νόμισε πως άκουγε τον κρότο σπαζόμενου τζαμιού και ήματα στο γραφείο. Ο ύπρητής πίστεψε πως θα είχε έπιστρέψει ο κύριός του. Άνησυχώντας όμως για το σπασμένο τζάμι, πήρε το ρεβόλβερ του και κατέβηκε κάτω.

«Μόλις άνοιξε την πόρτα του γραφείου, που ήταν κατασκότεινο, είδε μιά σκιά να όρμα στο παράθυρο και να πηδά στον τοίχο. Έτρεξε πίσω της και πυροβόλησε, στην τύχη.

«Φαντασθήτε την άπελπισία του Μωμπάν όταν άνεκάλυψε την κλοπή. Με είδοποίησε κι' έσπευσε σε σας για τα περαιτέρω.

«Ο ντέτεκτιβ ήταν σκεπτικός.

—Έχετε μαζί σας το αυτόκίνητό σας, είπε στον συνταγματάρχη. Πάμε, αν θέλετε, στο Ρυέί...

□ □

Στον κήπο του σπιτιού, ο Μπρυνέλ δέν μπόρεσε να άνακαλύψη ίχνη γιατί τα είχε σβύσει ή βροχή.

Ο Συπριέν Μοντυρό άνοιξε την έξώπορτα. Ήταν καμιά πενήνταριά χρονών, κιτριναύρος και φιλάσθεος.

Στο σαλόνι, συνάντησαν τον γιατρό.

—Πώς πάει ο πληγωμένος σας, δόκτορ; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

—Μιά χαρά. Ο κ. Μωμπάν είναι γε-

άεροπλάνου ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤ' ΑΝΖΟΥ

ρης κράσεως και σε δυο εβδομάδες θα είναι στο πόδι. Πρέπει πάντως να εύγνωμονή τους ληστές που δέν τον άφησαν στο πεζοδρόμιο γιατί με την βροχή που έπιασε θα πάθαινε καμιά περιπνευμονία και δέν θα την γλύτωνε τόσο φτηνά.

«Ο ντέτεκτιβ, αφού άπεχαιρέτησε τον γιατρό, άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα μαζί με τον συνταγματάρχη. Ο Φρανσις Μωμπάν ήταν κατάχλωμος με τα χείλη σκασμένα απ' τον πυρετό. Ήταν καμιά τριανταπενταριά χρονών, με εύρύ μέτωπο. Μολονότι φαίνόταν πολύ καταβεβλημένος μιά άδάμαστη θέληση ήταν ζωγραφισμένη στο έλέμμα του.

«Ο τρόπος με τον όποιον έδρασαν οι ληστές άποδεικνύει πως ήσαν άπολύτως ένημερωμένοι στις συνήθειες του σπιτιού σας, είπε ο Μπρυνέλ, αφού του έθεσε μερικές έρωτήσεις. Γι' αυτό πρέπει να είναι του κύκλου σας. Ποιός είξευρε το πρόγραμμα της χθεσινής βραδυάς σας;

—Κάθε Πέμπτη, δειπνώ με την άρραβωνιαστικιά μου. Είναι καθιερωμένο. Άρα το γνωρίζουν οι συγγενείς και φίλοι της Όντέ. Ο ύπρητής μου πηγαίνει τακτικά στο σινεμά. Διάλεξε τη μέρα που ή άπουσία του δέν θα μου ήταν αίσθητη. Καθώς όμως είναι φοβερά φίλος, όλη ή γειτονιά θα το ξέρη.

—Παίρνετε πάντα το ίδιο τραίνο για να έπιστρέψετε στο Ρυέί;

—Όχι. Δέν έχω ώρισμένη ώρα. Ούτε πηγαίνω συνήθως απ' αυτόν τον δρόμο που άκολούθησα χθες για να προλάβω τη βροχή.

—Άρα, σας παρακολούθησαν.

«Η έρευνα στο γραφείο δέν έφερε εις φώς κανένα στοιχείο.

—Δέν έχωμε πολλές έλπίδες, είπε ο ντέτεκτιβ στον συνταγματάρχη. Πάντως, άς πάμε στο γιατί.

Μιά μικρή λίμνη αίματος παγωμένου έβειχνε πιά το μέρος όπου είχε μείνει ο πληγωμένος.

Συγχρόνως, ο ντέτεκτιβ είδε, κάτω από ένα άμαξάκι, ένα καπέλλο από γκρι φέτρ. Το πήρε.

—Είναι του Μωμπάν, είπε. Έχει τα άρχικά του. Το καπέλλο ήταν μούσκεμα.

«Εψαξαν παντού, χωρίς άποτέλεσμα όμως. Ξαφνικά, ο Μπρυνέλ τινάχτηκε.

—Συνταγματάρχα μου, φώναξε, κρατώ την λύση του μυστηρίου!

Κι' έδειξε θριαμβευτικά το καπέλλο.

—Πώς; Το καπέλλο; Σας φαίνεται λοιπόν παράξενο ότι το θρήκαμε σ' εκείνο το μέρος;

—Καθόλου. Είναι φυσικό να έχη πέσει απ' το κεφάλι του πληγωμένου.

«Εκείνο που δέν είναι φυσικό, είναι να το θρούμε μούσκεμα.

—Μά... αφού έβρεξε.

—Έπετέθησαν του Μωμπάν πριν άρχισή ή θύελλα και το καταφύγιο, μέσα στο γιατί, ήταν προφυλαγμένο απ' την βροχή. Κι' όμως το καπέλλο του

Μωμπάν μούσκευήκε απ' την βροχή! «Αν είχαν έπιτεθώ έναντίον του Μωμπάν πριν απ' την θύελλα όπως ίσχυρίστηκε, το καπέλλο του μέσα στο καταφύγιο, θα ήταν στεγνό. Άρα, ο Μωμπάν είπε ψέματα. Πληγώθηκε κατά την διάρκεια της θύελλας, δηλαδή ύστερα απ' την ένδεκάτη έσπερινή.

—Γιατί όμως αυτή ή ψευτιά;

—Ξεχνάτε πως κατά την διάρκεια της θύελλας, άκριβώς μετά την ένδεκάτη, ο Συπριέν Μοντυρό πυροβόλησε έναντίον ενός άγνωστου που είχε πάει να κάνει διάρρηξη στο γραφείο του κυρίου του;

—Δέν πιστεύω να θέλετε να ίσχυρισθήτε...

—Πώς ο έφευρέτης πληγώθηκε απ' τον ύπρητή του, πως ο Φρανσις Μωμπάν είναι ο άγνωστος; Είμαι πεπεισμένος γι' αυτό, συνταγματάρχα μου...

—Μά... τί συμφέρον είχε να σκηνοθετήση την διάρρηξη;

«Ο Μπρυνέλ χαμογέλασε:

—Τί συμφέρον; Απλούστατα: Να πουλήση δυο φορές την έφεύρεσή του.

«Πιστεύω ότι σύντομα μιά ξένη δύναμις θα παραγγείλη στα έργοστάσια άεροπλάνο του τύπου «ΖΕ-4». Φυσικό, ή γαλλική κυβέρνηση που θα το πληροφορηθώ, θα ζητήση εξηγήσεις απ' τον Μωμπάν. Για να άποφύγη λοιπόν τις εϋθύνες, ο έφευρέτης σκηνοθέτησε την διάρρηξη. Ο Μωμπάν έκανε τον διαρρήκτη. Το σπύτι γνώριζε πως είναι άκατοίκτητο. Φαντασθήτε πως ξαφνιάστηκε όταν άκουσε να άνοίγεται ή πόρτα του γραφείου! Μόλις πρόλαβε να πηδήξή απ' το παράθυρο.

«Ο Συπριέν πυροβολώντας στην τύχη, πλήγωσε τον Μωμπάν. Πληγωμένος, έξασθενημένος, ο Μωμπάν χώθηκε μέσα στο γιατί όπου σκεπτόταν πως να δικαιολογήση την περιπέτειά του, ενώ συγχρόνως περίμενε έναν «σωτήρα».

Φυσικά, καθώς ή διάρρηξη έγινε στις έντεκα, έπρεπε να τον είχαν πληγώσει λίγο πριν την θύελλα, για να μη τον ύποπτευθώ κανείς.

—Μά, είπε κατάπληκτος ο συνταγματάρχης, έχετε άποδείξεις για να τον συλλάβουμε.

—Η σφαίρα που έχει εξαχθώ απ' την πληγή είναι απ' το ρεβόλβερ του Συπριέν. Τί θέλετε παραπάνω; Χθες δέν είχε ραντεβού με την άρραβωνιαστικιά του ο Μωμπάν, αλλά με τον κατάσκοπον που θ' αγοράζε την έφεύρεση.

□ □

«Ο Μωμπάν συλληφθείς, τα όμολόγησε όλα. Κι' ή άστυνομία του Μπάρλέ-Ντύκ συνέλαβε την ίδια μέρα, τον μυστικό πράκτορα Κάρλ. Μπώμαν κι' έβρισκε στο νεσεαίρ της τουαλέτας του τα περίφημα σχέδια...

ZAN NT' ANZOY

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΟΙΑΝ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ

Μεταξύ δεσποινίδων της εποχής μας.

—Λοιπόν τί ζητάς από μένα;

—Νά μου τον άφήσης... Τον λατρεύω!...

—Μά... ποιόν απ' όλους;

□ □

ΝΕΟΣ... ΜΕ ΚΑΛΕΣ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

«Η μητέρα.—Μά είσαι με τα σωστά σου, κόρη μου; Θέλεις να παντρευθής μ' αυτόν τον νέο που δέν είναι άκόμη παρά μόνο μιά έβδομάδα που τον έγνωρίσες;

«Η κόρη.—Και γιατί όχι; Άλλωστε έχω καλές συστάσεις γι' αυτόν. Μιά φίλη μου ήταν άρραβωνιασμένη μαζί του δέκα όλόκληρα χρόνια!

□ □

ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΗΜΑ

«Εκείνη.—Έρχονται στιγμές που θα λαχταρούσα να ήμουν άντρας.

«Εκείνος.—Για να κάνης τί χρυσή μου;

«Εκείνη.—Για να πλήρωνα τις ώραιές τουαλέτες της γυναικούλας μου!...

□ □

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Α! Έγώ δέν είμαι ικανή να πω το παραμυθό ψέμμα, έλεγε μιά κυρία στην κομμική συγκέντρωση.

—Θά σας βοηθήσω εγώ, φώναξε ένας ήλικιωμένος κύριος. Πήθε μου παρακαλώ, κυρία μου, πόσων ετών είσθε;

ΠΑΕΙ ΚΑΛΑ...

«Ο άγροφύλαξ.—Έ, κύριε! Το κολύμπι άπαγορεύεται αυτόν...

—Μά εγώ δέν κολυμπώ... Θέλω ν' αυτοκτονήσω...

«Ο άγροφύλαξ.—Α. αν είναι έτσι, πάει καλά...

μυογο άσπρο σμόκιν νά χορεύη μέ τήν "Εβελιν Στάγιερ, ή νά διευθύνη τήν τζάξ τών μαύρων έπάνω στό ντέκ ή νά έτοιμάξη παράδοξα κοκταίλ'ς στό μπαρ τοῦ γιώτ. άναταράσσοντας μέ μαεστρία τό «σαίκερ» πού είχε έπίσης τό έμβλημα τής "Εβελιν σ' ένα τριγωνικό σμάλτο κίτρινο μ' ένα μαύρο χαμαλέοντα στή μέση, ή νά τοῦ άνάβη τό ποῦρο του ό λόρδος Χέλλιγκτον, ώρισμένως θά παραφρονούσε...

■ ■

Συνήλθε άπό τόν λίγγο τοῦ παρελθόντος του μόνον όταν στήν Κέρκυρα ό τροφοδότης τοῦ «Σεμίραμς II» τοῦ έφερε έλληνικές έφημερίδες όπου διάβασε τό άγγελτήριο τής κηδείας του, αή άπαρηγόρητος σύζυγος Πιπίτσα» «ό πατήρ Γιάκουμής Σταυρακάρας». Τότε μόνον άνολογήσθη τί συνέβη έν τώ μεταξύ. "Εσκυψε τό κεφάλι του καί σφάλιξε τά μάτια του μέ τήν παλάμη του κρατώντας τό μέτωπό του.

Νά γράψουνε πώς πνίγηκε ήταν πολῦ δικαιολογημένο. Μά νά κάνουν καί τήν κηδεία του; Αυτό τοῦ έμεινε άνεξήγητο. "Ωστόσο έδοκίμασε μιά έντύπωση πρωτότυπη πού ως τώρα ούτε καν τήν είχε φαντασθῇ. "Αν είναι άρκετοί εκείνοι πού βαριούνται τή ζωή καί ζητοῦν τόν θάνατο, δέν είναι κανείς πού θά ήρνεϊτο νά πεθάνη άν έπρόκειτο νά ξαναζήση. "Ο άνθρωπος πάντα έλπίζει πώς αύριο θάναί καλλίτερα. Κί' άκόμα περισσότερο άν αὐτό τό αύριο είναι καινούργιο καί ξαναρχινισμένο χωρίς τά λάθη τοῦ χθές.

"Ο Πέτρος μέ μιάς έννοιωσε τή σκοτοδίνη ένός κενού μέσα στό όποϊον κυλιότανε άβαρής καί άτερμάτιστος, χωρίς χαρά καί χωρίς θλίψη, χωρίς έπιθυμία καί χωρίς πλήξη. "Όλα αὐτά θά ξανάρχιζαν μόλις θά έδιδε τό σύνθημα τής ένάρξεως γιά μιά καινούργια ζωή, μιά κί' ή παλιά άόφτηκε μέ όλους τοὺς κανόνες τής έκκλησίας, σαβανωμένη μέσα σ' ένα φτωχικό φέρετρο καί ραντισμένη μέ λίγα δάκρυα θερμά κί' ένα μπουκέτο άπό φτηνά λουλούδια. Τώρα κρατοῦσε στό χέριά του όλους τοὺς δρόμους πού όνειροπολεϊ ή ανθρώπινη ζωή χωρίς νά τοὺς ξέρη. Καί γι' αὐτό ή έκλογη είναι εύκολη. Μά ό Πέτρος είχε νworίσει καί τό δρόμο τοῦ πλοῦτου, είχε γνωρίσει καί τό δρόμο τής φτώχειας. Κί' ή έκλογη δέν τοῦ φαινόταν εύκολη. Τό πρωϊ άκόμα είχε προτάσεις άπό τό λόρδο Χέλλιγκτον, πού τόν έσυμπάθησε άπό τή θετική του συμπεριφορά, τήν πραγματική του μόρφωση καί τά κολακευτικά λόγια τής "Εβελιν καί τοῦ έπρότεινε μιά θέση αξιολόγητη στίς έπιχειρήσεις του, άνάλογη μέ τήν κοινωνική θέση καί τήν περιουσία πού τοῦ άπέδιδε. Θά μπορούσε αξιόλογα ν' άνασυνδέσει μέ τήν θέση αὐτή τό κοιμένο νήμα τοῦ παρελθόντος του καί ν' άσολήσῃ τήν παλιά του εὐχρόνηρη ζωή σάν νά μή συνέβη τίποτε. Τί θά τοῦ έπρόσφερε όμως αὐτή ή ζωή; Θά ευτυνούσε καί θά κοιούτανε. Θά εργαζόταν καί θ' άναπαύονταν, θά έτρωνε καί θά διασκεδάζε, θά γαιούσαν καί θά λυπόταν, θά έρωτευόταν καί θ' άσπρόστανε. Θά γενοῦνθε καί θ' άπέθινε. Μά τί τάντα τοῦ έλεγε άπ' όλ' αὐτά στή ζωή πού είχε ήρνησῃ μετὰ τόν έπεσιό του; Δέν είχε τόν ήπνο του καί τή πτήγῃ του, τήν ένουσία του καί τήν άνάπαυσή του, τό φαί του καί τήν διασκέ-

δάσή του, τή χαρά του καί τή λύπη του, τή γυναίκα του καί τόν έρωτα του; "Ο προσρισμός τοῦ ανθρώπου είναι πολῦ άπλός καί μονότονος στόν κόσμο αὐτό. Καί μόνο ή οὐτοπία τοῦ ανθρώπου τόν δείχνει πολύπλοκο καί πολυποίκιλο. Τίς ίδιες άνάγκες καί τίς ίδιες έπιθυμίες έχει κί' ό πλούσιος κί' ό φτωχός καί γιά τά ίδια πράγματα κί' ό ένας κί' ό άλλος δοκιμάζει χαρά ή λύπη. Μά αὐτοῦνοῦ ή μοίρα τόν έκανε νά δοκιμάσῃ καί τίς δυό ζωές καί δέν μπορούσε νά τόν σέρνῃ πιά ή οὐτοπία τοῦ άγνωστου άφού κατέιχε τήν πραγματικότητα τής ζωής. Κί' άφού ή μοίρα τόν έκανε νά γευθῇ καί τοὺς δυό δρόμους, τόν έπιασε άπό τόν άμο μιά μέρα πού κολυμποῦσε στό ήσυχα νερά τής Βάρκιζας, τόν άνέσυρε έπάνω στό κατάστραμα ένός γιώτ πού ταξίδευε χωρίς πρόγραμμα καί τοῦ εἶπε: «Στόπι! Κάτσε νά στεγνώσῃς καί σκέψου μέ ήσυχία καί μ' έπίγνωση ποιόν άπό τοὺς δυό αντίθετους δρόμους πού γνώρισες έπιθυμείς ν' ακολουθήσῃς άπό δώ καί μπρός. Στό χέρι σου είναι. Διαλέξε...».

Παλλές άρες έπάλευε αὐτό τό δίλημμα μέσα στό μυαλό του, μά δέν εύρισκε καμμιά διαφορά. Τί έτσι, τί αλλοίως... έλεγε στό τέλος κάθε συλλογισμοῦ του...

Δέν άνέβηκε καθόλου στήν τραπεζαρία. Εἰδοποίησε ότι είναι άδιάθετος κί' άποκοιμήθηκε στό άναπαυτικό του κρεβάτι χωρίς νάβρῃ καμμιά λύση, παρατηρώντας τή μικρή σφαιρική πυξίδα πού ή κκεταρία τής "Εβελιν είχε σφηνώσει στή μουράδα κάθε καμπίνας "Εκείνη τή στιγμή έδειχνε ότι ή «Σεμίραμς II» έταξίδευε μέ κατεύθυνση πρὸς τά βορειοανατολικά. Ασφαλώς θά έπλεαν μετὰύ Αὐλῶνος καί "Αν. "Ιωάννου τής Μεδούσης...

■ ■

"Όλη τή νύχτα όνειρευότανε. Πλοία, άποβάσεις, έργοστάσια, ξενοδοχεία, χρηματιστήρια, καμπάρ πολυθρόνβ, δρόμους γεμάτους κίνηση, σιδηροδρόμους, έρήμους, γκαμήλες, καλύβες, τσαντιρία... "Ενα σωρό άνακατωμένες κί' άσυνάρτητες εἰκόνας πού ό πυρετός τής φαντασίας του έπρόβαλλε άλληλοδιαδόχα μέσα στό σκοτάδι τοῦ μυαλοῦ του. Κατά τά ξημερώματα βρέθηκε στήν κορυφή ένός ψηλοῦ βουνοῦ. Εἶδε στόν ήπνο του πώς έπάνω σ' αὐτό τό βουνό ήταν στήμένος ένας δολόχρυσος θρόνος μέ βελουδένια μαξιλάρια κι αὐτός καθότανε άναπαυτικά κυττάζοντας τριγύρω του άμέριμνα. Λογής-λογής δέντρα μ' έξωτικούς καρπούς έγεργαν τά κλωνάρια τους έπάνω στό κεφάλι του. Δέν είχε παρά ν' άπλώσῃ τό χέρι του γιά νά δρέψῃ όποιον καρπό ήθελε. Μά καθώς έκανε μιά κίνηση, γιά νά κόψῃ ένα λωτό, γλύστρησε άπό τό θρόνο του καί γκρεμίστηκε στό χάος.

Σύπνυνε τρομαγμένος καί μακάρισε τόν έαυτό του πού ήταν όνειρο. "Από τό μέτωπό του κυλούσαν χοντρές στάλες ιδρώτα. "Ερριψε λίγη κολώνια σέ μιά πετσέτα καί σκούπισε τό πρόσωπό του. "Υστερα άναψε ένα ποῦρο καί συλλογίστηκε τ' όνειρο πού είδε. Καί ξαφνικά βόηκε τή λύση στο δίλημά πού τόν έβασάνιζε. Τί έτσι, τί αλλοίως!...

Ναί, σωστά, μά ύπήρχε κάποιος διαφορά. "Οτι, άν ακολουθούσε τό δρόμο πού τραβοῦσε ψηλά, ύπήρχε φόβος νά κατακυλήσῃ όπως καί τήν πρώτη φορά πού πέθανε ό πατέρας του, όπως καί στ' όνειρο πού είδε πρό λίγης ώρας. Καί ποίος έξέρι άν κί' αὐτή τή φορά θάπεφε στό μαλακά. Ένῶ στό ίσωμα τοῦ Παγκρατιοῦ πού δέν τοῦ λειπε τίποτε, δέν ύπήρχε κί' ό φόβος τοῦ γκρεμοτσακίσματος. Οὔτε συζήτηση. Θά γυρνούσε στήν "Αθήνα. "Αρχισε κιόλας νά νοσταλγῇ τήν Πιπίτσα. Αὐτή ή άπόφασίς τόν άνεκούφισε. "Ενοιωσε τόν έαυτό του άνάλαφο κί' άσφαλισμένο καί προικισμένο μέ υπεράνθρωπη διάραση.

■ ■

Τά πράγματα τόν βοήθησαν. "Όταν τό πρωϊ βγήκε άνυπόμονος νά μάθῃ τί γίνεται, ό καμαρότος τόν πληροφόρησε πώς χθές τό βράδυ μετὰ τό μπριτζ ή "Ερελιν διεφώνησε σοβαρώτατα μέ τόν λόρδο Χέλιγκτον διά λόγους καθαρῶς αίσθηματικούς καί έξ άφορμής τής άναστηλώσεως τών άνακτόρων τής Κνωσοῦ άπό τόν "Εβανς. "Η "Εβελιν κατέκρινε δριμύτατα τόν

"Εβανς κί' έλεε ότι ή πράξις πού έκανε ήταν μιά βάρβαρη βεβήλωση, μιά αίσθητική ιεροσυλία άπέναντι τής τέχνης καί τής ιστορίας. "Ο λόρδος Χέλλιγκτον ύπεστήριξε τούναντίον ότι ή «βεριστική» άναστήλωση τοῦ "Εβανς έζωντάνευε τή σκιά τοῦ Μίνωος κί' έφερνε τόν σύγχρονο άνθρωπο πιδ κοντά στόν πανάρχαιο κρητικό πολιτισμό. Οἱ άλλοι τής συντροφιάς δέν είχαν γνώμη γι'αὐτό δέν είχαν πάει ποτέ στήν Κνωσό. "Ετσι άπεφασίσθη ν' αλλάξουν άμέσως κατεύθυνση, νά εγκαταλείψουν τήν "Αδριατική καί νά βάλουν πλώρη γι' ατήν Κρήτη, όπου νά λυθῇ επί τόπου τό ζήτημα μέ τή γνώμη καί τών άλλων.

"Η «Σεμίραμς II» έπλησίαζε στήν άκτή τής Κερκύρας. Οἱ έπιβάται της έκοιμόνταν βαθεία στίς καμπίνες τους. "Ο Πέτρος έτρεξε κάτω, γδύθηκε, φόρεσε τό μαγιό του, ξαναένβηκε καί σέ μιά στιγμή πού τό γιώτ περνούσε μπροστά άπό τό άνάκτορο τοῦ Μόν-Ρεπό μέ έλαττωμένη ταχύτητα, ύπέλογισε τήν άπόσταση άπό τήν ξηρά σ' ένα-ένάμιση μίλλι, έκανε μιά βουτιά στή θάλασσα κί' έγκατέλειψε τό σκάφος μέ τήν ίδια έθιμοτυπία πού είχε χρησιμοποιήσῃ όταν άνέβαινε στήν άνεμόσκαλά του.

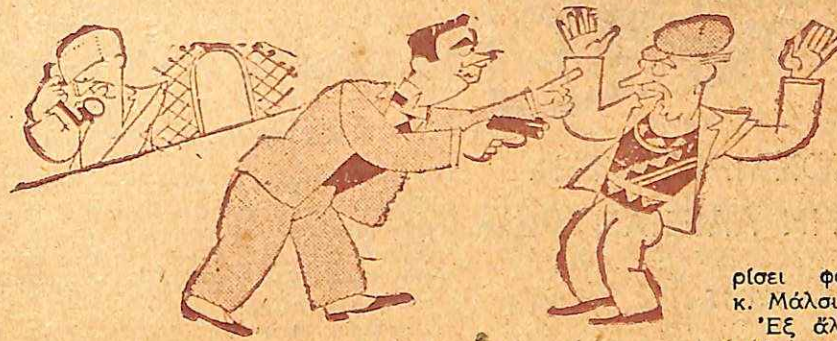
"Υστερα άπό λίγο βρισκόταν στό σπίτι ένός συναδέλφου του τοῦ υποκαταστήματος Κερκύρας στόν όποιον έβρήκε κάποιο τρόπο νά τοῦ εξηγήσῃ τό πώς έπεσε στή θάλασσα τής Βάρκιζας γιά νά πάρῃ τό μπάνιο του καί πώς άντὶ νά βγῇ στό ίδιο μέρος μετὰ τό μπάνιο, βγήκε κατά λάθος στήν Κέρκυρα...

Μετὰ δυό μέρες τό βαπόρι τόν έβγαζε στόν Πειραιά καί τό τραίνο στό Μοναστηράκι. "Ανέβηκε πρὸς τήν πλατεία Συντάγματος καί μπήκε στό τραίμ τό 12 γιά τό Παγκράτι. "Εσπευδε όλοταχὸς πρὸς τήν Πιπίτσα καί τοῦ φαινόταν πώς ήταν ένας προνομιοῦχος πού νίκησε τήν οὐτοπία τοῦ ανθρώπου καί κατέκτησε τό Σύμπαν...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Τὰ μουστάκια τοῦ Μάλσιγκερ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

ρίσει φοβερά τον κ. Μάλσιγκερ.

"Εξ άλλου, είχε μάθει άπ' τούς προϊ-

σταμένους του μιά πολύ άνησυχαστική ειδηση: καί γκαγκάτερ έπρόκειτο νά κάνουν έπίθεση έναντίον τών τραπεζών τοῦ Μπόστον. "Αρχηγός αὐτῶν τών ληστών ήταν ό περιβόητος Ντικ Γκόλτρικ, πού ή φωτογραφία του βδομιάδες όλοκληρες δημοσιευόταν συνεχῶς στήν πρώτη σελίδα τών έφημερίδων.

Τήν στιγμή πού έπιστρέφοντας, είχε καθήσει άναπαυτικά μέσα στόν ύπόγειο σιδηρόδρομο καί τό δχημα θά ξεκινούσε, ένας καθυστερημένος έπιβάτης ώρμησε καί σωριάστηκε στό γόνατο τοῦ κ. Μάλσιγκερ.

"Ο σύζυγος τής Γκλάντης, συνήθως μετρημένος, φουρκίστηκε καθώς ήταν έκνευρισμένος καί τάβαλε μέ τόν άπρόσεκτο. Κατόπι, μέ μιά σπρωξιά ξεφορτώ-

"Ενας καθυστερημένος επιβάτης ώρμησε...

θηκε τόν άγνωστο φωνάζοντάς του:

—Τά πάχος σου είναι άνάλογο μέ τήν κουταμάρα σου!

"Ο δυστυχισμένος έπιβάτης ήταν, πραγματικά κοιλαράς. Καθώς όλοι μέσα στο βαγόνι τόν κύτταζαν μέ έχθρικό ύφος, δέν άπάντησε στίς προσβολές τοῦ κ. Μάλσιγκερ. "Εσπευσε μονάχα ν' αλλάξῃ βαγόνι στόν πρώτο σταθμό, τρομαγμένος άπ' τό κατακόκκινο άπ' τό θυμό πρόσωπο τοῦ κ. Μάλσιγκερ...

Τόσο δέ μεγάλη ήταν ή βία του, πού δέν πρόσεξε ότι είχε πέσει άπ' τήν τσέπη του ένα χαρτάκι. "Ο διευθυντής τοῦ υποκαταστήματος τής Σίτυ Νάσιοναλ Μπάνκ, άνθρωπος τής τάξεως, τό σήκωσε καί λίγο έλειψε νά λιποθυμήσῃ άπ' τήν κατάπληξη του... Τό χαρτάκι είχε γραμμένη αὐτή τήν σύσταση: «Κ. Γκόρντον Μάλσιγκερ, 32 Τζάκ "Αβνιου, Μπόστον».

"Ηταν τόνομά του κί' ή σύστασή του! "Ασφαλώς, ό έπιβάτης πού είχε προσβάλει τόσο χυδαία ήταν ό θεός Χένρυ!

"Όλα συμφωνοῦσαν: ή ηλικία, τό πάχος του... "Ο δυστυχής κ. Μάλσιγκερ πήγαινε άπό συμφορά σέ συμφορά. "Ο θεός Ουάϊτλοκ ποτέ δέν θά τόν συγχωρούσε καί θά τόν άποκλήρωνε σίγουρα!

Ξαφνικά, μέσα στο τραίνο, τοῦ ήρθε μιά ιδέα:

—"Ο θεός Ουάϊτλοκ, σκέφθηκε, δέν μέ γνωρίζει. Δέν έχω παρά νά ξυρίσω τά μουστάκια μου γιά νά μήν άναγνωρίσῃ στο πρόσωπό του τόν έπιβάτη τοῦ υπογείου σιδηροδρόμου...

Μόλις κατέβηκε άπ' τό μετρό, έσπευσε στοῦ Φίλιπ, κουρέως του:

—Ξυρίσέ μου τά μουστάκια! διάταξε. —Τί έκανε, λέει; Νά σ'ς ξυρίσω τά μουστάκια, κ. Μάλσιγκερ;

—Κάνε γρήγορα! Είμαι βιαστικός! —Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ό Φίλιπ.

Γνωρίζοντας τήν θέση τοῦ πελάτου του, σκέφθηκε πώς θά είχε χάσει στο Χρηματιστήριο κί' ήθελε νά γίνῃ άγνωρίστος γιά νά τό σκάσῃ στο έξωτερικό. "Ενῶ λοιπόν τοῦ σασοῦνιζε τό πρόσωπο, τοῦ ψιθύριζε:

—Μήν πάρετε τό τραίνο τής Νέας "Υόρκης. Πηγαίνετε μάλλον στόν Καναδά. Είναι πιό εύκολα νά περάσετε άπ' εκεί... ρα...

Καί ό Φίλιπ συνέχισε τίς συμβουλές του ένῶ ξύριζε χωρίς νά άντιληφθῇ τόν έκνευρισμό τοῦ κ. Μάλσιγκερ. "Όταν τελείωσε τό ξύρισμα, αὐτός φώναξε έξω φρενῶν:

—Εἶσαι ένα ήλίθιος! Δέν θά ξαναπατήσω στο παληομιάγτζό σου!

—"Υστερα, ώρμησε μέσα σ' ένα ταξί. "Η γρηά ύπηρέτρια τοῦ κ. Μάλσιγκερ είδε κί' έπάθε ώσπου νά τόν άναγνωρίσῃ.

—Πάνε τά όμορφα μουστάκια τοῦ κυράου! φώναξε σηκώνοντας τά χέρια στόν οὐρανό. Τί θά πούν ή κυρία κί' ό θεός τής κυρίας;

—"Ηρθε λοιπόν ό θεός τής κυρίας; —"Η κυρία μαζί μέ τόν κ. Ουάϊτλοκ περιμένουν τόν κύριο!

Κρύβοντας τήν συγκίνησή του, ό διευθυντής τοῦ υποκαταστήματος τής «Νάσιοναλ Μπάνκ» διευθύνθηκε πρὸς τό σάββατο τοῦ μετρό!

Λάθος, όμως! "Ο θεός Ουάϊτλοκ δέν ήταν κοιλαράς. Μά τά σπέρ, είχε πέσει ή κοιλά του κί' ήταν τώρα ένας έξηντάρης μέ σιλουέττα!

"Εγινε έξω-φρενῶν όταν είδε πώς ό

—Ξυρίσε μου τά μουστάκια!...

σύζυγος της Γκλάντυς είχε ξυρίσει τα περίφημα μουστάκια του που η άνειψιά του τόσο του τα είχε εκθειάσει...

—Δεν μ' αρέσουν τα άστεια! του είπε αόστηρά. Χάσου άπ' τα μάτια μου! Και νά μην ξαναφανής προτού ξαναφωτρώσουν τα μουστάκια σου!

—Μά...

—Δεν έχει μά και ξεμά, επενέβη η Γκλάντυς. Άκους εκεί, νά με προσβάλλεις έτσι!

Έκείνη την στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο τμηματάρχης της τραπέζης που ζητούσε τον κ. Μάλσιγκερ για ένα επείγον ζήτημα.

—Μά συγχωρείτε! είπε ο κ. Μάλσιγκερ, και βάζοντας το καπέλλο του έφυγε.

Μόλις μπήκε μέσα στην τράπεζα, (όπου όλοι οι υπάλληλοι τον κύτταζαν έκπληκτοι, έτσι ξυρισμένο) ο τμηματάρχης κ. Κλόντ Άσκιου του είπε:

—Είμαι πολύ άησυχος. Φοβούμαι ότι θά μās έπιτεθούν οι γκάγκστερς. Υποπτα άτομα πηγαίνουνόχονται.

Ο κ. Μάλσιγκερ θυμήθηκε τις συστάσεις των άνωτέρων του κι' είπε:

—Σταθήτε κοντά στο τηλέφωνο για νά ειδοποιήσετε την άστυνομία μόλις σάς δώσω το σινιάλο. Έγώ θά χρησιμοποιήσω αυτό το ρεβόλβερ. Άς κοπιάσουν!

Έκείνη τη στιγμή ακριβώς, σάν ν' άπαντούσε στην πρόκληση, μπήκε ένα άτομο στην τράπεζα. Ο κ. Μάλσιγκερ, με δυνατό χτυποκάρδι, άναγνώρισε τον φοβερό Ντίκ Γκόλτρικ, άρχηγό των κακοποιών. Φαινόταν κι' αυτός σάν νά περιμένη κάποιο σινιάλο. Κύτταζε με άνυπομονησία προς το μέρος της πόρτας. Ο σύζυγος της Γκλάντυς έκανε νόημα στον Άσκιου και διευθύνθηκε προς τον φοβερό ληστή με το ρεβόλβερ προτεταμένο:

—Ψηλά τα χέρια!

Ο άρχηγόγκστερ υπάκουσε έξ άνάγκης και γούρλωσε τα μάτια άπ' την έκπληξη άκούγοντας τον Άσκιου να λέη:

—Κ. Μάλσιγκερ, ή άστυνομία!

Ο Ντίκ Γκόλτρικ ήταν κατάπληκτος γιατί είχε διατάξει τους συνενόχους του νά σκοτώσουν στην είσοδο τον διευθυντή του καταστήματος και νά του πάρουν τα κλειδιά του χρηματοκιβωτίου.

—Θά τον άναγνώρισετε άπ' τα μακρυνά του μουστάκια! τους είχε πη.

Φυσικά, οι ληστές δεν άναγνώρισαν τον ευρισμένο κ. Μάλσιγκερ... που γλύτωσε μ' αυτό το εύρισμα την ζωή του! Σέ λίγο ή άστυνομία συνελάμβανε όλους τους γκάγκστερς.

Οι Ιθύνοντες της «Νάσιοναλ Μπάνκ», ένθουσιασμένοι, μετέθεσαν τον κ. Μάλσιγκερ στην Νέα Υόρκη, με διπλάσιο μισθό. Η θέση αυτή ήταν το όνειρο της Γκλάντυς, που μαζί με τον θείο Ουάιτλοκ, ζήτησαν συγγνώμη άπ' τον Μάλσιγκερ όταν τους είχε ξυρίσει τα μουστάκια του για νά παραπλανήση τους ληστές!

—Ένας μόνος ζημιώθηκε άπ' αυτή την ιστορία. Ο κ. Τσάνιγκ, διευθυντής του θιάσου της Λέσχης Τραπεζοϋπαλλήλων. Καθώς ο θιάσος επρόκειτο νά παίξει κάποιο μεσαιωνικό δράμα, ο κ. Τσάνιγκ είχε πάει στο Μπόστον για νά ζητήσει άπ' τον κ. Μάλσιγκερ νά τον άφήση ν' άντιγράψει τα μουστάκια του για τον ρόλο του βασιλέως! Μέσα όμως στην φασαρία του μετρό, είχε μάλώσει μ' ένα άτομο κι' έχασε το χαρτί με την σύσταση του κ. Μάλσιγκερ!

ΜΑΞΙΜ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΙ' ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΤΗ ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΗΣ

Τήν πόλη, που σ' αγάπησε πολύ, και σάν γυναίκα από έρωτα τρελλή σου παρεδόθη νά την κατακτήσης, είναι καιρός ώρατε Κατακτητή, —Κατακτητή Ποιητή,— για πάντα ν' αποχαιρετήσης.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΗΣ.

Σου τό φωνάζουν με φωνές προσταχτικές μέσ' στις όκέλες, μέσ' στους δρόμους, στις πλατείες, των γυναικών οι έρωτικές ματιές γιομάτες από φλογερές έπιθυμίες,

και τα θ... αι φρενιασμένα του Κοινού χειροκροτήματα, που άληθινά του συνεπαίρνουνε το νοῦ τα όρμητικά σου τα ποιήματα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΗΣ.

Γιατί στοῦ Χρόνου τη φορά, κάθε σεγκόντο που περνά, και πὸ μεγάλη γύρω, τριγύρω σου ή φθορά, κάθε φορά, σε περιβάλλει. Λιγάκι άκόμα, και θά γίνης—συμφορ— ένας και σὺ πολίτης μέσ' στην πόλη. Ένας κοινός πολίτης... όπως όλοι.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΗΣ.

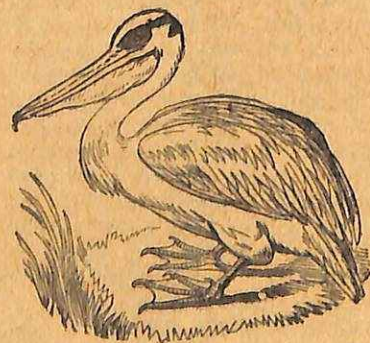
Μέσ' στο λιμάνι εκεί ένα μαύρο πλοῖον έτοιμο

για νά σαλπάρη, βαρειανασαίνει, κι' άγρυπνο σε περιμένει για νά σε πάρη. Στιγμή μη στέκεις... κι' άς πονάς φριχτά. Έμπα στο πλοῖο κι' έβγα στ' άνοιχτά, κι' αποχαιρέτα τη την Άλεξάντρεια που άφήνεις.

Έτσι τουλάχιστον θά Ικανοποιηθής πώς μέσ' στη θύμηση Έκείνης, πάντοτε ο ώραίος Κατακτητής Ποιητής θά μείνεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

(Άγριόχηνες)

Άστεια γιατρῶν

ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ο κ. Φιλάσθενος βασανίζεται τρομερά από την άπνία, πηγαίνει λοιπόν σ' ένα από τους μεγαλειτέρους γιατρούς των άσθενών και του ζητά νά του δώση κανένα φάρμακο γιατί πάει νά τρελλαθή από την καταναγκαστική άγρυπνία.

—Είμαι έναντίον των φαρμάκων στην περίπτωση αυτή, λέγει ο γιατρός, κουράζουν τον ένκέφαλο και οδηγούν σε άλλα άτοπα. Θά σάς συμβουλέψω κάτι άλλο πὸ καλλίτερο και έντελώς άκίνδυνο: κάθε βράδυ, όταν πέσετε στο κρεβάτι, αρχίζετε νά μετράτε, έως ότου σάς πάρη ο ύπνος.

Ο κ. Φιλάσθενος πληρώνει και φεύγει άνακουφισμένος.

Τήν άλλη μέρα όμως ξανάρχεται στον γιατρό:

—Λοιπόν, του λέγει αυτός, πώς πάει ή μέθοδός μου; Τήν άρχισατε;

—Πώς! Χθες βράδυ σταμάτησα στα 85.681.

—Και ύστερα άποκοιμήθηκατε;

—Όχι, γιατί είχε φθάσει έν τῷ μεταξύ ή ώρα νά πάγω στο γραφείο μου!

□ □

ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Η Κα Νεοπλουτίδου, θέλει νά είναι μια τελεία κυρία του κόσμου. Γι' αυτό, θεωρεί άπαραίτητο νά πιάση και ένα γιατρό με το μνηιατικό και νά του παραπονείται συχνά πυκνά, για πονοκεφάλους, νευρα, άνορεξία κτλ.

Μιά μέρα, πηγαίνει πάλι στον γιατρό της. —Γιατρέ μου, του λέγει, δεν αισθάνομαι διόλου καλά.

Ο γιατρός που ήξερε πώς ή πελάτις του μόνον από κακοήγη ύγεια έπασχε, αλλά που ήταν έξ' άλλου και ύποχρεωμένος νά την άκούη και νά την πιστεύη, έφρόσον τον άκρι-δοπλήρωσε, την ρωτά:

—Τί αισθάνεσθε κυρία μου; Μήπως αισθάνεσθε γενική εξάντληση;

—Όχι, μπορώ νά περπατήσω ώρες, χωρίς νά νοιώσω την παραμικρή κόπωση.

—Τότε δεν έχετε όρεξη...

—Κάθε άλλο! Τρώγω όσο δεν φαντάζεστε καλά.

—Μήπως πάσχετε από άπνία;

—Κοιμάμαι σάν τὸ άρνάνι!

—Θαυμάσια λέγει τότε ο γιατρός, θά κутάξουμε νά τά θεραπεύσουμε όλα αυτά...

□ □

ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΛΛΑ

Ένας άρρωστος πηγαίνει νά επισκεφθῇ τον δόρα Ίπποκράτηδη. Αυτός του λέει νά γδυθῇ. Τὸν στηθοσκοπεί τὸν εξετάζει καλά καλά αλλά δεν του βρίσκει τίποτα.

—Περίεργο... ψιθυρίζει μόνος του. Και γυρνώντας στον πελάτη του: τί αισθάνεσθε λοιπόν;

—Γιατρέ μου, έχω κάτι πόνους σ' όλο τὸ σώμα, κατόπι αισθάνομαι κάημινο στο στομάχι, ή καρδιά μου δεν λειτουργεί διόλου καλά και οι νευραλγίες δεν μ' αφήνουν ήσυχα.

—Χρ!...άμινει τότε ο γιατρός...Και κατὰ τὰ άλλα ελθε έντελώς καλά, δεν είναι έτσι:

Τὸ μυστικό της «Ντεζιράντ»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Η Τζόαν Νταρόντ ήταν πολύ άπησυχολιμένη με την όμορφιά και τις διασκεδάσεις της για ν' άνησυχήση υπερβολικά με μερικά παράξενα που είχε ή ζωή του συζύγου της. Κι' όμως, τὸν ρωτούσε καμιά φορά:

—Γιατί έξακολουθείς νά φυλάς τὸ κτήμα της «Ντεζιράντ». Μπορούσες νά τὸ άκριβοπουλήσης; Δεν με πηγαίνεις ποτέ εκεί με τὸ πρόσχημα ότι τὸ σπίτι είναι ύγρὸ κι' άβολο. Η περιποιήσου τὸ ή πούλησέ το.

Ο Άντουάν Νταρόντ όμως δεν έδινε σημασία στα λόγια της:

—Έχεις δίκιο, της έλεγε. Άν πουλούσα όμως τὸ κτήμα τί θά γινόταν ο καλὸς μου Νταβίντ που άλλοτε μ' έσωσε από βέβαιο πνιγμό και πὸ ή γυναίκα του είναι τρελλή; Τί θά γίνονταν επίσης τὰ θηρία που συντηρῶ μέσα σ' αυτό τὸ κτήμα;

Κι' οι δυὸ νεόπαντροι άλλάζαν θέμα δμιλίας.

Ήσαν πλουσιώτατοι κι' οι δυὸ τους κι' ή πώληση του κτήματος δεν τους ένδιέφερε άπὸ υλικῆς άπόψεως. Ταξίδευαν πολύ, είχαν ένα σπίτι στο Λονδίνο κι' ένα άπαρτμάν στο Παρίσι. Μόλις είχαν φθάσει στις Κάννες, όταν τὸ ζήτημα της «Ντεζιράντ» όπου ο Άντουάν πηγαινε κάπου-κάπου σάν έμενε στην Κουανή Άκτῆ, πήρε μιά καινούργια μορφή. Λίγα χρόνια πριν, αγοράζοντάς το, ο Άντουάν Νταρόντ τὸν είχε δώσει τὸ όνομα της νήσου των Άντιλλών, όπου είχε γεννηθῇ: «Ντεζιράντ». Τὸ κτήμα αποτελούνταν σχεδόν έξ' ολοκλήρου από έναν άπέραντο πευκάνα. Ήταν περιτειχισμένο κι' έπρεπε νά διασχίση κανείς δόλοκληρο χιλιόμετρο ύστερα άπ' τὰ σύνορα του κτήματος, για νά φθάση σε κάτωκημένο μέρος. Κανείς δεν πηγαινε εκεί. Ο Νταβίντ μόνος, ο παλιός μαύρος ύπηρέτης του Άντουάν, φύλαξ του κτήματος, ζούσε εκεί μαζί με την λευκή γυναίκα του που ήταν τρελλή, και με παρέα πιθήκων, τίγρεων κι' έξωτικῶν πουλιών. Ο Νταβίντ έμενε σ' ένα μικρὸ περίπτερο κοντά στο κλουβί των θηρίων και πηγαινε μ'ένα αυτοκινητάκι στο Τουλὸν καθέμερα για ν' αγοράζῃ τροφή για τὰ ζῶα του. Πολλές φορές, ή Τζόαν είχε πῃ στον Άντουάν νά πουλήση τις τίγρεις του, αὐτὸς όμως της άπαντούσε: —Άγαπῶ τις τίγρεις μου και θέλω νά πεθάνουν κοντά μου. Είμαι ένας αισθηματικός.

Η γυναίκα γελοῖσε με την καρδιά της. Κάθε άλλο έμοιαζε ο Άντουάν παρά αισθηματικός. Ήταν ένας γερός άνδρας καμιά τριανταπενταριά χρονῶν που ύστερα από έναν άτυχη γάμο—ή γυναίκα του είχε σκοτωθῇ σε μιά έκδρομή στο βουνό—είχε ξαναπαρτευτῇ την Τζόαν Στράσερ, ξανθῇ Άμερικανίδα καταπληκτικῆς όμορφιάς.

Τὸ μυστήριο που έκλειναν τὰ μάτια του Άντουάν κι' ώρισμένες πράξεις του δεν τρώμαζαν καθόλου την νέα. Άπεναντίας, τὰ θεωρούσε σάν κάτι που τὸν διασκεδάζε από την μονοτονία της ζωῆς τους. Μόλις έφθασαν στις Κάννες, άφήκε την Τζόαν στις διασκεδάσεις της. ο Άν-

τουάν και πήγε μιά βόλτα ως την «Ντεζιράντ». Κι' επέστρεψε συνωφρωμένος, χωρίς ίχνος πιά της εὐθυμίας του—μολοντί προσπαθοῦσε νά κρύψη τις έγνοιές του.

—Οι φίλοι σου Μάκ Λήν, είπε της γυναίκας του, θά πάνε θαλασσινῇ έκδρομῇ στην Ιταλική άκτή. Μας κάλεσαν κι' έμās. Γιατί δεν πᾶς κι' εσύ; Έγώ θά σε περιμένω στον γυρισμό σου.

—Δεν έχεις λόγους νά μην έρθης κι' εσύ, τὸν άποκρίθηκε κάπως ζωηρά.

—Έχω ένα λόγο. Ο Νταβίντ είναι άρρωστος, φυματικός στο τελευταίό στάδιο και μπορεί νά πεθάνῃ σήμερα-αύριο. Δεν

Γιατί έξακολουθείς νά φυλάς τὸ κτήμα της Ντεζιράντ;

Έχω κανέναν της έμπιστοσύνης μου που νά τὸν άντικαταστήσῃ.

Η Τζόαν όμως δεν τὸ κουνούσε χωρίς τὸν Άντουάν:

—Όχι, είπε, θά είναι ένα σωρὸ φλύαρες καρακάδες άπάνω στο γιῶτ των Μάκ Λήν. Φοβάμαι πὸς δέ θά διασκεδάσω καθόλου.

Μάτιας επέμενε ο Άντουάν. Αυτῇ ήταν άμετάπειστη:

—Καιρὸ είχαμε νάρθοῦμε στις Κάννες, που είναι τόσο συμπαθητικῇ πόλη, είπε. Δεν έννοῶ νά φύγω άμέσως.

—Καλά. Νά μην παραπονεθῆς όμως αν σ' αφήνω συχνά μόνη σ' αυτό τὸ διάστημα. Ο ένδεχόμενος θάνατος του Νταβίντ, ή νέα διοργάνωση ή ή πώληση της «Ντεζιράντ» θά μ' άπασχολήσουν πολύ. Δεν ξέρω πόσο καιρὸ θά διαρκέσουν όλα αυτά.

—Δεν έχει σημασία, τὸν είπε πονηρά, θά σε συνοδεύω στην «Ντεζιράντ». Θέλω νά σε βοηθήσω.

—Αὐτὸ δεν γίνεται! άποκρίθηκε ζωηρά ο Άντουάν. Ο θάνατος αὐτοῦ τὸν μαύρου, ή τρελλῇ που πρέπει νά κλείσω σε κλινική, τὰ θηρία που πρέπει νά ξεφορτωθῶ — όλα αυτά δεν είναι ευχάριστα πράγματα για μιά νέα γυναίκα.

Στ' άστεια τὸν τὸν είχε προτείνει. Τὴν περασμένη χρονιά είχαν διασχίσει μαζί βιαστικά τὸ κτήμα και της είχε αφήσει αὐτὸ μίαν άνατριχιαστικῇ έντύπωση. —Οχι, δεν είχε καμιά διάθεση νά ξαναγυρίσῃ στην «Ντεζιράντ». Της έκανε όμως έντύπωση τὸ ξαφνιασμένο ύφος του.

Υστερα από σαρανταοχτὸ ώρες, ο Άντουάν της είπε πὸς είχε πεθάνει ο Νταβίντ.

□ □

Με δυὸ λόγια, ο Άντουάν άνέφερε στην Τζόαν την ταφή τὸ καλὸν μαύρου και τὸ κλείσιμο της τρελλῆς σε κλινική. Δὲν της είπε όμως τίποτα για τὰ θηρία του. Στην πραγματικότητα, τὰ είχε φυλάξει στην «Ντεζιράντ» και κρυφά άπ' την γυναίκα του πηγαινε νά τὰ περιποιηθῇ κάθε μέρα.

Πηλοῖαζε όμως ο καιρός που θά έφευγαν από την Κουανή Άκτῆ κι' ο Άντουάν συλλογιζόταν πὸς έπρεπε νά δοθῇ ένα τέρμα στην κατάσταση αὐτῇ.

—Ένα βράδυ επιστρέφοντας εκείνη στο ξενοδοχείο τὸν βρήκε σωριασμένο σε μιά πολυθρόνα με μιά τραγική έκφραση στο πρόσωπό του που τὴν έκανε ν' άνησυχῇ:

—Τί έχεις, Άντουάν;

—Η ταχύτης με την οποία έκείνος άνέκτησε την άταραξία του, την έκανε σκεπτικῇ. Τις άλλες μέρες, καθὼς οί γνωριμίες της έφευγαν μιά-μιά άπ' τις Κάννες, ή μοναξιά της τῆς τακτικῆς ά-

την έκανε νά προσέξῃ τις ποῖες του συζύγου της.

—Υστερα από δυὸ-τρεις μέρες ένα πρωί, καθὼς γύριζε μόνη στην πόλη, τὸν είδε ξαφνικά νά βγαίνει από ένα κατά-ναν υπάλληλο που γέμιζε τὸ αυτοκίνητο, σταματημένο μπροστά στο πεζοδρόμιο, αν ταραχτήκε για μιά στιγμή βλέποντάς την.

—Ετοιμάζεσαι για κανένα πικ-νίκ;

—Όχι... είναι τρόφιμα που ψωνίζω για τὰ σπιτι μας.

Τὰ τρόφιμα δεν είναι πιά φτηνά στις Κάννες άπ' τὸ Παρίσι.

—Αλήθεια, τὸν είπε, έχω πολὺν καιρὸ νά επισκεφθῶ τὸς φτωχούς. Με τὰ πα-

κέτα σου, θα κάνω μερικά αγαθοεργίες. Αυτή η ειρωνεία αποδεικνύει στον Άντουαν πως δεν μπορούσε να την ξεγελάσει. Έκανε όμως πως δεν το πρόσεξε. Έν τούτοις σκέφθηκε:

«Δεν μπορεί να διαρκέσει αυτή η κατάσταση. Πρέπει να τελειώνω το ταχύτερο».

Στο άναμεταξύ, εκείνη σκεπτόταν: «Πρέπει να μάθω τι μου κρύβει. Θα είναι άσφαλως κάποια γυναίκα».

Ποτέ της δεν τον είχε ζηλέψει ούτε μια στιγμή. Η σκέψη όμως πως μπορούσε να την άπατά, της ήταν άυπόφορη.

Μια μέρα είπε άπότομα:

—Τι γίνεται με την πώληση της «Ντεζιράντ»;

«Εκείνος ψιθύρισε χωρίς να την κυττάξει στα μάτια:

—Μην σε άπασχολή αυτό το ζήτημα, Τζόαν. Θα τελειώσω σύντομα.

«Εκείνη όμως σκεπτόταν:

«Άσφαλως, ή «Ντεζιράντ» είναι όνειροδης μέρος για έρωτική φωλιά. Πώς να μην το υποπτευθώ νωρίτερα;»

«Εκείνος μάντεψε τις σκέψεις της και για να την καθησυχάσει, της ψιθύρισε:

—Βλέπω, άγάπη μου, πως ό θαλασσινός άέρας σε πείραξε πολύ στα νεύρα. Πότε θέλεις να ξαναγυρίσουμε στο Παρίσι;

Κάθε άγωνία έσβυσε μονομιάς άπ' τα μάτια της Τζόαν. Χωρίς δισταγμό του άποκρίθηκε:

—Ναι, Άντουαν, άς φύγουμε άπόψε κιόλας.

—Απόψε δεν προλαβαίνουμε να έτοιμάσουμε τις άποσκευές μας, της έπτε χαμογελώντας. Φεύγουμε αύριο το μεσημέρι.

«Εκείνη δεν έπέμενε, κάνοντας πως συγκατένευε. Η μικρή όμως προθεσμία ήταν ίκανή για να ξυπνήσει όλη την άνησυχία της. Άν είχε ό Άντουαν μια έρωμένη, ήθελε να την συναντήσει για να συμφωνήσουν πως θα βλέπονται στην προτεβούσα.

«Δεν πρέπει να πάψω να τον επιτηρώ ως τότε» σκέφθηκε.

Γευμάτισε μαζί του και τον πρόλαβε στις τέσσερις, την στιγμή που έκανε να φύγει χωρίς να την προειδοποιήσει.

—Έρχομαι μαζί σου, του έπτε.

—Όχι, Τζόαν, έχω να κάνω ένα δυσάρεστο καθήκον προτού φύγωμε. Είναι προτιμότερο να μην παρευρίσκασαι έσύ.

—Πηγαίνεις στην «Ντεζιράντ»;

—Ναι, Τζόαν.

—Και ποιά ώρα θα έπιστρέψεις;

—Όταν νυστάξω, Τζόαν, κοιμήσου χωρίς να με περιμένεις. Δεν θα έπιστρέψω πριν άπ' τα μεσάνυχτα.

—Καλά! το φώναξε θυμωμένη. Γ'ίσις άποια ώρα θέλεις. Νά ξέρεις όμως πως δεν με ξεγελάς!

«Μιά μικρή νευρική κρίση που γρήγορα θα περάσει» σκέφθηκε φεύγοντας εκείνος. «Άπό αύριο, θα άφιερώνω όλη μου την ζωή για να την κάνω να ξεχάσει αυτή την δυσάρεστη στιγμή»

□ □

«Η Τζόαν όμως ήταν Άμερικανίδα κι ήξερε να άντιμετωπίζει τις περιστάσεις. Πήγε σε μια φίλη της και πήρε το άυτοκίνητό της. «Ύστερα από λίγο έτρεχε στον δρόμο της «Ντεζιράντ».

Στόν δρόμο, την σταμάτησε μια βλάβη τοις μοτέρ. Την βοήθησε ένας περαστικός άυτοκινήτιστής. Πάντως, έφθασε με κάποια καθυστέρηση στην «Ντεζιράντ».

«Έυπρω-ξε την μεγάλη πόρτα και κι έκπληξή

της άντελήφθη πως δεν ήταν κλειδωμένη. «Ίσως να είναι οι δύο τους άκόμη μέσα» σκέφθηκε με καρδιοχτύπι.

Πήρε την δεινοσοοτοιχία και προχώρησε προς το κτίριο. Η νύχτα ήταν όλοσκοτεινή...

Κανένα παράθυρο δεν φαινόταν φωτισμένο. Έκανε τον γύρο του σπιτιού, προσπάθησε ν' άνοίξει την μια ύστερα άπ' την άλλη τις πόρτες, χωρίς να τό κατορθώσει.

«Οι ψευτο-έκδρομές του στην «Ντεζιράντ» ίσως να ήσαν μόνο άλλοθι. Μπορεί νάχη ραντεβού άλλοι άπόψε».

Καθώς έκανε να πάρη τόν δρόμο του γυρισμού, άντελήφθη πως δεν προχωρούσε προς την έξορτα. Είχε παραπλανηθή. Ξαφνικά, άκουσε βρυχηθμούς.

«Οι τίγρεις, σκέφθηκε. Ώστε δεν τις πούλησε!»

Χωρίς δισταγμό, διευθύνθηκε προς το μέρος όπου άκούγονταν οι βρυχηθμοί, και σε λίγο, ξεχώρισε ένα φως που την έκανε να νοιώσει μια παράξενη άγωνία...

«Νά είναι άραγε εκεί ό Άντουαν;» σκέφθηκε. «Τι γυρεύει με τα θηρία τέτοια ώρα;»

Ξεχώριζε άμυδρά την θέση των διαφόρων όικημάτων. Δεξιά άα βρίσκονταν τα κλουβιά των θηρίων, άριστερά το σπιτάκι του νέγρου Νταβίντ.

Κοντά στα κλουβιά ήταν το φως. «Όσο πλησίαζε οι βρυχηθμοί άκούγονταν πιο άγριοι. Τώρα ή Τζόαν διέκρινε τις σκιές των τίγρεων.

Προχωρούσε πια με χίλιες προφυλάξεις: κρυβόταν άνάμεσα στους θάμνους. Μιά ήλεκτρική λάμπα ήταν άναμμένη μέσα στο κλουβί των τίγρεων που φαίνονταν να μαλώνουν γύρω σε κάτι που το έξοκίζαν και το κοιμμάτιζαν.

«Ενοίωσε έναν κλονισμό. Ό Άντουαν στεκόταν άκίνητος κοντά σ' ένα κλουβί με μια καραμπίνα στο χέρι. Δεν σήκωνε τα βλέμματα του άπ' τα θηρία. Η Τζόαν δεν διάσασε να προχωρήσει για να άντιληφθή τι άκριβώς συνέβαινε.

Όταν τό είδε, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή κι όρμησε πίσω. Ό Άντουαν την άναγνώρισε, όρμησε και της έκρυψε με τό σώμα του ότι συνέβαινε μέσα στο κλουβί. Ήταν όμως πολύ άργά.

Η Τζόαν ένοιωσε κρύο ιδρώτα να την περιλούει σύκορμα. Μέσα στο κλουβί, οι δύο τίγρεις κατεσπάραζαν μια γυναίκα που τό κεφάλι της, ριγμένο σε μια γωνιά, ήταν άνέγγιχτο!

—Ω! Δεν είναι δυνατόν! τραύλισε.

Θά ήθελε άκόμα να δει σάν να μην πίστευε σ' ότι έβλεπε. Την παρέσυρε όμως εκείνος με όρμη, έπαυλαμβάνοντάς της:

—Τι ζητάς έδώ, Τζόαν; Δεν είναι αυτό θέαμα για σένα. Έλα;

Με κοιμένα πόδια, άνίκανη ν' άντισταθή, ή νέα γυναίκα άφηνε τόν έαυτό της να σύρεται προς το σπιτάκι του Νταβίντ που ή πόρτα του ήταν άνοιχτή. Μηχανικά, ό Άντουαν άναψε τό φως κι' έκλεισε την πόρτα του.

Εκείνη, σωριασμένη σε μια καρέκλα, τόν κύτταζε τώρα με φρίκη, χωρίς νάχη την δύναμη να τό θέση έρωτήσεις και να ξεφωνίζει τ' φρίκη της!

Κατάλωμος, με σκυμμένο κεφάλι, έίλιος σουλάτσας μέσα στο δωμάτιο σκοντάφτισε επάνω στα έπιπλα που ήσαν άνω-κάτω. Τα πόδια του μπερδεύονταν στα γυναικεία φορέματα που ήσαν άπλωμένα χάμω. Δεν τολμούσε πια να σηκώσει τα μάτια επάνω της κι' άρκούν-

ταν να της λήη με φωνή που έσβυνε όλοένα:

—Γιατί νάρθης, Τζόαν;

Εκείνη φάνηκε για μια στιγμή σάν άπολιθωμένη άπ' τό φριχτό θέαμα, άνίκανη να συγκεντρωθή. Σύνηλθε όμως με μια τελευταία προσπάθεια κι' έπτε με δύναμη:

—Ήρθα να μάθω τι έκανες έδώ. Τώρα, πρέπει να μου εξηγήσεις αυτό που είδα. Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα;

Άκουμπισμένος στον τοίχο εκείνος της ψιθύρισε:

—Είναι ή γυναίκα του Νταβίντ. Μόλις είχε πεθάνει. Την έδωκα στις τίγρεις για να την ξεφορτωθώ. Κανείς δεν θά τό μάθη ποτέ, Τζόαν. Πάψε να με ρωτάς!

—Για ποιά λόγο να ζητάς να ξεαφανισής τό πτώμα αυτής της δυστυχισμένης, χωρίς να τό μάθη κανείς;

Δεν μπόρεσε να ύποφέρη αυτά τα μεγάλα γαλανά μάτια που ήσαν καρφωμένα επάνω του και τόν μαγνητίζαν. «Έξω-φρενών, της ξεφώνισε:

—Θέλεις ώστε να τα μάθεις όλα; Άκουσε λοιπόν!... Άλλά πρέπει να με συχωρέσεις γιατί ότι έκανα τό έκανα για την άγάπη σου, Τζόαν.

«Ανάπνευσε βαθειά και συνέχισε:

—Πολλές φορές σούχω πη πως ή Μαρία-Τερέζα, ή πρώτη γυναίκα μου, πέθανε λίγο καιρό πριν άπ' τόν δικό μας γάμο. Ψέμματα. Στην πραγματικότητα είχε τρελλαθή μονάχα-τρέλλα ήμερη άλλά άνάτη. Οι γιατροί της είχαν όρίσει γαλήνη και μοναξιά. Κανένα συγγενή δεν είχε. Την έκλεισα για κάμποσο καιρό σε μια νευρολογική κλινική για να κανονίσω τις ύποθέσεις μου στις Άντίλλες. Περνώντας άπ' την Νέα-Ύόρκη σε γνώρισα για πρώτη φορά, Τζόαν. Σ' άγάπησα άπ' την πρώτη στιγμή κι' έπιστρέφοντας στην Γαλλία όνειρευόμουν να ξαναφτιάξω την ζωή μου στο πλευρό σου. Δυστυχώς, ό νόμος δεν έπιτρέπει να έκοθθώ διαζύγιο με μια τρελή. Άκόμα δεν σου είχα έξομολογήσει τόν έρωτά μου. Κι' όμως ήξερα κιόλας ότι άνταποκρινόσουν στο αίσθημά μου. Τό θυμάσαι; Έπιστρέφοντας στην Γαλλία πήρα την Μαρία-Τερέζα άπ' την νευρολογική κλινική και νοίκιασα μια βίλλα στις Άλπεις όπου έμενα μαζί της και μαζί με τόν Νταβίντ που είχε γίνει νοσοκόμος της. Μια νύχτα με χιονοθύελλα τους έστειλα και τους δύο στην «Ντεζιράντ» που τότε την είχα άγοράσει. Την έπομένη, είπα πως ή γυναίκα μου είχε χαθή σε μια έκδρομή. Μάταια την άναζητήσαν και τό κανόνισα να πάρω ένα πιστοποιητικό του θανάτου της. Στην «Ντεζιράντ», ή Μαρία-Τερέζα ζούσε μαζί με τόν Νταβίντ και περνούσε για γυναίκα του...

—Ωστε εκείνη ήταν! φώναξε ή Τζόαν.

—Ξανάφουα στην Νέα-Ύόρκη, συνέχισε εκείνος, όπου κατορθώσα να σε παντρευθώ. Πέρασα με τρία χρόνια εύτυχίας. Όλα πήγαιναν όμαλά... ώσπου πέθανε ό Νταβίντ! Ύστερα από λίγες μέρες, πέθανε κι' ή Μαρία-Τερέζα από καρδιακό νόσημα. Τι φριχτό δίλημμα: άν δήλωνα τόν θάνατό της, όλα θα άποκαλύπτονταν. Τι σκάνδαλο! Θά καταστρέφονταν ή εύτυχία μας! Τότε είχα μια φριχτή σκέψη...

«Έπρεπε να ξεαφανίσω τα λείψανα της δυστυχισμένης...

«Η Τζόαν στεκόταν άκίνητη, τρέμοντας άπό φρίκη. Κάρφωσε τα μάτια της στα μάτια του συζύγου της και ρώτησε ψυχρά:

—Άν είναι πεσμένη άπο χθές, Άντουαν, τί χρειάζόσουνα σήμερα όλα τα τρόφιμα που άγόρασες; Δεν ήταν για να φάνε οι τίγρεις σου... άφοι τους είχες άλλη τροφή.

Της έπτε με όρμη:

—Σοι είπα την άλήθεια, Τζόαν. Γιατί με κάνεις να μετανοιώσω για την ελίκρίνειά μου;

—Εκείνο που μουκανε περισσότερη έντύπωση, συνέχισε εκείνη, είναι τό αίμα που έσταξε άπ' τα κλουβιά των τίγρεων. Ένα πτώμα δεν στάζει έτσι αίμα. Κρατούσες και την καραμπίνα σου. Τι την ήθελες;

—Ήθελα να σκοτώσω τις τίγρεις μόλις τελειώσουν τη δουλειά τους. Προτιμώ να δώ νεκρά τα ζώα παρά να τα σέρνουν άπό θηριοτροφείο σε θηριοτροφείο για να διασκεδάζουν τόν κόσμο, άπαντούσε εκείνος με κυνισμό.

—Περισσότερο λυπήθηκες τα θηρία παρά την πρώτη σου γυναίκα. Έστο. Πώς έξηγείται όμως ή άκαταστασία μένα σ' αυτό τό έσωμάτιο;

—Άφοι δεν πιστεύεις σ' αυτά που σοι λέω, γιατί έπμένεις να ζητάς εξηγήσεις;

—Πραγματικά, οι εξηγήσεις, είναι περιττές. Αυτά που είδα φθάνουν. Τα ρούχα αυτά είναι της δυστυχισμένης που έδυσε και που άντιστάθηκε άπεγνωσμένα προτού την παραδώσει στα θηρία.

«Ένα σκοτεινό σημείο μένει μόνο για μένα: δεν ξέρω άν σκότωσες την Μαρία-Τερέζα με την καραμπίνα μόλις βρέθηκε μέσα στο κλουβί ή άν άφησες στις τίγρεις την φροντίδα να την κατασπαράξουν...

Κατάπληκτος, την άκουγε. Τέλος, βρήκε την δύναμη να μιλήσει κι' εκείνος:

—Άν οι ύποψίες σου ήσαν άληθινές, δεν θα τολμούσες να μου τις άποκαλύψεις, Τζόαν, γιατί αυτή την ώρα, στο μέρος αυτό, θα μπορούσα να σε σκοτώσω και να ξεαφανίσω τό πτώμα σου όπως ίσχυρίζεσαι ότι έκανα με την Μαρία-Τερέζα.

—Όχι, δεν μπορείς.

—Γιατί;

—Γιατί μ' άγαπάς, Άντουαν.

—Άν παραδεχόμουν τις κατηγορίες σου, Τζόαν, ένα πράγμα θ' άπεδείκνυαν μονάχα: πως διέπραξα όλες αυτές τις φρικαλεότητες για να σ' άποκτήσω.

«Η Τζόαν Νταρόντ προχώρησε προς

την πόρτα, προσθέτοντας:

—Είναι περιττόν να διαπράξης άλλες για να με κρατήσεις.

Κι' έφυγε χωρίς εκείνος νάχη τό θάρρος να την κρατήσει.

□ □

Καθώς ξεκινούσε τό άυτοκίνητό της, ή Τζόαν άκουσε δύο πυροβολισμούς.

«Οι τίγρεις» σκέφθηκε.

«Ήξερε καλά τόν σύζυγό της. Την έπομένη, διαβάζε στις έφημερίδες του Παρισιού:

«Θαρραλέα πράξεις.— Ό κύριος Άντουαν Νταρόντ σκότωσε χθές έντος της ιδιοκτησίας του «Ντεζιράντ», πλησίον του Τουλών, δύο τίγρεις που έζήτουν ν' άποδράσουν άπ' τόν κλωβό τους».

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Μαρσεγιέζικα

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

«Ό Όλιβ συναντά τόν Μάριο μπροστά στην πόρτα ένός κοσμηματοπωλείου.

«Ό Όλιβ.— Άγόρασες λοιπόν κολλίε της γυναίκας σου, Μάριε;

«Ό Μάριος.— Ναι, ένα κολλίε θάψμα, με τριπλή σειρά μαργαριταρών!

«Ό Όλιβ.—Τί ιδέα! Με τα ίδια τα λεπτά θα μπορούσες να της πάρεις μια έκτακτη κοουσίτσα.

«Ό Μάριος.— Κάτι μάς είπες, Όλιβ! Μήπως υπάρχουν και ψεύτικες κοουσίτσες;

□ □

ΑΠ' ΕΚΕΙ ΕΡΧΟΤΑΝΕ

«Εκείνο το πρωί ό Όλιβ συναντά τόν Μάριο που έχει χάλια.

Κουτσαίνει, τό ένα τό μάτι του είναι μασχισμένο και τό κολλάρο του τραδημένο σ' ένα πλάι.

—Πώ, πώ, Μάριε, τί χάλια είναι αυτά, τί έπαθες; Σίγουρα θάρχεις από καμιά πολιτική συγκέντρωση! Έλα, πιάσου στο μπράτσο μου να πάμε σπίτι σου να σοι δέσει ή γυναίκα σου τα τραύματα...

«Ό Μάριος.— Άστειεύσεαι, Όλιβ; Άπό εκεί άκριβώς έρχομαι κι' έγώ!...

□ □

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΠΑΤΩΣΥΝΗ

«Ένας παριζιάνος φίλος του Μάριου, ό κ. Ντυράν, έρχεται στην Μασσαλία να τόν έπισκεφθή. Κουβεντιάζοντας, ό κ. Ντυράν ύποστηρίζει πως οι Παριζιάνοι είναι πιο καπάτσι από τους Μαρσεγιέζους. Και άναφέρει τό παράδειγμα του φίλου του κ. Ντυπόν, που άρχισε πουλώντας 10 όκάδες κρομμύδια και σήμερα έχει μεγάλο μακαλικό.

—Μπα! Και τί είναι αυτό κοντά στο κατώρθωμά του φίλου μου Άρμάνδου. Άπό θραδύς είχε μονάχα μια τανάλια κι' ένα κατσαβίδι, και την άλλη μέρα άνοιγε ένα κοσμηματοπωλείο!

□ □

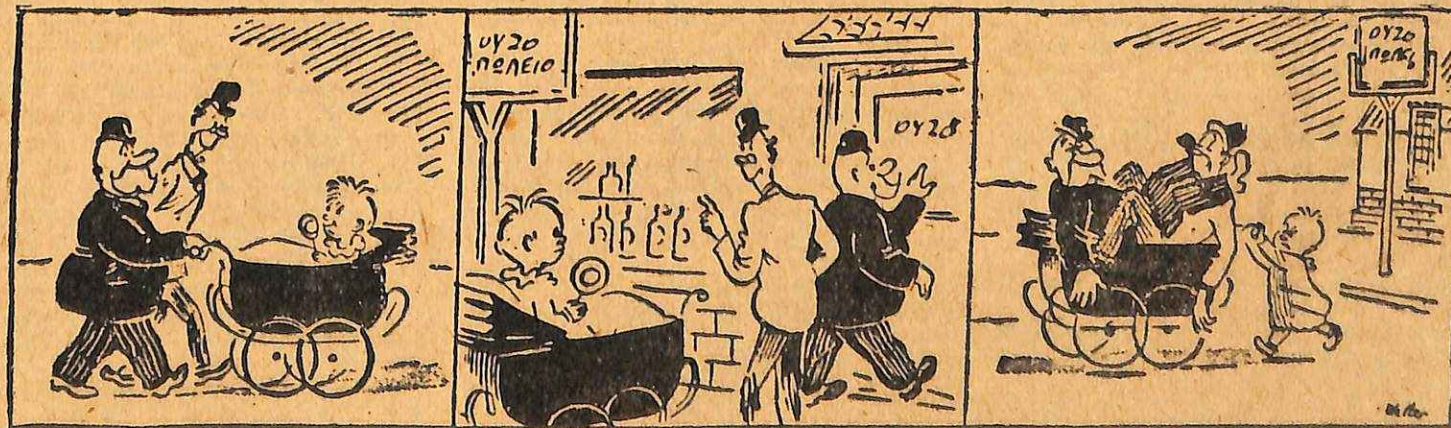
Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΛΙΒ ΚΤΗΜΑΤΙΑΙ

«Ό Όλιβ ναυχιέται στον Μάριο ότι έχει μια κτηματική περιουσία τόσο μεγάλη, που δεν ξέρει κι' αυτός πού τελειώνει.

Και ό Μάριος.

—Εμένα τα δικά μου τα κτήματα είναι τόσο πολλά που δεν ξέρω πού άρχίζουν!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

Οι κ. κ. Μπίλ και Μπούλ, άνθρωποι ίππο τικοί, θγάβουν περίπατο τό μικρό της γειτόνισσας, αλλά δυστυχώς, πάνω στο δρόμο τους, θρέθηκε ένα ούζοπωλείο... Τά εύκόλως έννοούμενα παραλείπονται...

Οί μιντινέττες και οί προλήψεις των

μγάλη αναστάτωση την περασμένη Γετάρτη στο Παρίσι. Όλες οι μοδιστρούλες, οι περίφημες παρισινές μιντινέττες, επί ποδός... πολέμου. Ήταν της Αγίας Αικατερίνης, και η Αγία αυτή είναι η πάτρων και προστάτρια... του μοδιστρούλικου γένους στο Παρίσι.

Την ημέρα εκείνη, όλες οι μοδιστρούλες παρελαύνουν από τους δρόμους του Παρισιού σε μια χαριτωμένη διαδήλωση, όλες δε οι μοδιστρούλες που έχουν κλείσει τα 25 τους χρόνια φορούν ένα λευκό σκουφάκι. Είναι οι Κατερινέττες, οι έτοιμες δηλαδή για παντρεία κοπέλλες. Οι Κατερινούλες θα καταθέσουν το σκουφάκι τους στο άγαλμα της Αγίας και θα την παρακαλέσουν να τις παντρεύη το ταχύτερο για να γλυτώσουν από το δελόνι.

□ □

Το δελόνι! Τι ιστορία και τί κόσμος για κάθε μοδιστρούλα. Το λεπτό και μυτερό εκείνο μεταλλικό πραγματάκι, είναι ο μεγάλος καύμος σχεδόν κάθε πτωχής κοπέλλας που θα σκεφθή να ντεμπούταρη στη ζωή... Αυτό πρώτα θα σκεφθή να πιάση στο χέρι της, για ν' αποκτήση την σχετική ανεξαρτησία της, τα μέσα να ζήσει καλλίτερα, και αυτό θα κυτάξη τότε να το αφήση κουρασμένη ύστερα από χρονών δουλειά, με τα δάχτυλα κατατρυπημένα, και τα μάτια τριγυρισμένα από τον μαύρο κύκλο του μόχθου και της ξαγρύπνιας συχνά κάτω από το χάρτινο άμπαλορ μιας λάμπας πετρελαίου που καπνίζει.

□ □

Όσοι έχουν έστω και για λίγο στο Παρίσι τις έχουν γνωρίσει. Οι σημερινοί σοδοραγοί και αλύγιστοι επιστήμονές μας, που έχουν περάσει μερικά φοιτητικά χρόνια στο Παρίσι, θα έχουν άσφαλως στην ταμπουρωμένη πίσω υπό την σοβαροφάνειά τους την καρδιά τους, κάποια τρυφερότητα για την Νινέττα, την Λιζέττα, ή την Τουτού που τους έχει χαρίσει κάποτε την μεγάλη χαρά, την πρώτη μεγάλη χαρά της ζωής των. Εύθυμη διαρκώς ή παρισινή μιντινέτο, γελαστή, κι' ως κρύβη πίσω από την χαρούμενη μάσκα της το στυγνό πρόσωπό της ή δυστυχία. Και όμως η μιντινέτα γελά. Και όμως αν ήσασταν την περασμένη Γετάρτη στο Παρίσι, θα βλέπατε την πιο εύθυμη διαδήλωση: οι είκοσιπεντάρες πανηγύριζαν! Ένώ σ' έμας εδώ, την ίδια μέρα, όταν μια κοπέλλα κλείσει τα 25, αδύνατο να μη χύση ένα δάκρυ για τα χρόνια που της έφυγαν και για εκείνα που πρόκειται από την στιγμή αυτή ν' αρχίσουν...

□ □

Η σημερινή σελίδα μας, είναι αφιερωμένη σ' όλες τις Αθηναίες και ελληνίδες μοδιστρούλες. Θα μάς δειχθ' από μένα ή εμείς να μιλήσουμε και γι' αυτές. Σήμερα, θα τις γνωρίσουμε με τις παριζιάνες συνάδελφους των.

Θα τις γνωρίσουμε τις συνθήκες των, τις προλήψεις των, ιδίως αυτές, κι' ως νομίζουν οι μοδιστρούλες μας, αν είναι περισσότερο ή λιγότερο προληπτικές από τις μιντινέτολες της Ρό-ντ ή Παί ή της Πόρς Βανδόμ. Πάντως η παριζιάνη ραφτρούλα είναι πολύ πάρα πολύ προληπτική.

Έχοντας καθυποτάξει και σκληρώσει ολόκληρο το είναι της στην δουλειά και στην

μοίρα της, ένα μόνο πράγμα έχει ελεύθερο: την φαντασία της να φτιάχνει ολόκληρους κόσμους, μ' αυτήν φαντασιώνεται ή μιντινέτο-ούλα, όνειροπολεί, όπτασιάζεται διαρκώς ενώ δελονιάζει σκυμμένη ώρες επάνω στο πιο βαρύ μεταξωτό.

Ποιός ξέρει αν κάποτε δεν θα το φορέση κι' αυτή αυτό το φόρεμα; Πιστεύει πολύ στην τύχη και γι' αυτό είναι τόσο εύκολη στις σχέσεις της. Δεν είναι από ανθηκότητα, από έκλυση, αλλά από την ένστικτώδη αντίληψη ότι πρέπει να υποβηθή όσο μπορεί την τύχη της για να της βοηθ' το περιγρη-πόπουλο του παραμυθιού που όνειρεύεται κι' αυτή, όπως κάθε κορίτσι. 'Αλλ' ως ξαναυρίσθωμε στις προλήψεις.

□ □

Είναι όπως είπαμε άπειρες. Όταν μια ραφτρούλα βήξη τρεις φορές κατά συνέχεια, αυτό σημαίνει ότι θα παντρευτή, ή τουλάχιστον...

Το ζευγαράκι—φετίς των παρισινών μιντινέτων. Γίνεται εύκολοτατα και με λίγο μάλλι, όπως εξηγούμε στην παραπλεύρως στήλη. Μπορούν να το αποκτήσουν—αν θέλουν—και οι άναγνώστριές μας.

χιστο ότι θα πάρη ένα δώρο (το περισσότερο δηλ. και το λιγότερο που περιμένει μια μιντινέτο-ούλα από τον φίλο της της εποχής εκείνης).

Όταν κάθεται στο άκρο ενός τραπέζιου χωρίς να τρώγη ή να κάνει τίποτε άλλο, αυτό σημαίνει ότι θα περιμένη επτά χρόνια για να παντρευτή! (...έκτος αν στο ίδιο τραπέζι κάθεται και ο καλός της, όποτε μπορεί και να συντομευθή το χρονικό αυτό διάστημα!).

Όταν της τρώγει η μήτη της, σημειο-ότι θα μάθη κανένα νέο, ή... ότι θα της προσφέρουν πάστες!

Όταν δυο μοδιστρούλες πούνε το ίδιο πράγμα ταυτόχρονα, ή μια απ' αυτές θα παντρευτή.

Όταν της σφυρίζει το άριστερο το αυτί, ή γονατά λένε το καλό της. Το αντίθετο όταν της βουίζει το δεξί το αυτί.

Όταν μια μοδιστρούλα όνειρεύεται, πώς πεθαίνει, σημαίνει πως θα ζήσει πολλά χρόνια.

Όταν της τρώει ή φούχτα της λεφτά θα πάρη.

Όταν αναποδογυρίση μια αλατιέρα με κάποια θα μαλλώση. Έκτος αν πάρη μια πρέζα αλάτι και το ρίξη πίσω από τον ώμο της.

Όταν χύση κρασί στο τραπέζι, σημαίνει ευτυχία υπό τον όρο να βρέξη λίγο το δάχτυλό της στο χυμένο κρασί και να τρίψη λίγο το πίσω μέρος του αβτίου της.

Τρία φώτα ανάμμένα στο ίδιο δωμάτιο, ή ραφτρούλα το θεωρεί ως δυστυχία, καθώς επίσης το να τοποθετηθούν τα μαχαίρια σταυρωτά επάνω στο τραπέζι ή το ψωμί, άναποδα.

Από το ίδιο σπέρτο δεν πρέπει να ανάψουν τρία τσιγάρα.

Βλέπετε, ότι με μερικές παραλλαγές οι μοδιστρούλες μας θα πίστευαν στα ίδια πράγματα.

□ □

Το ίδιο επάνω κάτω συμβαίνει και με τα εργαλεία της δουλειάς των.

Δεν τώχει σε καλό ή παριζιάνη ραφτρούλα να της πέση κάτω ή κουβαρίστρα της. Σίγουρα θα την διώξουν την άλλη μέρα από το ατελιέ.

Το να πέση το ψαλλίδι με τη μύτη κάτω και να σφηνωθή στο πάτωμα είναι επίσης ένδειξη... γεγονότων. Έδώ όμως οι γνώμες είναι διασπασμένες. Δυσάρεστα τ'α λένουν οι μιν, (θάνατος) εύχάριστα οι δε (έξέυρεση καλλιτεχνικής εργασίας).

Όταν μια ραφτρούλα μπηξή δύο δελόνες μαζί στο ύφασμα που ράβει, αυτό σημαίνει πως θα παντρευτή.

Επίσης, όταν χαθή ή άκρη της κλωστής μέσα σ' ένα κορσολί, σημαίνει πως θα παρουνισαθή σύντομα κανέναν γαμπρό για να σωθούν.

Βλέπετε, το «λάιτ νοτίβ», το βάθος κάθε σκέψης και κάθε όνειρου μιας μοδιστρούλας είναι πάντα ο γάμος.

Το παλληκάρι που θα την αγαπήση και θα την γλυτώση από το δελόνι.

Οι καπελούδες έξ' άλλου πιστεύουν ότι όταν ξεχασθή μια καρφίτσα σε κανένα παραγγελμένο καπέλλο, αυτό σημαίνει πως το καπέλλο θα επιστραφεί από την πελάτισσα! κτλ. κτλ.

□ □

Επόμενο όμως, πλάσματα που έχουν τόσες προλήψεις να φοβούνται πολύ και το κακό μάτι. Για να προφυλαχθούν έχουν τα «φετίς» των ένα απ' αυτό το περιφημότερο, είναι το ζευγαράκι του οποίου παραθέτομε την εικόνα. Είναι δυο κοινάλακια, άρσενικό και θηλυκό, καμωμένα μέσα σε δυο λεπτά της ώρας από λίγο μάλλι και 4 χάντρες. Μπορείτε να τα κάνετε και σεις άγαπητές άναγνώστριες χωρίς να είσθε μιντινέτο-ούλες. Προσέξτε την εικόνα μας, θα δήτε ότι είναι μερικές κλωστές χονδρού μαλλιού, δεμένες σε δυο τρία μέτρα κομμένες άλλοι φουσκωμένες στη μέση. Οι χανδρίτσες είναι για τα μάτια. Τα «φετίς» αυτά, που φρασολογούνται από τον καιρό που οι γεροπανιές «μπερτε» βομβάρδιζαν το Παρίσι. Οι παριζιάνες ραφτρούλες, άλλες τα έχουν κρεμασμένα στην κορδέλλα του ψαλλιδιού της και άλλες τα φυλάνε μέσα στο τσαντάκι τους.

Πάντως είναι ένα κι' ένα για το μάτι!...

Σ.

Το Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

5. (Η συνέχεια)

έε μου, είπε, μη συγχύζεστε. Ο' απαντήσω έτσι που να μην υποπτεύεται πια ο κ. Λέντσαμ ούτε σ'α ούτε τους φίλους σας. Πιστεύω πως έμεγα άφορα ή κάπως τολμηρή κρίση του.

Όλοι τον κύτταζαν κατάπληκτοι. Ο Σέρ Τιμόθεος άναψε ένα σιγαρέττο. Ο Φαίρφαξ είχε γίνει κατάχλωμος και σχεδόν του είχε κοπή ή άναπνοή. Ο Φράνσις έμενε άσπαραχος.

—Δύο πράγματα αντίπαθω στην ζωή μου, συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος άποτεινόμενος στους τέσσαρις νέους. Το ένα είναι ή γλυκειά σampaνία και το άλλο οι έρασσιτέχναι ντέτε-κτιβ, οι ιστορίες τους, οι μέθοδοί τους κι' ήτι σχετίζεται μ' αυτούς. Τις προάλλες, άκουσα τον κ. Λέντσαμ να λέη στον φίλο του κ. Βίλμορ, τον γνωστό συγγραφέα, πως έγκυ καταλείπει το έπάγγελμά του... για να γίνη Σέρλοκ Χόλμς! Και δεν μπόρεσα ν' αντίσταθω στην έπιθυμία να του παίξω μια φάρσα.

Όλοι άκουγαν με προσοχή, συμπεριλαμβανομένου του Ινσπéκτορ της Σκότλαντ-Γιάρντ-Σόπλαντ που εν τώ μεταξύ είχε μπη και κάθισε άδύρυνά κοντά στον Φράνσις.

—Τότε πλησίασα συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος, και του είπα πως αν λογάριζε να γίνη αυτός ο πρίγκηψ των δικωτών του έγκληματος, έγω ήμουν ο πρίγκηψ του έγκληματος—ή κάτι παραπλήσιο. Και για να πάρη στα σοβαρά τα λόγια μου, του είπα πως θα γινόταν κάποιο έγκλημα έδώ κοντά, ύστερα από λίγες ώρες. Καθώς έγινε ο φόνος του Μπίντλερ εκείνο το βράδυ, ο κ. Λέντσαμ θυμήθηκε τα λόγια μου και συμπέρανε πως ένεύχεται στο έγκλημα αυτό, πως είμαι ένα τέρας που διψά να ρουφήξω αίμα. 'Ασχέτως αν με γνωρίζετε όλοι, έπνιρέψτε μου να συστηθώ: Είμαι ο σέρ Τιμόθεος Μπράστ, διαχειριστής των Χρυσωρυχείων του Τράνσβαλ, διαχειριστής έπίσης των κυριωτέρων νοσοκομείων του Λονδίνου αντιπρόεδρος της 'Εταιρίας προς Προστασίαν των Ζώων, ο Μακίνας των σπόρ, κι' άκούρατος περιγρητής. Η Α. Μ. ο βασιλεύς με έχρησε λιπτόνη εις άνταμιοδίν της αγαθοεργού δράσώς μου. Όλοι αυτοί οι τίτλοι είναι φαίνεται άχρηστοι, έφόσον δεν έμπόδισαν τον κ. Λέντσαμ να με ύποπτευη, να με έπιτηρή και να «ψαρεύη» τους ύπηρέτες μου για να πάρη πληροφορίες για μένα. Του είμαι ύποπτος. Κι' ή κατηγορία του κ. Λέντσαμ που έγινε πριν από λίγα λεπτά άφορoύσε έμένα και μόνο.

Ένας ψίθυρος συμπαθείας άκούστηκε στις γραμμές των νέων.

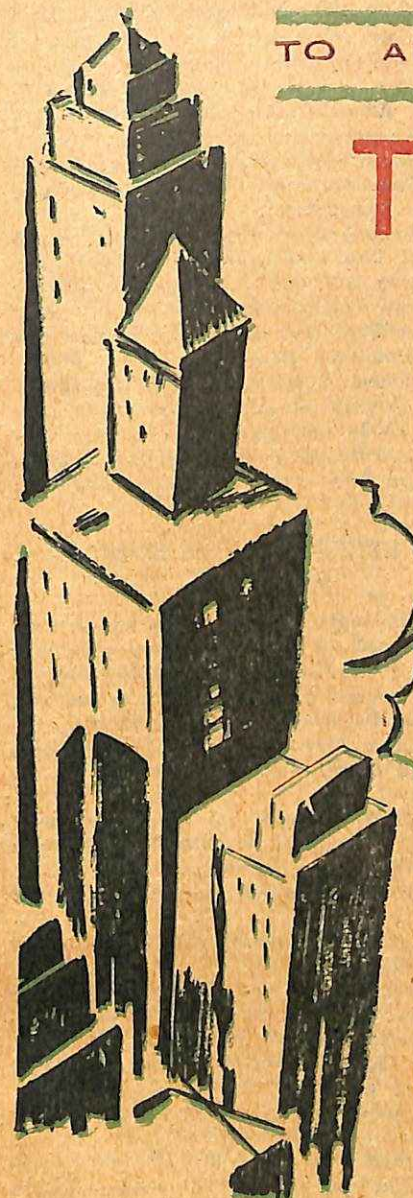
—Δεν έχετε να προσθέτετε τίποτε άλλο, σέρ Τιμόθεε, ρώτησε εδγενικά ο Φράνσις.

—Όχι, πρds το παρόν. 'Ελπίζω να κατώρθωσα να άναπτέρωσω το ήθικd των νέων.

—Του ένός, πάντως τα παρήνοσα λόγια

Ο Φράνσις ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση όταν είδε τον σέρ Τιμόθεο Μπράστ να προχωρή και να κάθεται κοντά του.

—Συγχαρητήρια, κ. Λέντσαμ, είπε ο ένας τομυριούχος. Φαίνεται πως κάνετε το ντε

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός μ'α φημισμένος δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ κατώρθωσε με την έξαιρετική του εύφραδεια να έπιτύχη την άθώωση του Όλιβερ Χίλνιτς, που κατηγορήθηκε για τον φόνo του συνεταίρου του.

Την ώρα που ο δικηγόρος έβγαине από το δικαστήρια, τον πλησίασε μια μυστηριώδης κυρία, έξαιρετικής καλλονής. Τον έπληροφόρησε πως ήταν ή γυναίκα του Όλιβερ Χίλνιτς, και του άπεκάλυψε για τον άνδρα της τρομερά πράγματα πο έκαμαν τον νεαρό δικηγόρο να φρέξη και να μετανόηση πικρά γιατί συνέτελεσε στην άθώωση του ανθρώπου αυτού.

Σε λίγες μρες ο Χίλνιτς άποκτονεύει. Ο Λέντσαμ σχηματίζει την έντύπωση ότι τον σκότωσε ή γυναίκα του.

Ο Λέντσαμ συναντάται στη Λέσχη με τον πατέρα της Μάργκαρετ, τον πολυκατομυριούχο Σέρ Τιμόθεο Μπράστ, ο οποίος του άναφέρει ότι σε λίγο εκεί κοντά θα γίνη κάποιο έγκλημα.

Πράγματι, δολοφονείται ο νεαρός Βίκτωρ Μπίντλερ, κι' όπως είναι φυσικό, ο Λέντσαμ ύποθέτει πως ο σέρ Μπράστ ένεύχεται στο έγκλημα, άφου γνώριζε ότι θα γινόταν και δεν έφρόντισε να το προλάβη. Δεν διστάζει να εκθέση τις ύποθέσεις του στην παρέα του σέρ Μπράστ.

σας δεν μπόρεσαν να του άνακουφίσουν την ψυχή.

Ο Σόπλαντ σηκώθηκε άδύρυνά, πλησίασε τον Φαίρφαξ του έβαλε το χέρι στον ώμο και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί. Ο Φαίρφαξ άνατρίχιασε σύγκομα κι' ύστερα φάνηκε να άνακτά την ψυχραιμία του. Άπλωσε το χέρι του κι' άδειασε μονορούφι το ποτήρι του που δεν το είχε άκόμα άγγίσει. Το σαρκαστικό χαμόγελο σβύστηκε άπ' τα χείλη του σέρ Τιμόθεου που συνωφρονήθηκε.

—Τί σημαίνουν όλα αυτά; είπε με τραχειά φωνή.

Πλησίασε ένας πόλιςμαν με πολιτικά. —Αυτά σημαίνουν, άνήγγειλε ο Σόπλαντ, πως συλλαμβάνω τον Ρόμπερτ Φαίρφαξ, κατηγορούμενον διά φόνον έκ προμελέτης.

Άκούστηκαν μερικά έπιφωνήματα έκπληξης κι' ύστερα έπεκράτησε δραματική σιγή. Ο Φαίρφαξ είχε έσπασει άσπαραστή άπάνω στο καθισμά του, άναίσθητος, κατάχλωμος, με κομμένη άναπνοή. Ο Σόπλαντ πήρε το ποτήρι που είχε άδειαίσει ο νέος και το μωρίστηκε.

—Τον είδα κάτι να ρίχνη μέσα, είπε ο Τζίμιν με φωνή που έτρεμε. Νόμισα πως ήταν σόδα.

Ο Σόπλαντ με τον πόλιςμαν σηκώσαν τον Φαίρφαξ άπ' τις μασχάλες.

—Είμαι πολύ άσχημα, ψιθύρισε ο Σόπλαντ στον Φράνσις. Θα προσπαθήσουμε να τον μεταφέρουμε στο τμήμα.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΠΡΑΣΤ ΚΑΙ ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΕΝΤΣΑΜ

Όλος ο κόσμος έμαθε εκείνο το βράδυ στο ρεστοράν Σύτο πως ο Ρόμπερτ Φαίρφαξ είχε συλληφθή ως ένοχος του φόνου του Μπίντλερ και πως είχε πάρει δηλητήριο και πέθανε κατά την μεταφορά του στο τμήμα. Γι' αυτό και τα σχόλια έπαιρναν κι' έδιναν. Ένα πράγμα έκανε πρό πάντος έντύπωση σε όλους: Γιατί άραγε ο Φαίρφαξ, στο ζενιθ μιας λαμπράς συγγραφικής σταδιοδρομίας, είχε διακινδυνεύσει την άγχόνη κι' έν τέλει άποκτονηθεί άφου προηγουμένως σκότωσε τον Βίκτωρ Μπίντλερ, με τον όποιο δεν είχε λόγους να δρισκεται έν διαστάσει;

Ο Φράνσις ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση όταν είδε τον σέρ Τιμόθεο Μπράστ να προχωρή και να κάθεται κοντά του.

—Συγχαρητήρια, κ. Λέντσαμ, είπε ο ένας τομυριούχος. Φαίνεται πως κάνετε το ντε

μπούτο σας στο καινούργιο σας επάγγελμα με επιτυχία.

—Μόνο με σχετική επιτυχία, αναγνώρισε ο Φράνσις κι' έξ' άλλου άρνούμαι να παραδεχτώ πως ντεμπιτάροσ σε καινούργιο επάγγελμα. Είναι άρκετά εύκολο να καταφύγη κανείς σ' ένα κόλπο και να κατευθύνη την προσοχή των παριστανμένων προς έναν άλλον... κι' όχι προς τόν ένοχο. Όταν όμως δεν έχει άποκαλυφθή ακόμα ή πραγματική έννοια των γεγονότων, δεν μπορεί κανείς να πη πως θριαμβεύει.

—Κι' όμως, είχατε γεράς βάσεις. —Η τύχη έπαιξε τόν μεγαλύτερο ρόλο. Τις προάλλες πού δειπνούσα εδώ, καθώς έζέρετε, μαζί με τόν "Αντιερω Βίλμορ, κατέβηκα να πάρω ένα κόκτεϊλ στο άμερικανικό μπάρ, αφήνοντας τόν φίλο μου να παραγγείλη τó μενού. Είδα την μίς Νταϊζ Χίςλοπ και τόν Φαίρφαξ καθισμένους δονμόναχους να κρυφομιλούν. Ο Φαίρφαξ φαινόταν να έπιμένει να κάνει ή μίς Χίςλοπ κάτι πού την στενοχωρούσε. Τέλος, έκείνη παραδέχθηκε. Ύστερα, ο Φαίρφαξ έσπευσε στο θέατρό του. Αργότερα, ή μίς Χίςλοπ κι' ο δυστυχισμένος Μπίντλερ, κάθισαν σ' ένα γειτονικό μας τραπέζι και πρόσεξα ότι ή νέα φρόντισε να φύγη μαζί με τόν φίλο της σε ώρισε μέν η ώρα απ' τó ρεστοράν. Ένώ περίμεναν ταξί στο χόλλ, έκείνη έδειξε ακόμα τού μεγάλη άνυπομονησία. Στεκόμουν πίσω τους και την είδα να ρίχνει μια ματιά στο ρολόι τού τοίχου και να έπιμένει σχεδόν άμέσως να πάη ο φίλος της να φέρη ταξί. Ρώτησα τó προσωπικό τού θεάτρου τού Φαίρφαξ κι' έμαθα πως ο νέος είχε λείψει, τρία τέταρτα της ώρας. Σημειώσατε πως ο Φαίρφαξ παίζει κι' ως ήθοποιός. Από εκεί και πέρα, ή Σκότλαντ-Γιάρντ έπαιξε τόν ρόλο της. Τώρα, σεις, σέρ Τιμόθεε, πήτε μου τί έζέρετε από αυτή την ύπόθεση;

—Αυτό. Τόν Μπίντλερ και τόν Φαίρφαξ τούς φιλοξένησα κάμποσο καιρό στο έξοχικό μου σπίτι. Μισούσε φοβερά ο ένας τόν άλλο. Δέχτηκαν να μονομαχήσουν μέχρι θανάτου... —Εσείς τούς ύποκινήσατε άσφαλώς, διέκρινε ο Φράνσις.

—Ισως, είπε ο σέρ Τιμόθεος. Τους υπέδειξα μάλλον έναν τρόπο καθώς και τις εύκολες να τόν θέσουν εις ένέργειαν. Μα ο φόνος προηγήθη τού άγώνος πού θα έλάμβανε χώραν την επομένη.

—Θέλετε να πητε πως έζέρετε... άρχισε ο Φράνσις.

—Με συγχωρείτε, μόνο αυτό ήξερα: πως δεν είχαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος άρκετό θάρρος και πως ο πιδ άνάνδρος απ' τούς δυο θα έπιχειρούσε να έπιτεθή ύπουλα, προλαμβάνοντας τόν άγώνα. Ήξερα πως ο πιδ άνάνδρος ήταν ο Φαίρφαξ, πού ήταν κι' ο προσβεβλημένος. Ή δήλωση πού σάς έκανα τότε βασίζόταν σε μια πιθανότητα κι' όχι σε μια βεβαιότητα. Άσχετως άν πραγματοποιήθηκε.

—Κι' ή άφορηή της φιλονεικίας τους; —Ενα σωρό άφορηές. Ή κυριώτερη: «ζητήσατε την γυναίκα».

—Εσείς δημιουργήσατε όλη την ύπόθεση; είπε ο δικηγόρος.

Μεσολάβησε σιωπή. Ο Φράνσις είχε την έντύπωση πως μεταφερόταν σε μια κόλαση όπου άνδρες και γυναίκες, με πρόσωπα νολυσμένον, έσυνθαν κάτω απ' τó μαστίγιον πού κρατούσε ο έπίφοβος πρίγκιπ τού εγκλήματος πού καθόταν στο πλευρό του.

Επανήλθε όμως στην πραγματικότητα, άνοήγοντας τόν σέρ Τιμόθεο να τού λέη:

—Άλλοιμονο! Είμαι άναγκασμένος να σάς έχωταλειψώ. Δεν θέλω να χάσω την τελευταία πράξη της «Λουίζας». Τραγουδά μια έξοχη πομπανόνα. Ή κόρη μου έξ' άλλου

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ",

λου με περιμένει στην «Οπερα». Άν θέλετε νάρηθε μαζί μου...

Ο Φράνσις ίσως να δίστασε για μια στιγμή, ή σκέψη όμως πως θα συναντούσε την λαίδη Μάργκαρετ τόν έκανε να δεχτή την πρόσκληση.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Οι δυο άνδρες βγήκαν απ' τó Σότο σάν να ήσαν οι καλλίτεροι φίλοι τού κόσμου. Η Ρόλς-Ρόυς τού σέρ Τιμόθεου τούς άδήγησε σε λίγα λεπτά κοντά στην αγορά τού Κόβεντ Γκάρεν. Τότε συνέβη κάτι που προέξηνσε ζωηρή έκπληξη στόν Φράνσις Λέντσαμ.

Μερικά κάρα γεμάτα λαχανικά περνούσαν με δυσκολία, άνάμεσα στούς πολυσύχναστους δρόμους. Ξαφνικά, ο σέρ Τιμόθεος πού κύτταζε απ' τó παράθυρο, πάτησε ένα κουμπι και τó αυτοκίνητο σταμάτησε άμέσως. Ο σέρ Τιμόθεος ώρμησε έξω. Για πρώτη φορά, ο Φράνσις τόν έβλεπε έτσι θυμωμένο: τά μάτια του εξακόντιζαν άστραπές. Άδραξε απ' τόν ώμο έναν καροτσέρη πού ξυλοφόρωνε ένα κοκκαλιάρικο άλογο.

—Τί διάβολο κάνεις έκει; φώναξε ο σέρ Τιμόθεος.

Ο καροτσέρης, ένας άντρακλας ως έκει πάνω με πρόσωπο άλκοολικού, κύτταζε με οίκτο τόν καλοντυμένο κύριο:

—Τού σπάω τά κόκαλα, άν θές να μάθης. Καλλίτερα όμως να κυττάς τη δουλειά σου!

—Αυτή είναι ή δουλειά μου, είπε ο σέρ Τιμόθεος χαϊδεύοντας τόν λαιμό τού άλόγου. Είμαι αντιπρόεδρος της 'Εταιρίας προς Προστασίαν τών Ζώων και σε προειδοποιώ πως θα πληρώσης πρόστιμο άν κακομεταχειρίζσαι τó δυστυχισμένο ζώο.

—Νά μου κάνης την χάρη, είπε ο καροτσέρης και προχώρησε άπειλητικά. Οι άμορφοι κύριοι δεν μπορούν να χώνουν τή μύτη τους στις δουλειές μου. Δίνε του! Δρόμο!

—Είσαι ένα κτήνος στο όποιο δεν πρέπει κανείς να έμπιστεύεται τά δυστυχισμένα τά ζώα!

Ο καροτσέρης έξω-φρενών, ώρμησε έναντιόν του.

—Τώρα θα σου δείξω, παληολιμονκντόρε! φώναξε.

Προτού προλάβη όμως να χτυπήση τόν άντικρυνό που μια γροθιά τού σέρ Τιμόθεου τόν έβάλωσε άνάσκελα. Σε λίγο, σηκώθηκε τρικλίζοντας.

—Ήούχασες; τόν ρώτησε ο σέρ Τιμόθεος. Ύπηρεξα προτοπυγμάχος δυο κρατών. Πώς σου φάνηκε... τó δείγμα;

—Γιατί άνακατεύοσαστε στις δουλειές ενός φονικασά; μουρμούρισε ο καροτσέρης στεκόμενος σε ίκανή άπόσταση.

—Είμαι δικαίωμα μου να σ' έμποδίσω να κακομεταχειρίζσαι τά ζώα. Τώρα, θα φωνά δικάω. Αυτό τó άλογο άρκετά εργάστηκε. Πόσο έντιμής την αξία του;

Ο καροτσέρης σέφτηκε... έμπορικά. Γιατί να μην έμμεταλλεύθη την περίπτωση;

—Σκεφθήτε πως μου κάνει την δουλειά μου, είπε, Κάνει τουλάχιστον για σαράντα λίρες.

—Πάρε πενήντα λίρες! Τό ζώο άνήκει σε μένα. Τζόνσον!

Ο ύπηρέτης, πού καθόταν κοντά στόν σα-

φέρ κατέβηκε. Ο σέρ Μπράστ τότε τού είπε: —Τζόνσον, να ξεβέψης τó άλογο και να τó πās στους σταύλους μου τού Κώρζον στρήτ. Νά τó βάλετε να καλοφάη και να άναπαυθή. Άύριο θα τó στείλω στην έξοχή, θέλω όμως προηγουμένως να τó δω.

Σε λίγο, ο σέρ Τιμόθεος με τόν καλεσμένο του έμπαιναν στην 'Οπερα. Ο Φράνσις φαινόταν άρηρημένος.

—Καταλαβαίνω, είπε χαμογελώντας ο σέρ Τιμόθεος. Στο μυαλό σας έχω πάρει την μορφή ενός φοβερού κακούργου, ενός πρίγκιπος τού εγκλήματος. Γι' αυτό, σάς φαίνεται παράξενο πως χαλώ την ήσυχία μου για να έμποδίσω να χτυπήσουν ένα δυστυχισμένο άλογο. Μήπως θέλετε να σάς εξηγήσω έγω τó γιατί, κ. Λέντσαμ;

—Θα τó έπιθυμούσα πολύ.

—Γιατί, ψιθύρισε ο σέρ Τιμόθεος Μπράστ, αγαπώ τά ζώα πιδ πολύ απ' τούς ανθρώπους...

ΟΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ

Ή Μάργκαρετ Χίλνιτς, ντυμένη με μιάν ύπεροχη θαρραυή τουαλέττα, ήταν καθισμένη στο βάθος τού θεωρείου και σχεδόν δεν γύρισε τó κεφάλι της όταν μπήκε ο πατέρας της άκολουθούμενος απ' τόν Φράνσις.

—Έφερα έναν γνωστό μας, Μάργκαρετ, άνήγγειλε ο σέρ Τιμόθεος. Θυμάσαι τόν κ. Λέντσαμ;

Ή νέα άνατρίχισε και φάνηκε να χάνη προς μια στιγμή την συνθησισμένη ψυχραιμία της. Συνήλθε όμως άμέσως.

—Είσθε μουσικφίλος, κ. Λέντσαμ; τόν ρώτησε.

—Λατρεύω την μουσική και ξεχωριστά αυτή την όπερα.

—Καθίστε κοντά μου. Ο μπαμπάς προτιμά να καθεται πάντα αντίκρυ στο κοινόν. Θαρρώ πως θέλει να τόν προσέχουν οι ρεπόρτερ της κοσμικής κινήσεως. Έγώ έχω λόγους να μην έπιδεικνύωμαι.

—Ή κόρη μου έχει τάση προς την νευρασθένεια πολύ τó φοβόμαι.

Ο Φράνσις δεν άπάντησε. Οι μουσικοί έτοιμάζονται για την δεύτερη πράξη. Ο σέρ Τιμόθεος σηκώθηκε.

—Με συγχωρείτε μια στιγμή, είπε πάω να χαιρετήσω μια κυρία.

Αφού βγήκε απ' τó θεωρείο, ο Φράνσις άναστένανε με άνακούφιση και στράφηκε προς την νέα.

—Έγκρίνετε τόν έρχομό μου; ρώτησε.

—Τί σημαίνει άν τόν έγκρίνω; τόν ρώτησε με μια κάπως προσβλητική νωχέλεια. Τί μ' ενδιαφέρει; Οι φίλοι τού πατέρα μου πηγαινοέρχονται. Δεν ενδιαφέρομαι για κανέναν από αυτούς.

—Θέλω όμως να ενδιαφερόητε για μένα. Τού άπάντησε με τó ίδιο παγερό ύφος:

—Σας παρακαλώ κ. Λέντσαμ, να άποφεύγετε να μιλάτε για τά άτομά μας.

Γύρισε τά βλέμματά της προς την πλατεία. Άκολουθώντας την ματιά της, ο Φράνσις είδε τόν σέρ Τιμόθεο να μιλά μ' έναν ήλικιωμένο κύριο και μια νέα κυρία. Ο Φράνσις τούς άναγνώρισε. Ήταν ένας δοξέ, πλουσιώτατος, κι' ή κόρη του λαίδη Κυνθία Μίλτον, μια απ' τις πιδ άμορφες και πιδ κομπές γυναίκες τού Λονδίνου.

—Ύποθέτω πως ή λαίδη Κυνθία προσπαθεί να τού άποσπάση μια πρόσκληση για την προσεγή έσπερίδα τού Βαλχάουζ, έξήγησε ή Μάργκαρετ.

—Πιστεύω πως δεν θα κατορθώση τίποτα.

—Πώς τó συμπραίνετε;

Ο Φράνσις σήκωσε έλαφρά τούς ώμους του.

—Οι δεξιότητες τού πατέρα σας έχουν την

φήμη, ότι είναι έξαιρετικό γεγονός. Κι' έσεις ακόμα δεν παρευρισκεσθε σ' αυτές.

Σπανίως είχα την ευκαιρία να βρίσκωμαι εδώ: Έξ' άλλου, ή Κυνθία έχει γούστα πού δεν τά συμπερίζομαι έγώ. Πηγαίνει στο «Άλμπερτ-Χώλλ» για να παρακολουθή τά πυγμαχικά μάτς. Κάποτε έκανε διαδρομή έκατό χιλιομέτρων για να παρευρεθή σε μια ταυρομαχία.

—Πάντως, ψιθύρισε ο Φράνσις, καλλίτερα πού δεν της μοιάζετε.

—Την γνωρίζετε προσωπικώς;

—Μάλιστα, κι' άρκετά καλά. Την γνώρισα κοριτσάκι και συναντώμενα κάτου-κάπου, άραιά. Ήταν χαριτωμένη όταν πρωτόκανε την εμφάνισή της στόν κόσμο. Ύστερα, άρχισε να συννάχη τούς σνόμπ, τούς φουτουριστάς ζωγράφους, τούς κυβιστάς και τά πυγμαχικά μάτς. Ό,τι είναι έξαντρικ, σάν να λέμε.

Τόν κύτταξε με κάποια προσοχή.

—Εσείς τουλάχιστον ξεφύγατε από αυτά τά γούστα, τού είπε. Άλήθεια, πως κρίνετε τις έσπερίδες τού Βαλχάουζ; Άν σάς καλοϋσε όμως ο πατέρας μου, θα σάς συμβούλευα να μην πάτε.

—Γιατί να μην πάω;

—Δεν ξέρω γιατί σάς λέω την γνώμη μου, τού είπε σηκώνοντας τούς ώρραίους ώμους της. Κι' άν πάτε κι' άν δεν πάτε, δεν με νοιάζει καθόλου. Έξ' άλλου, δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες να σάς καλέσουν.

—Γιατί; Τάχω τόσο καλά με τόν πατέρα σας.

—Πώς σάς φαίνεται ο πατέρας μου;

—Έχω σχηματίσει γι' αυτόν καλλίτερη ιδέα απ' ότου είδα πως άγόρασε ένα άλογο πιδ όλίγου. Πάντως ο χαρακτήρας του είναι πολύ... περίελλος.

Επαιζαν την σύβερτοϋρα τις τελευταίας πράξεως. Ή Μάργκαρετ κάθησε πιδ άναπαυτικά στην πολυθρόνα της. Ο Φράνσις κατάλαβε πως δεν έπρεπε πια να μιλήση.

Ο σέρ Τιμόθεος έπέστρεψε και κάθησε άθόρυβα. Θέλλα χειροκροτημάτων ύποδέχτηκαν τó τέλος της όπερας.

Αφού έβλεψε ή αύλαία, ο Φράνσις βοήθησε την Μάργκαρετ να φορέση τó παλτό της. Ο σέρ Τιμόθεος ήδη βρισκόταν έξω.

—Είμαι πολύ εύτυχής πού σάς ξαναείδα, είπε σοβαρά ο Φράνσις.

Δεν μπορώ να καταλάβω τó γιατί, τού είπε με κάποια ταραχή. Θυμηθήτε την προειδοποίησή μου. Τίποτε τó καλό να μην περιμένετε απ' την φιλία σας με τόν πατέρα μου.

—Πάντως, έχει κι' ένα καλό: ότι μου έπιτρέπει να σάς βλέπω κάπου-κάπου.

—Δεν αξίζει τόν κόπο να γίνεται λόγος γι' αυτό.

—Άπεναντίας, αξίζει με τó παραπάνω, ψιθύρισε με ζωηρή συγκίνηση. Τό μόνο πού έπιθυμώ στόν κόσμο είναι να σάς βλέπω πιδ συχνά...

Έκανε να τού άπάντηση, προτίμησε όμως να βγή έξω όπου την περίμενε ο σέρ Τιμόθεος.

—Ζήτησα απ' την κ. Χίλνιτς την άδεια να την έπισκεφθώ στο Κώρζον στρήτ, είπε τολμηρά ο Φράνσις.

—Είμαι βέβαιος πως θα εύχαριστηθή πολύ ή κόρη μου, άποκριθήκε εύγενικά—με κάποια ψυχρότητα πάντα, ο σέρ Τιμόθεος.

Όσο για την Μάργκαρετ, αυτή δεν είχε λέξη. Τό αυτοκίνητο προχώρησε κι' άνέβηκε. Ο Φράνσις είδε την λεπτή, ψηλή σιλουέττα της να χάνεται μέσα στο αυτοκίνητο. Τά φώτα χρωμάτιζαν παράξενα τά μαλλιά της. Στράφηκε προς τόν Φράνσις μ' ένα χαμόγελο άποχαριετισμού και τó χαμόγελό της τού θύησε τó σαρκαστικό και πολύ λίγο συμπαιθητικό ύφος τού πατέρα της.

Βυθισμένος στις σκέψεις του, ο Φράνσις

έπέστρεψε άργά στο σπίτι του.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ PETZ ΒΙΑΜΟΡ

Ο Φράνσις Λέντσαμ είχε ξαναγίνει ο πιο κώτερος θαμών της λέσχης του.

Ένα πρωί, στην γωνία τού Κλέρτ στρε και Κώρζον στρήτ, τρεις βδομάδες ύστερα απ' την συνάντησή της όπερας, βρέθηκε άτιμέτωπος με τόν σέρ Τιμόθεο Μπράστ.

—Ε, λοιπόν, άλτρούιστή, πως τά πάτε; ρώτησε ο πατέρας της Μάργκαρετ.

—Πώς! Έσείς, φοβερά κακούργε. Άναπνέετε λοιπόν ακόμη τόν άέρα της έλευθερίας; άπήντησε με τó ίδιο ύφος ο Φράνσις. Δέ πιστεύω αυτό να διαρκέση έπ' άπειρον.

Ο σέρ Τιμόθεος χαμογέλασε. Έκείνη την ήμέρα φαινόταν έξαιρετικά εύδιάθετος.

—Δεν βλέπω νύχη μεγάλο άποτέλεσμα ή

γμή.

—Θέλετε να δειπνήσετε μαζί μου και με την κόρη μου άπόψε στο 'Ατς Έντ; ρώτησε.

—Θα ήμουν πολύ εύτυχής, είπε ζωηρά ο Φράνσις. Τρεις φορές ως τώρα έπισκέφτη την κόρη σας χωρίς να την συναντήσω σ' σπίτι.

—Φοβόμαι ότι ή κόρη μου έχει μεγάλη ίση προς την νευρασθένεια, όπως σάς είπα ήδη. Ή συντροφιά της κάνει καλό.

—Τί ώρα νάρθώ και πως θα βρώ τó σπίτι σας; ρώτησε ο Φράνσις.

—Όλος ο κόσμος τόν ξέρει στο 'Ατς Έντ τόν Πύργο Βαλχάουζ. Δείπνο στις δώδεκα τó βράδυ. Έλάτε μόλις τελειώσετε τη δουλειά σας. Πάρτε μια βαλίτσα και θα σάς φιλοξενήσω όλη τη νύχτα. Έτσι θα μπόρέσουμε να συζητήσουμε χωρίς να μās νοιά-

—Θυμηθήτε την προειδοποίησή μου...

σταυροφορία σας έναντιόν τού εγκλήματος. Δυο μυστηριώδεις δολοφονίες την περασμένη βδομάδα, μια την προπερασμένη και καθόσαστε με σταυρωμένα χέρια;

—Αυτά άφορούν την Σκότλαντ-Γιάρντ, άποκρίθηκε ο Φράνσις. Τις μικρολεπτομέρειες τις άφήνω στούς επαγγελματίες. Έγώ ψάχνω στην γωνιά της κολάσεως, όπου κατασκευάζουν έγκχειρίδια κι' ετοιμάζουν δηλητηριώδη άέρια. Μ' άλλα λόγια, άναζητώ τó πνεύμα τού εγκλήματος.

—Φίλε μου, συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος, βλέπαστε πολύ άραιά. Τό ενδιαφέρον μου για σάς μεγαλώνει ύστερ' από κάθε τι. Πότε θα μπόρέσουμε να γευματίσουμε μαζί για να συζητήσουμε για τó πνεύμα τού εγκλήματος;

—Όσο νωρίτερα, τόσο καλλίτερα, άποκρίθηκε ο Φράνσις. Καλέστε με και θ' αφήσω κατά μέρος κάθε δουλειά.

Ο σέρ Τιμόθεος σκέφτηκε για μια στιγμή

για τήν ώρα.

—Πολύ εύχαρίστας.

Μην ένθουσιάζεσθε πάντως, προκαταβολικά. Άκούσατε άσφαλώς να γίνεται λόγος για τις συγκεντρώσεις τού Βαλχάουζ. Δέγονται ένα σωρό πράγματα γι' αυτές. Πάντως δεν σάς καλώ σε τίποτα τέτοιο. Ή κόρη μου κι' έγώ θα περάσουμε μερικές μέρες σ' ένα σπιτάκι, δίπλα στόν πύργο. Έκεί θα μās δοήτε. Τό λέμε «Έρημητήριο».

—Καμιά μέρα, είπε, τονίζοντας τις λέξεις, ο Φράνσις έλπίζω να με καλέσετε στις περιφημες αυτές συγκεντρώσεις σας. Προς τó παρόν, προτιμώ άπελώς ό,τι μου προσφέρετε.

Στό γραφείο του, ο Φράνσις δοήκε τόν γραμματέα του:

«Ή συνέχεια στο προσεχές».

Ψευδομάρτυς...

πού λέει τήν αλήθεια!

Πρόεδρος.— Φόξ Ρουμπάκος; Φόξ.— Παρών, κ. πρόεδρε. (Προχωρεί δευλά με βήματα εξιτασιών) Πρόεδρος.— Έπαγγέλμα;

Φόξ.— Κοσμικός χορευτής, ντανσέρ μονταίν. Χορεύω όλους τους μοντέρνους χορούς Εύρωπης, Αμερικής...

Πρόεδρος.— Καλά, καλά. Κατηγορείσαι επί ψευδορκία και ψευδεί καταθέσει...

Φόξ.— Ψέμματα, κ. πρόεδρε. Είμαι άθωο περιστεράκι.

Πρόεδρος.— Αυτό θα το δούμε: πρὸς τὸ παρόν, κάτσε κάτω. Κυρία Μωωπίδου;

Μωωπίδου.— Παρούσα, κ. πρόεδρε. Πρόεδρος.— Σείς υποβάλατε μήνυ-σιν έναντίον τοῦ Ρούμπα Φοξάκου...

Φόξ.— Μὲ συγχωρεῖτε, κ. πρόεδρε. Φόξ Ρουμπάκος, χοροὶ εὐρωπαϊκοί...

Πρόεδρος.— Καλά, καλά. Ξανα-κάτσε κάτω. Κυρία μου, ἔχετε τὸν λόγο.

Μωωπίδου.— Ἐγὼ μῆνυσα τὸν πα-λάνθρωπο πὺ ἐγιναν ἕνα μὲ τὸν προκο-μένο τὸν ἄνδρα μου γιὰ νὰ μὲ θάψουν!

Μωωπίδου (ἐπεμβάινων).— Μά, κ. πρόεδρε, δὲν ξέρει τί λέει...

Πρόεδρος.— Κάτσε κάτω κι' ἐσύ. Πρέπει νὰ βάλουμε μιά τάξη, ἀλλοιῶς δὲν θὰ τελειώσουμε ποτέ. Κυρία Μωωπί-δου, κάνετε μου τὴ χάρη νὰ μοῦ διηγηθῇ-τε πὼς ἔχουν τὰ πράγματα.

Μωωπίδου.— Ὑπέβαλα αἴτηση δια-ζυγίου ἐναντίον τοῦ συζύγου μου γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτον, γιὰτὶ πάντα ἀργοῦσε νάρχεται τὸ μεσημέρι σὲ τραπέζι κι' ἐ-μένα χαλὰ τὸ στομάχι μου ὅταν δὲν γευ-ματίσω στὶς 12½ ἀκριβῶς... Δεύτερον, γιὰτὶ εἶχε ἐφτά ἐρωμένες!

Πρόεδρος.— Τί τις ἤθελες τόσες πολλὰς χριστιανέ μου. Συνεχίστε κυρία μου...

Μωωπίδου.— Ὁ προκομμένος ὅμως ἔκανε ἀνταγωγή καὶ μοῦ ζητᾶ καὶ ρέ-στα! Ἐφ' ἑνός ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα πὺ δὴθεν μοῦγραψε ὁ Φόξ Ρουμπάκος.

Πρόεδρος.— Διατείνεσθε πὼς τὸ γράμμα εἶναι πλαστό;

Μωωπίδου.— Στὴν προανάκριση ὁ Ρουμπάκος, μάρτυς τοῦ συζύγου μου, ἰσχυρίστηκε πὼς εἶχε ἰδιαιτέρες σχέσεις μαζί μου! Πιεσθεὶς ὅμως, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς τὸν εἶχε δωροδοκήσῃ ὁ σύζυγός μου γιὰ νὰ μὲ συκοφαντήσῃ!

Πρόεδρος.— Λοιπὸν, κοσμικὲ χο-ρευτὰ, τί λὲς γιὰ ὅλα αὐτὰ;

Φόξ.— Κύριε πρόεδρε, ζητῶ νὰ δικα-σθῶ «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν»...

Πρόεδρος (ἐκπληκτος).— Γιὰ ποῖο λόγο;

Φόξ.— Πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ μιᾶς γυναικός.

Πρόεδρος.— Ἀφῆστε τα αὐτὰ; ἡ-λαστον, ναί ἢ ὄχι, φίλος τῆς κ. Μωω-πίδου;

Φόξ.— Ἐ λοιπὸν... ναί, κύριε πρόε-δρε. Ἦρθε σὲ κάμπαρ μου, χόρεψα μαζί τῆς μιά φορά, χόρεψα, δυὸ φορές, χόρεψα...

Πρόεδρος.— Ἀφῆσε πιά τὸν χορὸ καὶ μᾶς ζῶλεις;

Φόξ.— Ἄρεσε ὁ ἕνας σὸν ἄλλο... καὶ μιά μέρα πὺ δὲν μποροῦσα νὰ πάω σὲ ραντεβὺ μου, τῆς ἔγραψα ἐκεῖνο τὸ γράμμα...

Μωωπίδου.— Παλάνθρωπε! Ψεύτη! Πρόεδρος.— Καθῆστε κάτω. Μωω-πίδης! Ἐπαγγέλμα...

Μωωπίδης.— Ὁπτικός... καὶ συλλέ-κτης γραμματοσήμων γιὰ τὸ κέφι μου. Βρῆκα, κ. πρόεδρε, τὸ γράμμα μέσα στὰ χαρτιά τῆς γυναικός μου, μιά μέρα πὺ ἔφαχνα νὰ βρῶ μιά ἀσπίρη. Καὶ κατά-λαβα γιὰτὶ μοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι μου...

Ὁπτικός ἐγώ... νὰ στραβῶθῶ ἔτσι καὶ νὰ μὴν δῶ τί γινόταν μπροστὰ στὰ μά-τια μου! Πῆγα καὶ βρῆκα ἀμέσως τὸν

Μὲ συγχωρεῖτε κ. πρόεδρε. Φόξ Ρουμπάκος...

Ρουμπάκο καὶ τὸν ζήτησα νὰ καταθέσῃ σὲ δικαστήριο τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸς μοῦ ζήτησε 5 χιλιάδες δραχμές.

Φόξ.— Γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξί, κ. πρόε-δρε. Ἀλλωστε, δὲν τὰ ζήτησα ἐγώ: ἐκεῖ-νος μοῦ πρότεινε νὰ μὲ πληρώσῃ!

Πρόεδρος.— 5.000 γιὰ ἔξοδα τοῦ ταξί! Ἐμενες σὸν Βόρειο Πόλο;

Φόξ.— Εἶναι διπλὴ ταρίφα, ταξί ἐφτά θέσεων...

Πρόεδρος.— Κι' ὁμολογεῖς χωρὶς νὰ ντρέπεσαι πὼς πληρώθηκε 5.000 δρ. γιὰ νάρθηξ νὰ καταθέσῃς στὴν δικαιοσύ-νη πὼς εἶσαι ἔραστής τῆς κυρίας! Αἰ-σχος! Κάθισε! Ἀνοιχτομάτης; Ἐπαγ-γέλμα;

Ἀνοιχτομάτης.— Παρών, κ. πρόε-δρε. Συνταξιούχος καθηγητῆς, πατήρ τῆς Εὐτυχίας... χήρας Μωωπίδου θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ, διότι ὁ αἰμο-βόρος αὐτὸς σύζυγος ἀπέθανε πλεόν τό-σον δι' ἐμὲ ὅσον καὶ διὰ τὴν κόρη μου,

Μόλις ἡ κόρη μου ἦλθε νὰ μοῦ πῇ τί εἶ-χε συμβῇ, ἔσπευσα εἰς συνάντησιν τοῦ κα-ταπτύστου Ρομβάκου... Φρίξον ἤλιε! Πρῶτην φοράν ἐπάτησα τὸν πόδα μου εἰς οἶκον ἀπωλείας, χυδαῖστί καμπαρέ... Ὁ Ρομβάκος, μόλις τὸν συνήτησα καὶ τοῦ ἐξήτησα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀ-πήτησε πεντακισχίλιας δραχμὰς δι' ἔξοδα ταξίου...

Πρόεδρος.— Κι' ἄλλα γιὰ ταξί! Καὶ πὼς κατορθώνεις μὲ τόσα ἔξοδα γιὰ ταξί... νὰ βρίσκεσαι ἐν ἁταξίᾳ. (Τὸ ἀκροατήριον καγχάζει). Ὁ λόγος εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν. Τί ζητεῖ ἡ κ. Μωωπί-δου;

Συνήγορος.— Ζητοῦμεν τὸ ποσὸν τῶν 100.000 δραχμῶν ὡς ἀποζημίωσιν καὶ ψυχικὴν δόνησιν. Πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι εἰς τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν ὑπέστημεν φοβεράν προσβολὴν κι' ἂν τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν δύναται νὰ καταβάλῃ ὁ Ρουμπάκος μὴ ὦν οὐτε κατὰ διάνοιαν ἀξιόχρεως, εἶ-ναι ὀρθὸν ὁ Μωωπίδης, ὁ ὁποῖος ἐπλήρω-σε ποσὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μιάν συκοφαντι-κὴν δυσφήμισιν τῆς συζύγου του, νὰ κα-ταδικασθῇ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ.

Πρόεδρος.— Ὁ συνήγορος τοῦ Μωω-πίδου!

Συνήγορος τοῦ Μωωπίδου.— Δεδομένου ὅτι ἀναγνωρίζετε τὸν Ρουμπά-κον ὡς ψευδομάρτυρα, μένει νὰ διευκρι-νισθῇ τὸ ἐξῆς: πότε ὁ Ρουμπάκος εἶπε τὴν ἀλήθειαν; Μ' ἄλλα λό-για, ὑπῆρξε ναί ἢ ὄχι, ἔραστής τῆς κ. Μωωπίδου;

Πρόεδρος.— Θὰ τὰ τὸ μάθετε ἀμέ-σως. Γαρουφαλῖα Λεμονίδου.

Λεμονίδου.— Στὸς ὁρισμούς σας! (Ὁ Μωωπίδης γίνεταί κίτρινος σὰν τὸ φλουρί). Μὲ φωνάζετε νὰ σας πῶ τὴν ἀ-λήθειαν... τὴν ἔχετε μὲ τὸ πρῶτο. Εἶμαι καισιρίερα σὸ τοῦ κ. Μωωπίδου. Μιά μέρα, κρυφακούγοντας ἀπ' τὴν πόρτα—δὲν τό-κανα γιὰ πονηρίαν, ἀπὸ συνήθεια—ἀκου-σα τὸν κύριό μου νὰ λὲθ σὸν κύριον ἀπὸ ἐκεῖ (δείχνει τὸν Ρουμπάκο) πὼς ἂν ἔ-γραφε ἕνα τέτοιο γράμμα θάβρισκε τὸν μπῆλ᾽ αἰ τῆς ἡ κυρία μου. Ὁ κύριός μου μὲ τσάκωσε πὺ κρυφάκουγα καὶ μοῦδω-κε 5 χιλιάδικα γιὰ νὰ μὴν πῶ τίποτα.

Πρόεδρος.— Ἀκόμα 5 χιλιάδικα, κ. Μωωπίδη! Τί γενναιοδωρίες εἶναι αὐ-τές; Πιστεύω, κ. συνήγορε, νὰ μὴν ἔχετε πιά καισιρία ἀπορία. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ πε-λάτης σας σκορπᾶ ἔτσι ἀφειδῶς τὰ χρή-ματα, δὲν φαντάζομαι νάχη ἀντίρρηση νὰ καταβάλῃ 100.000 δραχμὰς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν σύζυγό του!

Μωωπίδης (σωριάζεται λιπόθυμος).— Ἀχ! Ἐορβουσα...

Πρόεδρος.— Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι πολὺ μᾶς βοήθησε νὰ διαλευκάνουμε τὴν ὑπόθεσιν ὁ Ρουμπάκος. Πρῶτη φορά ἔκουσα ψευδομάρτυρα... νὰ λὲθ τὴν ἀ-λήθειαν!

ΠΟΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Φλαμέλ, ὁ κατασκευαστὴς χρυσοῦ

ΤΟ ΒΑΣΑΝΟ ΤΗΣ "ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΛΙΘΟΥ"

Ἐνα πολὺ ἐνδιαφέρον διβλίο κυκλο-φόρησε τώρα τελευταία σὲ Παρίσι. Ἀφορᾷ τὸν Γάλλο ἀλχημιστὴ Νικό-λαο Φλαμέλ, ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀντιπρο-σωπευτικότερους τύπους μιᾶς ἐποχῆς πὺ πῆν δυνατότητα δηλαδὴ τῆς μετατροπῆς δια-φόρων εὐτελῶν ὕλων, σὲ χρυσό.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι γυροῦν τὸν χρυσὸ πτὴ γῆ, τότε τὸν ζητοῦσαν στὴν ὕλη γενι-κῶς, καὶ σ' ἐκείνη τὴν προσπάθεια τῶν ἀλ-χημιστῶν βασίζονται καὶ οἱ σημερινοὶ ἐρευ-νητές, ὅπως ὁ Ρώσος Ντουνιακόφσκυ, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσος θόρυβος ἔγινε, τὸ τελευ-ταῖα χρόνια, ἐφόσον εἶχε ἰσχυρίσθῃ ὅτι κατασκεύαζε χρυσό.

Ὁ Φλαμέλ, δὲν ἦταν διόλου ἀλχημιστῆς, στὴν ἀρχή, ἀλλ' ἔγινε... ἐξ ἀποκαλύψεως.

Διατηροῦσε ἕνα μικρὸ μαγαζάκι σὲ τοιοῦτο ἔκτα ἀρχικὰ στὰ χειρόγραφα, ὅπως ἦταν τότε ἡ συνήθεια. Ἀγαποῦσε τὸ ἐπάγγελμά του μᾶς λέγει ὁ βιογράφος του, γιὰτὶ προ-σαρκοζότανε περίφημα στὴν ἰδιοσυγκρασία του τοῦ ὡραιοπαθοῦς καὶ ὑπομονητικοῦ ἄν-θρώπου. Καὶ ἦταν ἡσυχος, κι' εὐτυχισμένος ἴσως, ὡς τὴν ἡμέρα πὺ ἔνα ὄνειρο ἦλθε νὰ τοῦ ταράξῃ τὴν ψυχικὴν του γαλήνη καὶ νὰ τὸν κἀνῃ τὸ πῦρ ἀνήσυχου πνεύματος τῆς ἐποχῆς 'ου.

Εἶχε δὴ ἕνα θράδυ σὸν ὕπνο του ἕναν ἄγγελο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε δείχνοντάς του ἕνα διβλίο.

—Βλέπεις αὐτὸ τὸ διβλίο; Σοῦ φαίνεται σκοτεινὸ, ὅπως φαίνεται καὶ σ' ὅλο τὸν κό-σμο, ἀλλὰ μιά μέρα θὰ ἴδῃς σ' αὐτὸ ὅτι πλέ-πει νὰ ἴδῃς καὶ θὰ μάθῃς ὅτι κανεὶς δὲν ξέρει ἀκόμη...

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Μιά μέρα, ὁ Φλαμέλ ἀνέγραψε μὲ τὴν συνθησιμένην του προσήλωσιν σὲ ἔργο του, τὰ ἀπονημονεύ-ματα τοῦ ἀρχόντου τῆς Ζουανβίλ, ὁπότε σταματᾷ μπρὸς ἀπὸ τὸ καταστημάκι του ἕνα ἡλιοκαμένος ταξιδιώτης, πὺ ἔμοιαζε μὲ Ἐβραῖο.

Ὁ ξένος, ἄνοιξε τὸ διστάκι του καὶ ἔβγα-λε ἀπὸ μέσα ἕνα ἀντικείμενο τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα κομμάτι ὑφαντοῦ, ριζωντὰς γύρω του ἐρευνητικὰ καὶ τρομαγμένα βλέμματα.

Ὁ Φλαμέλ, σκανδαλισμένος, πῆρε τὸν ἄ-γνωστο ταξιδιώτη μέσα σὲ μαγαζὶ του. Ἐκεῖ ὁ ταξιδιώτης ἄνοιξε μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις τὸ δέμα του καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέ-σα ἕνα διβλίο. Μόλις τὸ εἶδε ὁ Φλαμέλ, ἔ-μεινε σὰν κεραυνόπληκτος: ἦταν τὸ ἴδιο δι-βλίο πὺ τοῦ εἶχε δεῖξει πρὸ ἐτῶν σὸν ὕ-πνο τὸ ὁ ἄγγελος!

Ὁ Φλαμέλ πῆρε μὲ χέρια πὺ ἔτρεμαν τὸ διβλίο καὶ τὸ περιεγράψθηκε. Ἐπάνω σὲν δερμάτινο δέσιμό του ἦταν χαραγμένα διά-φορα μυστηριώδη σχήματα καὶ καθβαλιστι-κὲς μορφές. Τὸ διβλίο ἀποτελοῦνταν ἀπὸ εἰκοσιένα φύλλα, παρᾶ ἕνα εἰκονογραφημένα καὶ μὲ λατινικὸ κείμενο, ποιητικὸν ἔδω καὶ κεῖ μὲ χρωματιστὰ σολιδια. Ὁ ἄγνωστος πρότεινε τοῦ Φλαμέλ νὰ τοῦ πωλήσῃ τὸ δι-βλίο. Φυσικὰ δὲ ὁ Φλαμέλ, τὸ ἀγόρασε γιὰ δυὸ φιορίνια.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ πῆρε τὸ διβλίο αὐτὸ ὁ Φλαμέλ, οἰχθῆκε μὲ τὰ μούτρα στὴν μελέ-τη του. Ἦταν βέβαιος πὺς ἐκρύβε στὶς συ-βυλλικὰς σελίδες του ἕνα μαγικὸ μυστικὸ. Ἰσως τὸ μυστικὸ τῆς φιλοσοφικῆς λίθου!

Πάντως, ἔπρεπε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριό του.

□ □

Χρόνια βασανίζετο ὁ ἀτυχὴς Φλαμέλ μὲ τὸ διβλίο αὐτό. Εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του, τὴν ὁρεξή του. Ἐπὶ τέλους μιά μέρα ἡ γυναῖκα του ἀνήσυχη, τοῦ λέγει:

—Νικόλα, μοῦ ἦλθε μιά ἰδέα. Βέβαια, θὰ μοῦ ἔκανε κόπο νὰ σὲ χωρισθῶ γιὰ μῆνες, δὲν κάνεις ὅμως κανένα προσκύνημα σὲν Ἅγιο Ἰάκωβο τῆς Κομποστέλλας; Πάρε μα-ζὶ σου καὶ τὸ διβλίο σου καὶ εἶμαι δέβαιη ὅτι θὰ βρῇς ἐκεῖ κάτω κανένα καλόγηρο κανένα διαδασμένο γέρο μέσα στὶς πολυάρι-θμες συναγωγὲς τῆς Ἰσπανίας, πὺ θὰ σοῦ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον τοῦ διβλίου.

Ἡ συμβουλὴ ἦταν φρόνιμη. Ὁ Φλαμέλ ἀ-μέσως ἐτοιμάσθηκε, πῆρε τὸ διβλίο του καὶ ξεκίνησε.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα οἱ καλόγηροι ἰδιαί-τερος ἐπιδίδονταν στὴν μαγείαν, τὴν ἀσ-τρολογία καὶ τὴν ἀλχημείαν, γυρεύοντας τὴν «φιλοσοφικὴ λίθο».

Ἦταν ἀπὸ μακρὸ καὶ ἐπίπονο ταξίδι μέ-σα στὴν Γαλλία καὶ τὴν Ἰσπανία, ἐφθασε σὲν Ἅγιο Ἰάκωβο τῆς Κομποστέλλας.

Προσκύνησε, παρεκάλεσε τὸν ἅγιο καὶ κατό-πι ἔψαξε νὰ βρῇ τὸν σοφὸ καλόγηρο πὺ θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε τὸ διβλίο. Δὲν τὸν βρῆκε ὅ-μως καὶ ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω.

Ἀλλὰ, εἰτε ἀπὸ τίς κακουχίες, εἰτε ἀπὸ τὸ κακὸ του, ἀρρώστησε στὴν ἐπιστροφή.

Ὁ πανδοχεὺς του, τὸν συνεβούλευσε τότε νὰ φωνάξῃ ἀμέσως ἕνα πολὺ σοφὸ γιατρὸ τῆς περιφέρειας, τὸν ἐξοχότατο Κανσές.

«Ὁ γιατρὸς εἶναι χριστιανός, βέβαια, τοῦ ἐκμυστηρεῖθῃς ὁ ξενόδοχος, μὰ φαίνεται πὺς ὄχι ὁλωσδιόλου. Κάτι ἔχει ἀπὸ τὴν ἐ-βραϊκὴν γάσσα καὶ λένε πὺς ἔχει διαβάσει καὶ τὰ καθβαλιστικὰ διβλία!...

Ὁ Φλαμέλ, μ' ὅλη του τὴν ἀρρώστεια τι-νάχτηκε ἔπάνω σὲν κρεβάτι του.

—Αὐτὸς εἶναι! φώναξε. Νὰ μοῦ τὸν φέ-ρετε ἀμέσως!...

Ὁ Κανσές ἔσπευσε, ἔδωκε ἕνα φάρμακο διὰ τῆς του κατασκευῆς σὲν ἔρρωστο καὶ τὴν

ἄλλη μέρα ὁ Φλαμέλ ἦταν καλά. Καὶ ὅπως ὁ ἄρρωστός του τοῦ ἐξέφραξε τὴν εὐγνωμοσύ-νη του, ὁ Κανσές τοῦ εἶπε:

«Ἐγὼ μερικὰ μυστικά... Δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶναι πολὺ σύντομος καὶ συχνὰ περνοῦν οἱ μέρες ἀσκόπως... Δὲν εἶ-μεθα, παρὰ ἄνθρωποι καὶ ἐγώ, ἕνας ταπεινὸς ἐπαρχικὸς γιατρός. Δὲν ἰσχυρίζομαι ποτε ὅτι εἶμαι ὁ θεράπευτὴς τῶν ἐξ ἑλ-ε-πε-ρ-ῶ-ν...»

—Τί εἶπατε! φώναξε ὁ Φλαμέλ. Ἐρῶ τοὺς λεπτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους μοῦ μιλάτε. Ὁνομάζονται χαλκός, μόλυβος, κασσίτερος... ἡ θεραπεία τους δὲ σημαίνει ἡ μετατροπὴ τους σὲ καθαρὸ χρυσό! Εἶσθε ἀλχημιστές!

Καὶ γεμάτος ἐμπιστοσύνη ὁ Φλαμέλ, ἔ-βγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περίφημο δι-βλίο του καὶ τὸ ἔδωκε τοῦ Κανσές.

—Τὰ βρήκατε αὐτὰ ἐδῶ, τὸν ρωτᾷ ὁ για-τρός. Οἱ εἰκόνες αὐτὲς εἶναι τοῦ «Ας Μεξ-α-ρ-ῆ-φ» τοῦ γραβδίνου Ἀβραάμ. Τὸ διβλίο σας ὅμως εἶναι ἕνα ἀντίγραφο, γιὰτὶ τὸ πρωτότυπο ἔχει χαθῇ. Πὺ εἶναι;

Ὁ Φλαμέλ, τότε τοῦ ἐξομολογήθηκε ὅτι πραγματικὰ, γιὰ τὸν φόβο τοῦ χαιοῦ του, εἶχε κάνει ὁ ἴδιος ἕνα ἀντίγραφο τοῦ πολυ-τίμου διβλίου, τὸ ὁποῖο ἔχει φυλαγμένο σὲν ἐργαστήριό του, σὲ Παρίσι. Καὶ κάλε-σε τὸν γιατρὸ νὰ ἔλθῃ μαζί του.

□ □

Ὁ Κανσές δὲν πρόφθασε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ Παρίσι. Στὴν Ὁρλεάνη ἀρρώστησε βαρειά. Ἦταν φανερό πὺς εἶχε φθάσει ἡ τελευταία του ὥρα.

Προτοῦ πεθάνῃ ὅμως, περιέγραψε σὲν Φλαμέλ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θάκαινε τὸ πείραμά του, σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ διβλίου.

Ὁ Φλαμέλ, ξαναπῆρε βιαστικὰ τὸν δρόμο τοῦ Παρισιού.

Ἀρχισε ἀμέσως τὴν δουλειά. Μετὰ δυὸ χρόνια ἐπίμονης προσπάθειας, κατάρθωσε νὰ μεταβάλῃ μισὴ λίθρα ὑδραργύρου σὲ καθαρὸ ἀσπὶ, καλλίτερο ἀπὸ τὸ ὄρνυτο.

Ἀργότερα, κατασκεύαζε πάλι μὲ ὑδράργυ-ρο καὶ μὲ τὴν βοήθειά τῆς κόκκινης πέτρας, χρυσό! Καλλίτερο ἀπὸ τὸ κοινόν.

Τουλάχιστον ἰσχυρίζετο στὶς σημειώσεις τοῦ ἀφῆκε ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ κατα-σκευάσῃ τὰ δυὸ αὐτὰ πολύτιμα μέταλλα.

Ὁ Φλαμέλ ἔζησε 36 χρόνια ἀκόμη, χωρὶς ὅμως νὰ φανερώσῃ σὲ κανένα τὸ μυστικὸ του, πρόσφερε ὅμως χρυσὸ στοὺς πτωχοὺς, πὺ ἐζοχόταν σπῆτι του.

Στὴν ἐπιτύμβιό πλάκα του πὺ ἔβαλε νὰ τοῦ τὴν χαραῖουν ἐνόςφ ζῶντος λέγει τὰ ἑξῆς:

Ὁ μακαρίτης Νικόλαος Φλα-μέλ.

Ἄλλοτε συγγραφεὺς, ἄφρασε μὲ δια-θήκη, στὴν ἐκκλησία αὐτή, μερικὰ εἰσοδήματα γιὰ ἐλεημοσύνης.

□ □

Αὐτὴ εἶναι, πολὺ σύντομα, ἡ ὁράα ἱστο-ρία τοῦ Νικόλα Φλαμέλ, πὺ μᾶς διηγείται ὁ κ. Λεὼν Λαργκὲ σὲν διβλίο του.

Μετὰ 500 περίπου χρόνια, οἱ μεγάλοι νεώ-τεροι χημικοὶ καὶ φυσικοὶ, ὅπως ὁ Μπερ-τελώ, δὲν ἀνῆλθαν ὅτι μπορεῖ καλλίστε ὁ Φλαμέλ νὰ ἔχῃ βρῇ τὴν περιφημὴ «φιλοσο-φικὴ λίθο»...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο πολίτευτης Μιχαήλ Τεσσαί φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλων υπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλαία, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσαί είναι φριχτά δυστυχισμένος. Άγαπᾷ μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεθ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της.

Η πάλη μεταξύ του καθήκοντος και του αισθήματος τον φέρνει σε απόγνωση. Άγαπᾷ την γυναίκα του και τα παιδιά του, με την ήρεμη αγάπη του οικογενειάρχη, σέβεται τις υποχρεώσεις του ως πολίτη που πρέπει να δίδῃ τὸ καλὸ παράδειγμα, μα ξεχνάει ώρες που ο έρωτάς του τὰ σβύνει όλα. Και τότε ο Τεσσαί είναι σὰν τρελλός, δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.

Μιά μέρα ἡ Σουζάν ἀνακαλύπτει τὸ τρομερὸ μυστικὸ τοῦ συζύγου της καὶ ἐπακολουθεῖ μὴ τρυφή σκηνή. «Πρέπει νὰ διαλέξῃς ἀμέσως αὐτὴν ἢ ἐμένα», τοῦ λέγει ἡ Σουζάν.

6. (Ἡ συνέχεια)

Η ΣΟΥΖΑΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

«Λέπεις, ότι πρέπει νὰ ἐκλέξῃς, ὅπως σοὺ τὸ εἶπα ἤδη καὶ ὅπως σοὺ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἐκείνην ἢ ἐμένα. Καὶ τίς δυὸ μαζί εἶναι ἀδύνατο. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ τὸν ἐγωισμό μου. Καὶ ὅταν σοὺ μιλῶ ἔτσι, μόνο τὸν ἑαυτό μου συλλογίζομαι, τὸν ἑαυτό μου μόνο. Ξέρω ὅτι ἡ καρδιά σου δὲν σὲ φέρνει σ' ἐμένα, ὅτι ἡ πάλη εἶναι ἄνιση, ὅτι πιθανόν νὰ νικῇθῃ, καὶ τότε τὰ παιδιά μου θὰ ὑποφέρουν μαζί μου καὶ θὰ ὑποστοῦν τίς συνέπειες σ' ὅλη τὴν ζωὴν, γιατί τὰ κορίτσια φέρουν στὴν ἀντίληψή τοῦ κόσμου τὸ βάρος τῶν σφαλμάτων τοῦ πατέρα ὅπως καὶ τῆς μητέρας. Μὰ ὁ λόγος αὐτὸς δὲν με σταματᾷ. Σὺ θὰ τὸ θελήσῃς. Ἐγὼ θὰ ἔχω κάνει ὅτι κάθε γυναῖκα θὰ ἔκανε στὴν θέση μου. Ἀμύνομαι ἐκείνου ποὺ μοῦ ἀνέκει. Ὑπερασπίζομαι τὰ δικαιώματά μου. Ἀς μοῦ τὰ κλέψουν,

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ἀν θέλουν. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ παραδώσω.

»Διατηρῶ, ἐν τούτοις, ὀλίγη ἐλπίδα, ὅτι θὰ σοὺ μείνῃ ἀρκετὴ φρόνησι γιὰ νὰ μὴ με θυσιάσῃς, ἀφοῦ θὰ χρειαζόταν νὰ θυσιάσῃς συγχρόνως τὰ παιδιά σου καὶ τὴν θέση σου ἴσως. Βλέπεις, ὅτι σοὺ προβάλλω καὶ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια βρίσκω ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Αὐτὸ με ταπεινώνει λίγο, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητήσω πᾶν ὅτι θὰ σὲ κάνῃ νὰ σκεφθῇς λίγο, πᾶν ὅτι μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ.

»Ἐπικαλοῦμαι, λοιπόν, τὸ καθήκον. Σὲ ἱκετεύω, σκέψου τίς δυὸ μικροὺς! Μὲ βλέπεις νὰ τίς πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι σου καὶ νὰ τίς λέγω: «Φεύγουμε! Ὁ μπαμπᾶς δὲν μᾶς θέλει πιά...»

»Μοῦ ἔγραψες, σοὺ ἀπαντῶ. Τὸ πτωχό μου γράμμα δὲν θὰ μεταβάλῃ τίποτα ἀπὸ τίς ἀποφάσεις σου. Ποῖός ἐξέρι ἐν τούτοις; Ἐχεις ψυχὴ ἀρκετὰ τίμια γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν λογικὴ καὶ τὸ δίκιο. Σὲ σέβω ἀπόκειται νὰ λάβῃς μιὰν ἀπόφαση. Τὰ παιδιά εἶναι ἔδω, ἐνῶ σοὺ γράφω. Ἡ ἄννα ρώτησε γιατί δὲν τὴν φίλησες χθὲς βράδυ. Δὲν τὴν βλέπεις λοιπόν ἐμπρός σου;

»Ἀποφάσισε χωρίς νὰ σκέπτεσαι περισσότερο. Γιατί νὰ σκεφθῇς ἀκόμη; Ἡ κατάσταση εἶναι τόσο ἀπλή!

Χαίρε
Σουζάν»

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΠΛΑΝΣ

«Δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τίποτα, ἀγνοεῖ τὴν μου! Σοὺ στέλνω τὸ γράμμα της, γιατί δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇς τὴν ἐλαχίστη λεπτομέρεια ἀπὸ ὅσα συνέβησαν. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία αὐτὴν συναντήκαμε μιὰ φορὰ ἀκόμη· ἡ συνομιλία μας ἦταν ἡσυχώτερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη, μὰ ἐξ ἴσου ἀνώφελη. Ποτὲ δὲν εἶχα δὴ αὐτὴ τὴν ἐνεργητικότητά, ἢ μάλλον αὐτὸ τὸ πείσμα. Σ' ἔτι τῆς ἔλεγα, ἀπαντοῦσε: «Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς». Ἀδύνατο νὰ ἐπιτύχω ἄλλο πρᾶγμα. Καὶ καταλαβαίνω ὅτι εἶναι ἑτοιμὴ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλα.

»Νὰ ἐκλέξω! Πῶς θέλεις νὰ ἐκλέξω; Ἀγαπῶ ἐσένα, μόνο ἐσένα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἀν ἤξερες μετὶ δύναμιν, μετὶ θερμότητά! Ἀν ἤξερες μετὶ χαρὰς θὰ σοὺ ἀφιέρωνα τὴν ζωὴ μου! Ἀλλὰ με πιάνει ἕνα εἶδος ῥόμου, ὅταν συλλογίζομαι τὴν καταρρέουσα ποὺ θὰ προκαλοῦσε μιὰ ῥήξις μετὰ τῆς γυναίκας μου καὶ ἐμοῦ! Σὲ παρακαλῶ, Μπλάνς, μὴ πιστέψῃς, ὅτε γιὰ μιὰ στιγμή, πῶς τὸ συιφέρω ἢ ἡ φιλοδοξία ἔχουν μέρος στοὺς ἐνδιασμούς μου. Ὅχι! Ἀλλὰ βλέπω τὸν κλονισμό δολοκλήρης κοινωνικῆς διόδου, ἀκούω τὴν κατακραυγὴν ποὺ θὰ μᾶς παρακολουθήσῃ, ὅσο καὶ ἂν κρυπθῇ. Ἄν ἦμουν ἀπλῶς ἰδιώτης! Μὰ ὁ Τεσσαί, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡθι-

κῆς ἀνθρωπώσεως! Σοὺ τὸ ὁμολογῶ, φοβοῦμαι τὴν καταιγίδα αὐτὴ καὶ δὲν ντρέπομαι, γιατί τὴν φοβοῦμαι. Θὰ με κατεδικάζαν οἱ πεποιθήσεις ὅλης μου τῆς ζωῆς, κατέστρεφα σὲ μιὰ στιγμή τὸ λίγο καλὸ, ποὺ μπορούσα νὰ κάνω...

»Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτὰ, Μπλάνς! Συλλογίζομαι τὰ παιδιά μου, συλλογίζομαι τὴν γυναῖκα μου. Ναι, καὶ αὐτὴν ἀκόμη, ἂν καὶ ἡ σκληρότης τῆς ἐξεμῆδενισε τὴν συμπάθειά μου. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι σοὺ ἔχω πῆ πολλές φορές, ὅτι ὁ ἔρωτός μου γιὰ σένα δὲν ἐλάττωνε καθόλου τὴν συμπάθειά μου πρὸς αὐτήν! Ἐί! Λοιπόν! Αὐτὸ δὲν εἶναι πιά ἀλήθεια! Ἡ συμπάθεια αὐτὴ ἔσβυσε τώρα στὴν θέση τῆς αἰσθανομῆς νὰ φυτρώουν παράπονα. Μὰ ἐξ ἄλλου μοῦ φαίνεται τόσο ἀδικο νὰ θυσιάσῃ, νὰ ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας μας χωρὶς νὰ σφάλῃ σὲ τίποτα! Καὶ θὰ ὑπέφερε τόσο! Περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ ὅτι θὰ ἐφαναζόμουν. Ἐβουθεμέτρησα τὴν πληγὴ τῆς καὶ αἰσθανομῆς τρόμο καὶ τύψεις γιὰ ὅτι ἔκανα.

»Δὲν μιλῶ γιὰ τὰ παιδιά. Ἡ καρδιά σου θὰ ἔχη πῆ γιὰ αὐτὰ πᾶν ὅτι μπορῶ νὰ σοὺ πῶ, γιατί εἶναι καλλίτερη ἀπὸ τὴν δική μου.

»Ἐπειτα συλλογίζομαι σένα, ποὺ σ' ἀγαπῶ, σένα, ποὺ γνωρίζω τὴν ἀγάπη σου. Λοιπόν! Ἀν δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρῃ ἐκείνη, πρέπει ἄραγε νὰ ὑποφέρῃς ἐσύ; Μὰ αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἐξ ἴσου ἀδικο καὶ ἐξ ἴσου σκληρό!

»Ὡ! Πόσο αἰσθανομῶ τώρα τὸ λάθος μου! Πόσο ἀναισθητός ἦμουν, ποὺ ζήτησα τὸν ἔρωτά σου! Γιατί δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ σιωπήσω, ὅταν ἦταν ἀκόμη καιρός; Μπορεῖς νὰ με συγχωρήσῃς ἐσύ. Μὰ ἐγὼ δὲν θὰ συγχωρήσω ποτὲ τὸν ἑαυτό μου!

»Τώρα, δὲν ξέρω πιά τίποτα, ταλαντεύομαι ἔδω καὶ ἐκεῖ, δὲν ξέρω τί ἀπόφαση νὰ λάβω. Καὶ πραγματικά, δὲν μπορῶ νὰ λάβω καμιά ἀπόφαση. Δὲν θέλω νὰ σοὺ πῶ ν' ἀποφασίσῃς ἐσύ γιὰ μένα. Θὰ ἦταν μιὰ νέα ἀνάνδρια. Ἀκόμη περισσότερο, γιατί γνωρίζω ἀπὸ πρὶν τί θὰ ἀποφασίσῃς. Ξέρω πολὺ καλά τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος σου γιὰ νὰ μὴν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

»Καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ, πρέπει νὰ πηγαῖνω, νὰ ἔρχομαι, νὰ ζῶ, νὰ μιλῶ, νὰ κερνῶ. Πρέπει νὰ μιλήσω ἀπόψε στὴν Βουλὴ σὰν νὰ εἶχα τὸ μυαλό μου ἐλεύθερο, Μπλάνς, ἀγαπημένη μου, καὶ ἡμεῖς νὰ βρῶ τίς γλυκύτερες λέξεις καὶ νὰ τίς κάνω ἀκόμη γλυκύτερες, γιὰ νὰ σοὺ τίς στείλω, καὶ τίς μεταγχοικώτερες λέξεις γιὰ νὰ σοὺ πῶ τὸ πένθος, σὲ ὅποιο βρισκομαι. Ἀν μπορούσα νὰ κλεισθῶ στὸν ἑαυτό μου, νὰ σκεφθῶ πολὺ, νὰ ἀναζητήσω, ἴσως σὲ τέλος θὰ εὕρισκα μιὰ διέξοδο. Μὰ εἶναι καὶ ἡ ζωὴ ποὺ με ἐμποδίζει νὰ σκεφθῶ, ὅπως με ἐμποδίζει νὰ εἶμαι δικός σου.

»Υπάρχουν στιγμές ποὺ μιὰ λέξη ἀπὸ σένα θὰ μ' ἔκανε νὰ τὰ ἀφήσω ὅλα. Θὰ φεύγαμε πολὺ μακρινὰ, θὰ πηγαίνα-

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

με σ' ἕναν τόπο, ὅπου κανένας δὲν θὰ μᾶς γνωρίζε, σὲ μιὰ ἄλλη ἡπειρο. Θὰ τὰ λημονούσαμε ὅλα ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ, Μπλάνς, εἶναι ἡ γνώμη τῆς καρδιάς μου. Θάθελες;

»Καὶ ὅμως, ὅχι! Ὅχι! Εἶναι ἀδύνατο! Ὅθ' ἦταν δυνατόν, ἐν τούτοις, ἂν ἦθελες, ἂν εἶχες τὴν δύναμιν, ἂν τὴν εἶχα ἐγὼ ὁ ἴδιος. Γιατί νὰ μὴν τὴν ἔχωμε; Μαζὶ θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουμε ὅλα!

»Ἀλλ' ὅπως λὲς, δὲν θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ μᾶστε εὐτυχισμένοι!

»Ἀν τουλάχιστον ὑπέφερα ἐγὼ μόνος... Μὰ ὅχι. Ἐγὼ ὑπῆρξα ἀδύνατος, ἐγὼ ἔφταιξα, καὶ σὺ καὶ ἐκείνη ὑποφέρατε. Αὐτὸ με ἀπελπίζει περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Δὲν μπορῶ νὰ συλλογίζομαι τὸ κακὸ ποὺ ἔκανα καὶ ἔχω τὴν ἀπελπί-α μὲς μέσα μου!

»Μπλάνς, πρέπει νὰ σοὺ πῶ, χαίρε; Ἀφῆσέ με νὰ σκεφθῶ ἀκόμη, νὰ ζητήσω μιὰ διέξοδο. Θὰ ὑπάρχῃ μιὰ. Θὰ τὴν βροῦμε. Εἶναι ἀδύνατο ἡ ζωὴ μας νὰ συντριβῇ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον εὐτυχία γιὰ μᾶς. Σοὺ λέγω ὀρεβουάρ, ἀγαπημένη μου, καὶ ὅχι χαίρε.

Μιχαήλ»

Η ΜΠΛΑΝΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

«Τι τυφλοί ποὺ εἴμαστε, Μιχαήλ. Τώρα βλέπω καθαρά τὸν ἀληθινὸ δρόμο, ἐκείνον ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουμε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς! Ὁ ἔρωτός μας εἶναι ἔνοχος καὶ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόστασή του. Εἴμαστε ἤδη ἐνοχοὶ ὅταν ἐφύτρωνε στίς καρδιές μας καὶ δὲν ἐκάναμε τίποτα γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωμε νὰ βλαστήσῃ. Τότε εἴχαμε καθήκον νὰ τὸν πνίξουμε. Δὲν τὸ ἐκάναμε, ὑπῆρξαμε ἀδύνατοι, παρασυρθήκαμε ἀπὸ τίς σοφιστείες μας. Τώρα πληρώνομε. Εἶναι δίκαιο!

»Εἶσαι σκληρὸς γιὰ τὴν γυναῖκα σου, φίλε μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ προσβληθεῖσα. Μὴ τὸ λημονεῖς. Ἀν ἡ συγγνώμῃ της βραδύνει, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ὀργίζεσαι. Σκέψου ὅλα ὅσα συνέτριψες μέσα της, σκέψου ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη ὅταν χαθῇ, πολὺ δύσκολα καὶ πολὺ ἀργὰ ξανακερδίζεται, θὰ χρειασθῇ πολλὴ ὑπομονὴ καὶ θυσία γιὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὴν καρδιά της.

»Ὅσο γιὰ μένα, δὲν θὰ παραπονεθῶ. Ὁ ἀπηγορευμένος ἔρωτός ἔχει μέσα του τὴν τιμωρία. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτοὺς ποὺ τὸ θέλουν. Ἀλλ' ὅσοι, ἡ στιγμή τῆς συγκινήσεως γιὰ τὸν ἑαυτόν μας πέρασε. Πρέπει νὰ τὸ πάρωμε ἀπόφαση καὶ νὰ διορθώσωμε τὸ κακὸ, ποὺ ἐκάναμε, ὅσο μπορούμε καλλίτερα. Ἀπεκοιμίσαι τὴν συνειδήσή μας γιὰ νὰ ἀκούσωμε τὴν καρδιά μας. Ἦταν σφάλμα! Ἡ καρδιά εἶναι κακὸς σύμβουλος. Τώρα ἡ συνείδησις ἐκδικεῖται.

»Ἐδιάβασα τὸ γράμμα τῆς Σουζάν. Σκέπτεται λογικώτερα ἀπὸ μᾶς. Στὴν θέση της θὰ μιλοῦσα ὅπως αὐτὴ. Εἶναι ἀλήθεια. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα.

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤΟΥΑΡ ΠΟΝΤ

χα τόσο ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὥστε νὰ μὴν μπορῶ νὰ κανονίσω τὴν ζωὴ μου ὅπως κάνουν ἐκεῖνοι; Ζοῦμε μέσα στὸν κόσμος, ἀκολουθοῦμε τοὺς νόμους τοῦ καὶ τὰ ἐθίμα του. Ἀς ἀποφύγουμε λοιπόν, ὅπως αὐτὸς, τὰ ἐξαιρετικά καὶ τὰ ὑπερβολικά.

»Ἀν τουλάχιστον εἶχα τὴν ἀγάπη μὲς μητέρας! Ἀν τὴν εἶχα, θὰ με προφύλασσε. Θὰ κατέφευγα σ' αὐτήν. Θὰ τῆς ἔλεγα τὴν ἀτυχὴ ἀγάπη μου καὶ θὰ με ὑπερασπίζε ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἀλλὰ δὲν εἶχα παρὰ σένα! Ἡμουν πλάσμεν γιὰ ν' ἀγαπῶ καὶ δὲν εἶχα γύρω μου καμιά συμπάθεια. Ἐπῆρα τὸν ἔρωτα ἐκεῖ ποὺ τὸν βρήκα γιατί ἤθελα νὰ ζήσω. Ἀν ἦμουν εὐτυχὴς δὲν θὰ με ἀγαποῦσε, εἶμαι βέβαιη, ἢ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μοῦ τὸ πῇς.

»Ἀλλὰ πρὸ πάντων θέλω νὰ ἡσυχάζω γιὰ σένα, Μιχαήλ, νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ ζωὴ σου δὲν θὰ μείνῃ παραγμένη. Θύμησε στὴν γυναῖκα σου, ποὺ εἶναι τόσο αὐστηρὴ καὶ τόσο τίμια, ὅτι ὑποσχέθηκε νὰ μείνῃ κοντά σου καὶ στίς καλὲς καὶ στίς κακὲς μέρες. Θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ ἔτσι στὸν πρῶτο κλονισμό; Ἐὰ λησμονήσῃ σὲ μιὰ στιγμή ὅλα τὰ χρόνια εὐτυχίας, ποὺ τῆς ἔδωσες; Ὡ! Ἀν ἦμουν στὴν θέση της, δὲν θὰ χρειαζόταν νὰ με συμβουλέψῃς γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω, θὰ ἤξερα νὰ σὲ φέρω πίσω με τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν τρυφερότητα.

»Φεύγω ἀμέσως γιὰ τὴν Λυών. Σκέπτομαι νὰ μείνω ἐκεῖ πολὺ, ὅσο χρειάζεσαι γιὰ τὸ καλὸ ὅλα μου. Ἐπειτα... Ἐπειτα! Ἡ ἀγάπη μας θὰ εἶναι πιά μιὰ παλιὰ ἱστορία... ἴσως νὰ παντρευθῶ. Τὴν ἐνδιαφέρει τί θὰ γίνω, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι δική σου!

»Ἀλλὰ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντα, πάντα...

Μπλάνς».

Υ.Γ. Μὴ μοῦ γράψῃς πιά, δὲν θὰ ἀπαντήσω. Πρέπει νὰ τελειώνουμε. Νὰ τελειώσουμε ὀριστικά. Σοὺ στέλνω ἕνα ἀνέκκλητο χαίρε.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΤΕ

(Τρεῖς μέρες μετὰ τίς προηγούμενες ἐπιστολές)

«Ἀγαπητέ μου φίλε, Σοὺ γράφω μετὰ τὴν καταιγίδα, μέσα στὰ ἐρείπια ὅλων τῶν πραγμάτων, ποὺ ἐκάναν τὴν ζωὴ μου καλὴ, ὅλων ὅσα στὴν ἐκάναν σχεδὸν εὐτυχισμένη. Εἶχες δίκιο Ἡ Σουζάν τὰ ξέρει ὅλα. Ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα τῆς ἐπισκέψεώς σου. Ἐκρυσσε τὴν ἀγωνία της, τὴν κράτησε μυστικὴ ὅσο περισσότερο μπορούσε. Καὶ θὰ ὑπέφερα πολὺ, γιατί ἐκ χαρακτήρος δὲν εἶναι φιλόπονη καὶ τὸ βάρος αὐτὸ στὴν καρδιά της θὰ τῆς εἶναι δυσβάστακτον. Μὰ ἐπὶ τέλος, ἡ στιγμή ἦλθε ποὺ δὲν θὰ μπορούσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνο της. Καὶ ξέσπασε, χωρὶς νεώτερη ἀφορμὴ γιὰ τὸ τίποτε.

»Εἰμαλώσαμε γιὰ μιὰ πρώτη φορὰ τόσο ξαφνικὰ καὶ τόσο ἀπρόοπτα καὶ γιὰ

τούς δύο μας, ώστε έχασαμε την ψυχραιμία και κάναμε βαθύτερη την πληγή. Ήταν σαν μια σκληρή δράματος. Δεν έβρισκα τις λέξεις, που χρειαζόντο. Εκείνη μόλις με άκουγε και επανειλάμβανε διαρκώς, ότι θα έφευγε από το σπίτι αν δεν διέκοπτα κάθε σχέση με την Μπλάνς. Μάλιστα επρόβαλε την αξίωση να εκλέξω εθύς, αμέσως. Σχεδόν έτράπην εις φυγή. Ήταν ο μόνος τρόπος να θέσω τέρμα σε μια συνομιλία, η οποία δεν θα είχε άλλο αποτέλεσμα από το να μας ξερεθεί.

»Αλλωστε είχα την αφέλεια να ελπίζω, ότι όταν θα ξενώριζε καλλίτερα τον χαρακτήρα του αίσθηματός μας και των σχέσεών μας, ο θυμός της θα κατευναζόταν και θα υποχωρούσε στην φυσική της γενναιοσύνη. Της έγραψα λοιπόν και της έκαμα ειλικρινή και πλήρη εξομολόγηση του τι είχε συμβή. Ή Μπλάνς, κατά συμβουλή μου, της έγραψε επίσης. Άνωφελες προσπάθειες. Ότι είπαμε δεν την εκλόνησε! Ή δυστυχώς Μπλάνς με την ορθοφροσύνη της, κατάλαβε εθύς αμέσως την πραγματική κατάσταση. Χωρίς να διστάση προσφέρθηκε να φύγει, να μη με δη πιά, να εξαφανισθώ από την ζωή μου.

»Δεν νομίζεις, ότι μια τόσο γενναία προσφορά απαιτούσε μιά ανταπόδοση γενναϊότητος; Μά όχι. Πάν ότι έγγραψα στην Σουζάν την έρεθιζε περισσότερο. Κάθε λέξη μας έθιγε την καρδιά και τον έγωισμό της. Τόν έγωισμό της κυρίως, φοβόμυαι, γιατί αυτόν άντελήφην να υποφέρη και να διαμαρτύρεται. Ή καρδιά που πάσχει δεν έχει θυμούς. Τό έγώ που πειράζεται εξεγείρεται και κάνει τόν άνθρωπο κακό. Μά πρέπει να παραδεχθώ κανείς ότι και οι καλλίτερες γυναίκες είναι έτσι, και ότι σ' άλλες ο έγωϊσμός είναι έξ ίσου άνεπτυγμένος με τό αίσθημα.

»Σοφ όμολογώ, ότι όταν πριν έσκεπτόμουν την περίσταση αυτή, δεν έφανταζόμουν, ότι τά πράγματα θα συνέβαιναν έτσι. Έφανταζόμουν την Σουζάν περισσότερο λυπημένη παρά πειραμένη, αγαθήν όπως πάντοτε, δούδερική και γεμάτη από θρηασυρούς έπεικειάς και καλωσύνης. Μιά τίποτα από αυτά. Έξηγέρθηκε άπέναντί μου θυμώμένη, απαιτητική, πεισμων, χωρίς να θέλη να άκούση τίποτα. Τι να κάνω; Είχε τό δική μου τό μέρος της και την δύναμη. Δέν έθυσίασε τίποτα και διέτρησε άκαμπτη την άρχική στήση της.

»Μετά την πρώτη άνάφελή άνταλλαγή έπιστολών, μιλήσαμε για δεύτερη φορά μαζί. Καί σε βεβαίω πώς ήταν μία παράδοξη συνομιλία. Ή βιαιότες είχε χάθθ, είμαστε ήρεμοι και οι δύο, και μιλούσαμε ήσυχα σαν άνθρωποι που συζητούν για ένα θέμα δευτερευούσης σημασίας. Ο καθένας έλεγε ότι μία διακοπή σχέσεων πλήρης με την Μπλάνς μου ήταν άδύνατη, γιατί θα έμοιαζε με άνανδρία. Θα παρετηρείτο από όλους όσοι έγνωρίζαν την οικειότητά μας. Ότι τό να την άπατή ήταν σαν να δημιουργούσε μεταξύ μας κάτι άνεπανόρθωτο. Προσπαθούσα να της δείξω, ότι στο κάτω-κάτω αυτή είχε τόν καλό ρόλο άφου είμεθα στην διάθεσή της και την άνεγνωρίζαμε ως ισχυρότερη. Της προσέφερα υποχωρήσεις. Μά μη βλέπω την Μπλάνς παρά έλάχιστα, να μη την βλέπω καθόλου άλλαν να της γράφω μόνο.

»Τό να ζητώ τέτοια άδεια, της έλεγα, την όποια άλλωστε μπορούσα να πάρω και μόνος, άπεδείκνυε την καλή μου πύ-

στη.

»Μοφ άπαντούσε με προσποιητή ήρεμία, που με έλεγε, ότι ήθελε ή όλα ή τίποτα. Ότι την είχαμε πληγώσει και είχε τό δικαίωμα να λάβη ίκανοποίηση. Ότι υπέφερε τόσο πολύ ή ίδια, ώστε να μη λυπάται για ό,τι υπεφέραμε έμείς, άφου άλλωστε ήταν ή δίκαιη τιμωρία μας. Ότι δέν σκεπτόταν πιά ούτε μας, ούτε τόν κόσμο, άλλαν τόν έαυτό της μόνο.

»Ενώσφ θα ύπάρχη κάποιος δεσμός μεταξύ σας, θα την αγαπάς! μου επανέλαβανε. Έπειτα, πώς θα ξέρω, ότι τηρείς τις ύποσχέσεις σου; Μοφ είπες ψέμματα ένα δλοκλήρο χρόνο και θα μου πής πάλι ψέμματα. Εκείνη κέρδιζε και έγώ έχανα έδαφος. Έπειτα έξαφνα ή ψυχραιμία την έγκατέλειψε και ξέσπασε σε δάκρυα λέγοντας:

«Α! Βλέπω πολύ καλά, ότι προτιμάς αυτήν και ότι έγώ θα είμαι τό θύμα...

»Υπάρχουν στιγμές που πιστεύω ότι ήταν κωμωδία αυτή ή σκηνή, τόσο τά δάκρυα εκείνα με άνεστατάσαν και με νίκησαν. Δέν μπόρεσα να την βλέπω να κλαίη. Υπεχώρησα άλλαν θυμωμένους έναντίον του έαυτού μου.

»Όχι, της είπα. Δέν θα είσαι τό θύμα, άφου είσαι ή όλιγώτερο γενναϊόψυχη. Όπως πάντοτε, ή καλλίτερη θα υποφέρη περισσότερο...

»Τώρα όλα τελείωσαν. Ή γαλήνη ξανάρχεται λίγο-λίγο. Ή έξωτερική γαλήνη ένωσφ, γιατί μέσα στην καρδιά μου...

»Ή Μπλάνς έφυγε χθές για την Λυών, όπως μου τό είχε πη. Έφυγε χωρίς όποιο χαιρετισμό για να μου δείξη καλά, ότι ή θυσία της είναι όριστική και ότι δέν διατηρεί καμμίαν έλπίδα, καμμιάν όπισθοβουλία. Δυστυχισμένη αγάπη μου! Πόσο θα ύποφέρη! Έγώ μόνος μωρδω να τό ξέρω, έγώ που μπήκα στο άδύτα της ψυχής της, που είναι γεμάτη τρυφερότητα και αγάπη. Άν ήξερες πόσο με βασανίζει ή σκέψη του κακού, που της έκανα! Μοφ φαίνεται, ότι κατέστρεψα την ζωή της, ότι έρριψα στην ψυχή της ένα σπύρο πόνο, που καμμία μελλοντική εύτυχία δέν θα μωρδέση να βγάλη. Καί δέν μωρδω τίποτα να κάνω, τίποτα γι' αυτήν, τίποτε για να επανωρθώσω τό κακό που προκάλεσα, δέν μωρδω καν να της στελώ μια λέξη παρηγοριάς, ούτε να της πω ότι υποφέρω τόν ίδιο πόνο και ότι δέν την λημονώ... Καί μου φαίνεται, ότι ή αγάπη μου δεκαπλασιάσθηκε από την ευγένεια της ψυχής που έδειξε. Ός τώρα την αγαπούσα, τώρα την θαυμάζω. Μοφ φαίνεται σαν από τά έξαιρετικά εκείνα πλάσματα που χύνουν φως στο γενικό σκοτάδι.

»Τι θα συμβή τώρα μεταξύ της Σουζάν και έμοφ; Ποιά θα είναι στο έξής ή οικογενειακή ζωή μας με την άνάμνηση αυτής.

τη που μας χωρίζει; Θα χρειασθούν χρόνια για να συγχωρήση, αν φθάση ποτέ ή στιγμή αυτή. Τρείς μέρες τώρα άποφεύγουμε ό ένας τόν άλλο, ζυγίζουμε τά λόγια μας, δέν λέμε παρά άσήμαντα πράγματα μεταξύ μας. Όταν γυρίζω στο σπίτι, με δέχονται σαν έξένο, που τόν άνέχονται γιατί δέν μωρδούν να τόν διώξουν. Καί τά παιδιά μου μου φαίνεται πώς αλλάζουν. Φαίνονται σαν να μαντεύουν κάτι και πηγαίνουν με τό μέρος της μητέρας των. Γύρω μου κάθε φλόγα αγάπης σβύνει.

»Μπορείς να ένοήσης πόσο είμαι δυστυχισμένος. Έγώ φταίω, τό ξέρω, άλλαν δέν υποφέρω γι' αυτό λιγώτερο. Έπειτα είμαι λοιπόν τόσο πολύ ένοχος; Πώς μωρδύσα να παλαίσω με τό αίσθημα που με άρπαξε, χωρίς να τό ένοήσω; Δέν μωρδεί κανείς να είναι πιδ δυνατός από την καρδιά του. Άλλά γιατί να συζητούμε για πράγματα που τελείωσαν;

»Γράψε μου σε παρακαλώ, φίλε μου, άφου είσαι ό μόνος, με τόν όποιο μωρδω να μιλήσω με άνοικτή καρδιά. Άλλωστε πολύ γρήγορα θα μας δής στο Άνζου. Θα κάνω θερμή άνάπαυση φέτος. Καί νωρίς μάλιστα. Μοφ είναι άδύνατο να έργασθω. Καί δέν μωρρείς να φαντασθής τί βάρος μου δίνουν οι άσχολίες μου, οι ύποθέσεις μου, ό ρόλος μου. Θα ήθελα να πάω να κοιμηθώ σαν πληγωμένο ζώο για να μη βλέπω και να μην άκούω τίποτα άλλο παρά την λύπη μου.

Δικός σου

Μιχαήλ Τεσιέ.

ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΥΝΟ ΤΟΥ

Γενική έκπληξη έπεκράτησε στην Βουλή όταν έγινε γνωστό ότι ό Τεσιέ ζήτησε άδεια και έφευγε για να άναπαυθώ, και μάλιστα ένα μήνα πριν κλειθώ ή Βουλή. Πολλοί είχαν παρατηρήσει βέβαια από καιρό την έξάντλησή του και την κατάπτωση, την μεταβολή στο πρόσωπο και τούς τρόπους του. Οι φίλοι του άνησυχούσαν:

—Ή εργασία τόν σκοτώνει...

—Έχει κουρασθώ...

—Δέν άντέχει πιά...

Άλλά συνειθισμένοι να βλέπουν τόν πλάτα στην θέση του, δέν περίμεναν ποτέ να τόν δούν να φεύγει και εξαμύζαν την ένεργητικότητα με την όποια εξαντλούσε και τις τελευταίες του δυνάμεις.

Όταν όμως έπειτα από τις δραματικές σκηνές που άναφέραμε, ό Τεσιέ δήλωσε ότι δέν μωρδύσε πιά να έργασθώ και ότι έπρεπε να άποσυρθώ για λίγο, οι φίλοι του εξαφνιάσθηκαν και θέλησαν να τόν κρατήσουν:

—Είναι άδύνατο να προχωρήσωμε χωρίς έσένα! Λίγο θάρρος άκόμη! Μιά τελευταία προσπάθεια.

—Δέν μωρδω! τούς άπήντησε... Δέν άντέχω πιά... Είμαι άρρωστος... Κάτι έσπασε μέσα μου.

—Άλλά σκέψου ότι ποτέ ίσως δέν θα ξαναβρούμε τόσο ευνοϊκή περίσταση. Συγκέντρωσε την θέλησή σου

—Ή θέλησή μου δέν ύπάρχει πιά, σάς έπαναλαμβάνω... Πρέπει να σταματήσω... Δέν μωρδω πιά να σκεφθώ... Καί αν έβλεπα να καταστρέφεται τό κόμμα και αν μωρδύσα με μία κίνηση να τό σώσω, πάλι δέν θα είχα την δύναμη να κάνω αυτή την κίνηση... Έκει κάτω, στην πατρίδα μου, στα βουνά μας, θα αναλάβω ίσως...

(Συνέχεια στο προσεχές)

Ή φίλη μου Πέγκ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟΥΛΜΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

Μολοντί είχα πατήσει αίσίως στα είκοσιτρία, ή μητέρα μου έπέμενε να πιστεύη πώς εξακολουθούσα να είμαι ό μικρός Ζάκ πουπαιζα βώλους με τ' άλλα τά παιδιά πρό άμνημονεύτων χρόνων. Έτσι, στην πλάξ όπου περνούσαμε τό καλοκαίρι μας, δέν έπαυε να μου δίνη συμβουλές:

—Μην κάθεσαι με σταυρωμένα χέρια. Κι' ούτε να κάνης έλαιιογραφίες. Άκουσ-ρέλλες καλλίτερα. Είναι, έξ ίσου όμορφες... και δέν στοιχίζουν πολύ!

Λές κι' ήμουν κανένα μικρό παιδί! Τό «Ξενοδοχείο της Πλάξ» στέγαζε έπαρχιώτες σαν κι' έμας. Τό «Ξενοδοχείο της Νορμανδίας» όμως που τό συναγωνίζοταν, είχε και πολλούς ξένους πελάτες.

Μιά... πελάτιδα είχα ξεχωρίσει απ' την άρχή. Την λέγαν Πέγκ. Τό όνομά της τό είχα άκούσει από έναν ήλικιωμένο κύριο, τόν πατέρα της σίγουρα, που της κρατούσε τό πεινούσό της μόλις έβγαινε ή νέα από την θάλασσα.

Καμμία ειλοκοασία χρονών θα ήταν τό πολύ ή Πέγκ, με θαλασσιά μ' ένα ή-λόξανθα μαλλιά. Συμπαθητικό μωτράκι και πρό παντός ώραιο κορμί. Ο ήλικιωμένος κύριος —καθώς έμαθα άργότερα— ήταν έμπορεύμενος στο Τσάταμ, αξιοπρεπής και φλεγματικός κύριος με επιβλητική κοιλία.

Επιθυμούσα πολύ να κάνω την γνωριμία της Πέγκ. Μά έλα που ύπληρχε κι' ό ανταγωνισμός τών δύο ξενοδοχείων! Οι πελάτες τού ένός άπέφευγαν τούς πελάτες τού άλλου. Ή Πέγκ δέν πλησίαζε κανέναν παραθεριστή. Όσο για τόν πατέρα της, αυτός όλη την μέρα ήταν άφαντος, έξόν απ' την ώρα τού μπάνιου, όποτε συνώδευε την κόρη του.

□ □

Ένα άπόγευμα, καθώς ζωγράφιζα στο έπαυτο, άκουσα μία φωνή πίσω μου:

—Άου! Πολύ όμορφο!

Στράφηκα. Ή Πέγκ στεκόταν μπροστά μου, όλομόναχη, μ' ένα κοστούμι όπορ. Είχε πλησιάσει άθόρυβα και με κύτταζε να ζωγραφίζω.

—Είμαι άπλοφς έρασιτέχνης. και ζω-

ΑΠΟ ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Ή περίφημη Γαλλίς αεροπόρος Μαριζ Χιλζ, ήταν, ως γνωστόν, πριν γίνη αεροπόρος, μία μόδιτρούλα. Τό ατελιέ όμως δέν χωρούσε την άνήσυχη αυτή ψυχή, που λάτρευε τόν άνοιχτό άέρα, τά όπορ και ιδιαιτέρως την αεροπορία. Έτσι άπεράσισε να άφήση τό βελόνι και την δαχτυλήθρα και να έπιδοθώ στην αεροπορία. Σπούδασε—άλλά ήθελε 30.000 φρ. για να πάρη τό δίπλωμά της. Για να μαζέψη τό ποσόν αυτό έγινε άκροβατίας—άλεξιπωτιστρία, ξαναπαίρνοντας ταυτοχρόνως στο χέρι και τό βελόνι. Έτσι, μεταξύ... νεφών και πραγματικότητας, μάζεψε 30.000 φρ. και πήρε τό δίπλωμά της. Σήμερα ή Μαριζ κατέχει τό ρεκόρ—τό ξυνακείο—του ύψους

γυρίζω για τό κέφι μου, της είπε. Εξ άλλου ή άκουσρέλλα δέν είναι τίποτα μπροστά στην έλαιιογραφία.

—Δέν συμφωνώ μαζί σας, άποκρίθηκε ή Πέγκ. Έγώ, προτιμώ την άκουσρέλλα.

—Γιατί;

—Είναι πιδ ποιητική!

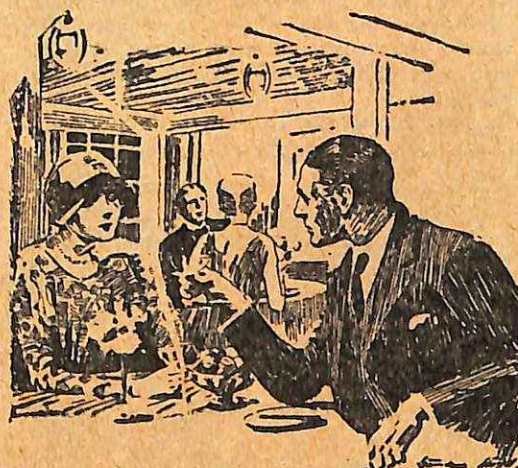
Ελόγησα την μητέρα μου γιατί ή άκουσρέλλα έγινε όμορμη να συνδεθώ με στενή φίλια με την Πέγκ. Της έδωκα τό κάθισμά μου κι' όρθιος μπροστά της άρχισα την όμιλία. Είχα μιάν άκατάσχετη φλυσσία! Της μιλήσα για την μονοτονία της ζωής μου στην πλάξ.

—Τι περίεργο! φώναξε ή Πέγκ. Κι' έγω πλήττω φοβερά.

—Γιατί δέν πιάνετε φίλια με κορίτσια κι' νέους για να διασκεδάσετε.

Έκείνη άναστένανε:

—Είναι άδύνατον.

Τσουγγήσαμε τά ποτήρια...

—Όχι—δά! Μήπως ό πατέρας σας εί-να κανέναν... τύραννος;

—Πώς είπατε;

Μολοντί μιλούσε καλά τά γαλλικά, ίσως να μην ήξερε την λέξη «τύραννος». Έπανέλαβα λοιπόν την φράση μου, άναλτικώτερα:

—Ο πατέρας σας, λοιπόν, είναι τόσο άυστηρός ώστε να σας έμποδίζη να συνομίσετε σχέσεις έδω;

Έκείνη ξέσπασε σ' ένα δροσερό, νεανικό γέλιο... που φανόταν πως δέν θα πάανε ποτέ. Τέλος ήσύχασε κι' είπε σοβαρά:

—Τό μαντέψατε. Με ζηλεύει πολύ. Δέν θέλει να μιλω σε κανέναν κι' ούτε κανέναν να μου μιλά. Ο ίδιος δέν ξέρει γού γαλλικά. Ίσως νάναι τύραννος, όπως λέτε. Πάντως, είναι άυστηρός. Στο Τσάταμ είναι μέλος μιάς ένωσης εναντίον της έκλεισεως τών ήθων. Καί έζετε τι κάνει κλεισμένος όλη μέρα στο δωμάτιό του; Γράφει μία έκθεση για την έκλυση τών ήθων στις γαλλικές πλάξ. Έπιστρέφοντας απ' τις διακοπές του, θα διαβάση αν έκθεση στους φίλους του στο Τσά-

ταμ... που θα τόν συχαρούν!

—Πόσο σάς λυπούμαι, δεσποινίς!

Έκείνη άναστένανε πιδ βαθεία.

—Νά!

στούν ή μητέρα μου με τόν πατέρα σας... πρόσθεσα έγώ. Θα βλέπμασταν έτσι εύκολα...

—Δέν θέλει νάχη σχέσεις με Γάλλους. Τους θεωρεί άναξίους προσοχής. Έχω όμως μιά άλλη ιδέα. Κάθε άπόγευμα, την ώρα που πάτε έσεις να ζωγραφίζετε, έγώ βγαίνω περίπατο. Άς διαλέξουμε ένα μέρος όπου να συναντούμαστε.

—Ή ιδέα είναι περίφημη.

—Αύριο λοιπόν έδω!

□ □

Την επομένη, ξανασιναπηθήκαμε

—Είμαι πολύ εύχαριστημένη! είπε.

—Έγώ από χθές, διαρκώς σάς συλλογίζομαι! Όλη νύχτα σάς έβλεπα στο δ-νειρό μου!

Καθώς προσπαθούσα να ζωγραφίσω, ένωισα την Πέγκ σκυμμένη άπάνω μου, να παρακολουθώ την έργασίαν μου. Σε μία στιγμή, μ' έπιασε απ' τούς ώμους κι' έσκυψε άκόμα περισσότερο, σαν να μην είχε διακρίνει καλά, Τά μαλλιά της χάιδευαν τό μάγουλό μου.

—Πέγκ, Πέγκ, της ψιθύρισα, μην μένετε έτσι, σάς ίκετεύω!

—Μήπως σάς έμποδίζω να έργασθής;

—Όχι... νοιώθω όμως μιά τρελή έπιθυμία να σας φιλήσω.

—Καί ποιος σας έμποδίζει;

Δέν ξέρω ποιος έκανε την αρχή, τά χείλη μας όμως βρέθηκαν ένωμένα. Τι γλυκό, παρατεταμένο φιλί.

Διαλέξαμε ένα πιδ άναπαυτικό μέρος, στο δασάκι, όπου δίνανε τά ραντεβού μας. Τά φίλια ήταν μία εύχάριστη ποικιλία στις συναντήσεις μας.

Σιγά-σιγά, ξεθαρρευθήκαμε...

Κάθε άπόγευμα, συναντούσα την Πέγκ στο μέρος που ώρίζαμε την προηγούμενη μέρα. Μέσα σε τρεις βδομάδες έμαθα άπόξω κι' άνακατωτά όλα τά δασάκια της περιφέρειας!

Ή μητέρα μου άπορούσε πολύ γιατί είχα παρατήσει σχεδόν όλωσδιόλου την ζωγραφική μου.

Έγώ θαρρούσα πώς ζούσα ένα όνειρο.

Όσο όμως περνούσαν οι μέρες, συλλογίζόμουν με θλίψη πώς πλησίαζε τό τέλος τών διακοπών. Ή Πέγκ θάφευγε στην Άγγλία και δέν θα την ξανάβλεπα.

Ή σκέψη αυτή μου ήταν άυπόφορη. Δέν ήξερα τι να κάνω; Νά άρκεστώ σ' ένα φλέρι; Νά της προτείνω να γίνη έρωμένη μου; Όχι! Καλλίτερη λύση ήταν ό γάμος. Θα δεχότανε όμως ή μητέρα μου έναν γάμο που είχε προετοιμασθώ υπό τόσο παράξενες συνθήκες; Κι' ό κ. Κόλινς τι θάλεγε;

Όταν μ' έβλεπε έτσι σκεπτικό, ή Πέγκ με μάλωνε:

—Τζάκ, τι κακόπαιδο που είσαι! Σκέψου πώς δέν βρισκόμαστε έδω για όνειροπολήματα! Άδικα χασομεράμε!

□ □

Ένα βράδυ, ή Πέγκ μούδωσε ραντε-

βοῦ γιὰ τὴν ἐπομένη σ' ἓνα πανδοχεῖο, εἰς μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὴν πλάξ. Τὸ εἶχε προσέξει στὸ δρόμο καὶ τῆς ἄρεσε.

— Ἀς καθήσουμε μέσα, καλλιτέρας, πρότεινε ἡ Πέγκ, ὅταν τὴν ἐπομένη πῆγαμε ἐκεῖ. — Ἐξω κάνει φριχτὴ ζέστη.

Τσουγκρήσαμε τὰ ποτήρια.

Μέσα στὴν αἴθουσα, βρισκόταν ἡδὴ ξανὰς νέος καὶ μιὰ νέα. Ἐμεῖς καθήσαμε σὲ ἀπόσταση. Ἐνῶ ἡ ξενοδόχος πηγαίνονερόταν, ὁ νέος τὴν σταματᾷ καὶ τὴν ρωτᾷ:

— Λένε, κυρία, πὼς ἔχετε ἓνα πολὺ παλὸ οολὸ καὶ τὸ πουλάτε.

— Εἶναι ἀλήθεια. Τόχω κληρονομιά ἀπ' τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα μου. Εἶναι στὸ ἀπάνω πάτωμα, σ' ἓνα δωμάτιο. Ἀνεβή- τε καὶ θὰ τὸ βρῆτε εὐκολά. Πρώτη πόρ- τα δεξιά. Δὲν σὰς ὀδηγῶ γιατί αὐτοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι μου ρευματισμοί...

Σὲ λίγο οἱ δυὸ νέοι ἔφυγαν.

Ἐμεῖς γευματίσαμε μὲ πολλὴ ὄρεξη.

— Δὲν πάμε κι' ἐμεῖς νὰ δοῦμε... τὸ πα- λὸ ρολόι; πρότεινε ὕστερα ἡ φίλη μου μ' ἓνα παρᾶξενον χαμόγελο.

— Μὰ... δὲν κατέβηκαν οἱ νέοι;...

Ἡ ξενοδόχος ἄκουσε τὰ λόγια μου κι' εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε: ἔφυγαν χωρὶς ν' ἀγοράσουν τὸ ρολόι. Ἀνεβήτε. Πρώτη πόρ- τα δεξιά. Δὲν σὰς ὀδηγῶ γιατί αὐτοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι μου ρευματισμοί...

Πῆγαμε... νὰ δοῦμε τὸ παλὸ ρολόι! Καὶ τὸν μὲν ρολοῖ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο. Σίγουρα ἀποτελοῦσε, μιὰ πρόφαση στὴν διάθεση τοῦ καθενός. Πέρασα ὅμως μὲ τὴν Πέγκ δυὸ ὄρες ἐξαιτίας.

□ □

Αὕτη τὴν φορά, δὲν χωροῦσε διστα- μὸς. Ἐπρεπε νὰ φερθῶ σὰν τζέντλεμαν. Τὴν ἐπομένη, χωρὶς νὰ πῶ λέξη στὴν Πέγκ, πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Νορ- μανδίας» ὅπου ζήτησα νὰ δῶ τὸν κ. Κό- λινς.

Μόλις βρέθηκα μπροστά του, ἐκεῖνος σηκώθηκε μὲ μιὰ ἑλαφρὰ ὑπόκλιση:

— Θὰ σὰς πῶ μετὰ δυὸ λόγια τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἄρχισα. Ἀγαπῶ τὴν μὲς Πέγκ.

Μολονότι κόκκινος, ὁ κ. Κόλινς κοκκί- νισε ἀκόμα παραπάνω, ἔγινε σάν... παν- τζάρι:

— Τι;... Πῶς... εἶπατε; τραύλισε.

— Ἀγαπῶ τρελλὰ τὴν μὲς Πέγκ, εἶπα. Ἐχῶ λόγους νὰ πιστεῦω πὼς ἀναπο- κρίνεται κι' αὕτη στὸ ἀσθημά μου καὶ θέλω νὰ τὴν παντρευθῶ.

Ἀσφαλῶς, ὁ κ. Κόλινς δὲν καταλάβαι- νε καλὰ τὰ γαλλικά, γιατί ὅλο καὶ συμ- βουλευόταν ἓνα μικρὸ λεξικό τῆς τσέπης.

— Παντρευτήτε; ρώτησε.

— Γέ... Ἡ Πέγκ κι' ἐγώ... νὰ παντρευ- τοῦμε!

— Γελοῖον!... Ἀδύνατον!...

Τὰ χέρια τοῦ ἔτρεμαν ἀπ' τὸν θυμὸ.

Ἐμφανικά, σηκώθηκε ἔξω φρενῶν:

— Ἐξω φύλλ-σπιντ! φώναξε.

— Ἀκούστε με, ἐπέμεινα, σὰς ἱκετεύω. Γιατί νὰ κάνετε ἔτσι δυστυχισμένη τὴν κό- ρη σας; Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγαπῶ!

— Ποῖδ κόρη μου;

— Νά, τὴν κόρη σας Πέγκ!

— Πέγκ δὲν εἶναι κόρη μου!

— Δὲν εἶναι κόρη σας! Καὶ τί εἶναι λοι- πόν;

— Γυναίκα μου! Φύγετε, κύριε, μὴ σπά- σω μούτρα μου!

ΤΟΥΛΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Θὰ σὰς φανῇ ἀπίστευτο τὸ γεγονός πὺ θὰ σὰς ἀφηγηθῶμε παρακάτω καὶ ὅμως εἶ- ναι ἀληθινότατο.

Ἀποτελεῖ δὲ ἓνα ἀκόμη δείγμα τοῦ ἡρωϊ- σμοῦ—ἐξαιρετικῶς, βέβαια αὐτό—τῶν παλ- ῶν θαλασσομάχων.

Στὰς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1702 ὁ τρομερὸς Γάλλος κουρσάρος Ἀλαῖν Πορέ, πὺ κυβερ- νοῦσε τὴν φρεγάτα «Ἅγιον Πνεῦμα» ναυ- μαχοῦσε στὰ ἀνοικτὰ τοῦ Οὐσσαν μετὰ Ὀλ- λανδικὰ καράβια, ὅποτε μιὰ σφαῖρα κανο- νιοῦ τοῦ πῆρε τὸ ἀριστερὸ χεῖρ κάτω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ἐνῶ μιὰ σφαῖρα πιστολίου τοῦ τραπούσε τὸ πλευρό.

Ἀμέσως τὸν μετέφεραν στὴν καμπίνα του, ἐνῶ, ὁ δεῦτερος πλοίαρχος Φρανσουά Τερὰρ ἀνελάμβανε τὴν κυβέρνηση τοῦ σκάφους καὶ τὴν ἀρχηγία τοῦ ἀγώνος. Σὲ λίγο, ὁ χειρουργὸς τοῦ πλοίου ἐκοβε ὁλόκληρο τὸ χεῖρ τοῦ Πορέ. Ὁ ἀκρωτηριασμός ἐκρίθηκε ἀπαράι- τητος, ὅτι ὁδυνότατος γιατί ὁ κα- θαντὸ χειρουργὸς τοῦ πλοίου εἶχε σκοτωθῇ, καὶ ἔτσι ἔκανε τὴν ἐγγείσησιν ὁ μαθητὴς του, πὺ φυσικὰ δὲν ἦταν τόσο ἐπιδεξιός... Ὅταν τελείωσε τὴν πρώτη του ἐγγείσησιν ὁ αὐτοσχέδιος χειρουργός, δίστασε νὰ προχω- ρήσῃ καὶ στὴν δεύτερη, νὰ βγάλῃ δηλ. τὴν σφαῖρα ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ κατεστάνου. Ὁμολόγησε ὅτι δὲν ἤξερε πὼς νὰ κάνῃ. Ἐν τούτοις ἡ περίπτωσις περιγράφετο λεπτομε- ρῶς στὴν «Χειρουργικὴ» τοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία μελετοῦσε.

—Φέρτε μου ἐδῶ τὸ βιβλίο σας! φώναξε μὲ τὴν δροντερὴ φωνή του ὁ Πορέ.

Τοῦ φέρουν τὴν «Χειρουργικὴ».

—Βρῆτε μου τώρα τὴν σελίδα, φωνάζει πάλι ὁ ἡρωϊκὸς κατεστάνου καὶ δόστε μου τὸ βιβλίο. Τί βαρὺ πὺ εἶναι! Ναύτη, ἐνῶ πὺν στέκεσαι ἐκεῖ δὲ σὰν ἀποθλασμένους, κρατᾷ τὴν φυλλάδα αὐτὴν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ὁραῖα!... Τώρα ἡ σειρά σας κύριε γιατρέ— προσθέτει ἀπευθυνόμενος στὸν ἐπίδοξο χει- ρουργό. Πλησιάστε ἐνῶ θὰ σὲ διαβάξω ἀπὸ τὸ βιβλίο καὶ σῆς θὰ ἐγγεγριζετε. Ἐτοιμός; Ἀρχίζω.

Καὶ ἡμερώτατος, ὁ Πορέ, ἄρχισε νὰ δια- βάξῃ ἀπὸ τὴν «Χειρουργικὴ», σταματώντας κάπου-κάπου γιὰ νὰ δώσῃ καμμιὰ συμβουλὴ.

—Ὅχι! Λίγο ψηλότερα. Πάρτε τώρα τὸ ψαλλίδι σας! Κόψτε. Κόψτε καὶ ἄλλο. Βγάλτε τὰ περιττὰ κομμάτια, τώρα καθαρί- στε... Βρῆκατε τὴ σφαῖρα; Τώρα πλύνετε τὴν πληγὴ. Ὁραῖα! Ράψτε τὴν!... Ναύτη!.. Πάρε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ τσέπη μου τὸν καπνὸ μου καὶ τὴν πίπα μου, γέμισέ τὴν καὶ βάλε τὴν στὸ στόμα μου. Θανατῶσαί! Φέρε μου τώρα ἐκεῖνο τὸ κερί ν' ἀνάψω!

Ἡ σκηνὴ ἦταν ἀληθινὰ μεγαλειώδης.

Ὁ νεαρὸς «χειρουργός» ἔκλειε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν του. Ἐκλαιαν ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι. Ὅτι εἶχαν δῆ ἔπερνοῦσε τὴς ἀνθρώπινες δυνάμεις.

Ἐκείνῃ τὴν ὥρᾳ μπαίνει μέσα ὁ δεῦτερος πλοίαρχος ἀνήσυχος γιὰ τὴν τύχην τοῦ κατε- στάνου του. Μένει κατὰπληκτος βλέποντάς τον μ' ἓνα χεῖρ, νὰ καπνίζῃ ἀτάραχος τὴν πίπα του.

Ὁ Πορέ ὅμως, μόλις τὸν βλέπει γίνεται ἔξω φρενῶν. Παίρνει τὴν πίπα μετὰ τὸ μονα- δικὸ χεῖρ του καὶ δροντοφρονεῖ:

—Χίλοι κερανοί! Τί ἔρχεσθε λοιπόν, νὰ κάνετε ἐδῶ; Μήπως τελείωσε ἡ ναυμαχία; Γρήγορα στὴ θέση σας!

Ὁ ἄλλος ὑπήκουσε, ἐνῶ τὸν ἔπαιρναν τὰ δάκρυα.

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΑΠΟΚΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΕ

ΗΛΙΚΙΑ 92 ΕΤΩΝ!

Οἱ βιολογικὲς στατιστικὲς ἔχουν νὰ ἀ- ναφέρουν ἀρκετὰ παραδείγματα πρῶιμου τριχοφυΐας, ἀφοῦ ὑπῆρξαν παιδιὰ πὺν γεννήθηκαν μετὰ ἀφθονὰ μαλλιά καὶ μετὰ χνουδι τοῦ ἐφῆβου στὸ μάγουλο!

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀντίθετη ὁψὲ τοῦ μεταλ- λίου, ὅπως λένε οἱ Γάλλοι.

Στὴν Ἀγγλία ζῇ ἓνας γέρος, ἡλικίας σή- μερα 92 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε γεννηθῇ τελείως φαλακρὸς καὶ ἔμεινε τέτοιος ὡς τὴν ἡλικία αὐτῇ, ὅποτε καὶ ἀπέκτησε σχεδὸν ξαφνικὰ ἀφθονὰ... μαῦρα μαλλιά!...

□ □

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΤΙΘΕΤΑ

Ξέρετε ὅτι ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, μιὰ κλω- στὴ δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἱστὸ τῆς, εἶναι πὺν ἀνθεκτικὴ ἀπὸ μιὰ ἀτσάλινη κλωστὴ τοῦ ἴδιου πάχους; Διάφορα πειράματα ἀπέδειξαν πὼς ἡ ἀναλογία εἶναι 50% ὑπὲρ τοῦ ἱστοῦ τῆς ἀράχνης!

□ □

ΧΗΡΕΣ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΠΕΝΤΕ ΕΤΩΝ!

Οἱ πὺν μικρὲς χήρες τοῦ κόσμου ὑπάρ- χουν στίς Ἰνδίες, ὅπου ἄλλοστε εἶναι καὶ οἱ περισσότερες μικροπαντρεμμένες.

Ὡς γνωστὸν, ὁ νόμος ἐκεῖ ἐπιτρέπει τὸν γάμο τοῦ κοριτσιοῦ σὲ πολλὴ μικρὴ ἡλικία, γιατί ἡ γονιμότης στίς Ἰνδὲς ἐκδηλώνεται πὺν πὺν πρωτίτερα παρὰ σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλῃ χώρα. Ἐτσι σήμερα, ὑπάρχουν 300. 000 παντρεμμένες Ἰνδὲς ἡλικίας... πέντε ἐτῶν καὶ 170.000 χήρες τῆς αὐτῆς ἡλικίας!

□ □

ΙΣΟΒΙΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ

Οἱ περὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐσυ- νηθίζετο μέχρι πρότινος ἀκόμη, νά... -εἶναι ἔργοι: δουλεύουν ἔργοι ἀπολαύονται χρέωναν δηλαδὴ νὰ βγάζουν τὰ δυὸ μὲρὸ- σθια δόντια, γιὰ νὰ φαίνονται ὅτι εἶναι ὑ- πηρέτες. Μετὰ τὴν ἀπάνθρωπη ὅμως αὐτὴ συ- νήθεια οἱ δυστυχισμένοι ἔμεναν ἐν' ὄρου ζωῆς ὑπηρετές, καὶ ἂν ἀκόμη ἄλλαξαν κατόπι ἐπάγγελμα!

□ □

ΟΙ ΓΑΛΑΤΑΔΕΣ ΣΤΗΝ Ν. ΥΟΡΚΗ

Ποῖν εἴκοσι χρόνια, ἐφημερῶζετο στὴν Νέα Ὑόρκη ἓνας περίεργος κανονισμός δ- σον ἀφορὰ τοὺς γαλατάδες. Δὲν τοὺς ἐπετρέπετο π.χ. νὰ ἔχουν γενειάδα ἢ μου- στάκια, γιὰ νὰ μὴν γίνονται ἐστῆς μικρο- βίων καὶ μολύνουν ἔτσι τὸ γάλα πὺν που- λοῦν! Ἰσως κατὰ βάθος ὁ Νεοϋρκέζος δῆ- μαρχος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ μὴν εἶχε καὶ τόσο ἄδικο...

□ □

ΤΡΩΤΕ ΜΗΛΑ!

Εἶναι τὸ νέο ἱατρικὸ παράγγελμα πὺν μᾶς ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ἐνας γνωστὸς ἐκεῖ ὑγιεινολόγος, συμβουλεύει νὰ τρώμε ἀφθονὰ μήλα, γιατί ἔχουν πολλὸ φώσφορο καὶ ἐνεργοῦν ἀποτελεσματικὰ κατὰ τὸν ἀσθενεῖν τοῦ λαίμου. Εἶναι ἐπὶ πλεόν, ἔαισα ἀπολυμαντικὰ τοῦ στόματος.

Τὸ φόρεμα μὲ τὰ καρρῶ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙ ΦΕΛΛ

Ἡ Γκιζέλλα εἶναι χαριτωμένη κο- πέλλα, εἴκοσι χρονῶν, μετὰ ξαν- θὰς μποῦκλες καὶ λεπτὸ προσω- πάκι πὺν τὸ φωτίζουν δυὸ με- γάλᾳ καστανόχρωμα μάτια. Εἶναι ἀ- πλὴ καὶ φρόνιμη κοπέλλα. Χαμογε- λᾷ σχεδὸν πάντα καὶ τὸ χαμόγελό τῆς ἔχει τὴν γλύκα ἐνὸς ἀνοιξιᾶτικου πρῶι- νου.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ μορφή τῆς κα- θρεπίζεται μέσα σὲ μιὰ θιτρίνα τῆς ὀδοῦ Ρουαγιαλ. Ἡ Γκιζέλλα εἶναι ἐκ- στατικὴ. Πόσα πράγματα, πὺν μπο- ροῦν νὰ θάλουν σὲ πειρασμὸ μιὰ νέα!

Τώρα ἡ Γκιζέλλα προσέχει μόνον ἓνα φόρεμα.

—Τί ὁμορφο πὺν εἶναι μετὰ τὰ κίτρι- να καὶ τὰ κόκκινα σκούρα καρρῶ του. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα μοῦ πᾶ- νει τόσο καλὰ... Θὰ εἶναι ὅμως ἀκρι- βό... Δὲν θαρρῶσαι, ἄς ρωτήσω, ψι- θυρίζει.

Ἡ Γκιζέλλα μπαίνει χωρὶς δισταγ- μὸ στὸ κατάστημα:

—Πόσο στοιχίζει αὐτὸ τὸ φόρεμα;

—Μὲ τὰ καρρῶ; 450 φράγκα, δε- σποινίς.

—Κρατήστε το, θὰ περάσω αὔριο νὰ τὸ ἀγοράσω. Πάρτε πενήντα φράγ- κα προκαταβολή.

□ □

Τὴ ἀστεῖρευτὴ πηγὴ πὺν εἶναι τὰ τσαντάκια τῶν κοριτσιῶν ὅταν ἔχουν ἓνα πατέρα καὶ ἀδελφούς πὺν τὰ ἀ- γαποῦν!

—Μπαμπάκα, λέει ἡ Γκιζέλλα, τί θάλεγε γιὰ ἓνα φόρεμα... πὺν θὰ στοίχιζε...

Ὁ «μπαμπάκα» ὑφίσταται εὐκολὴ τὴν ἀφαίμαξη...

□ □

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἡ Γκιζέλλα, χω- ρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, βλέπει ὅλο τὸν κόσμον νὰ τᾶχη μαζί τῆς καὶ πρᾶγ- μα καταπληκτικῶς, παύει νὰ χαμογε- λᾷ!

Τὴ φταίει αὕτη ἂν ἔξεπσαν οἱ μετο- χὲς τῆς τραπέζης τοῦ πατέρα τῆς, ἂν τὸ φόρεμα τῆς μητέρας τῆς ἔχει κάτι πὺν δὲν πᾶσι τὸν ὅμο, κι' ἂν τὸ αὐ- τοκίνητο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἔπαθε μιὰ μικροδολῆση;

Ἡ Γκιζέλλα ἔπρεπε κανονικὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένη, γιατί σήμερα θὰ φορέσῃ γιὰ πρώτη φορά τὸ φόρεμα μὲ τὰ καρρῶ. Τὸ θράδυ γίνεται συγ- κέντρωση στίς φίλης τῆς Σολάνζ. Μολονότι τὸ φόρεμά τῆς μοιάζει μάλ- λον σπὸρ θὰ τὸ φορέσῃ κάτω ἀπὸ ἓ- να μαντῶ γιὰ νὰ τὸ δεῖξῃ στὴν Σο- λάνζ.

Λυγιστὴ - κουνιστὴ, διευθύνεται πρὸς τὴν τραπεζαρία, βέβαιη πὼς θὰ τὴν ὑποδεχτοῦν μὲ συγχαρητήρια.

—Τί γελοῖο φόρεμα! λέει ὁ ἀδελ- φός τῆς Πιέρ, ὅταν κάθεται ἐκείνῃ στὸ τραπέζι.

—Δὲν λὲς φριχτό! προσθέτει ὁ με- γαλύτερος.

—Γιατί; Τί ἔχει; ἀπορεῖ ἡ Γκιζέ- λα.

—Δὲν ξέρω, μὰ δὲν σοῦ πᾶει λέει ὁ πατέρας.

—Αὐτὰ τὰ ἀνακατεμένα χρώματα κουράζουν τὰ μάτια. Γρήγορα τὰ χαῦρα γυαλιὰ μου! λέει ὁ Πιέρ.

—Δὲν ἔχετε ιδέα ἐσεῖς, τὰ σκωτσέ- ζικα εἶναι πολλὴ τῆς μόδας.

Τὸ λέει αὐτὸ καὶ ὅμως νοιώθει νὰ κλονίζεται ἡ πεποίθησίν τῆς. Σὲ λίγο, κατασχυρμένη, συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὰ δάκρυά τῆς, φεύγει στὸ δωμάτιό τῆς.

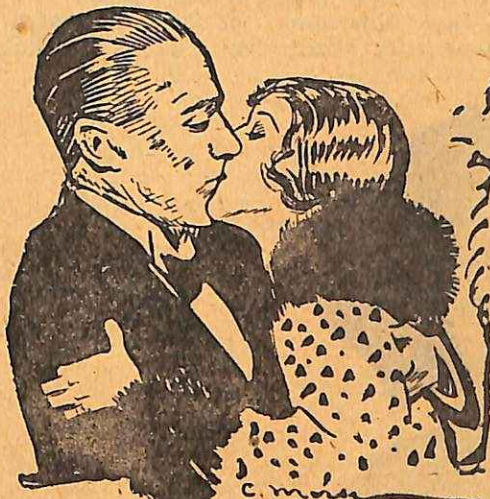
Ἐκεῖ βγάζει τὸ ὁμορφο φορεμά τῆς καὶ πλαγιαρίζει. Δὲν θὰ πᾶῃ στίς Σολάνζ, ὁ κόσμος εἶναι κακός, κα- νείς δὲν τὴν ἀγαπᾷ πιά.

□ □

Τὸ πρῶτ ξυπνὰ δροσερὴ - δροσερὴ. Ἡλιος, χαρὰ Θεοῦ. Οἱ καῦμοί τῆς περνοῦν. Τὸ φόρεμα τῆς πᾶει μιὰ χα- ρά, δὲν χωρεῖ συζήτηση. Ἡ Γκιζέλλα κυττάζεται μὲ ἱκανοποίησιν στὸν κα- θρέπτη. Χαριτωμένο θέαμα, σὰς βε- θαιῶ.

—Τὸ καπέλλο μου, τὸ τσαντάκι μου καὶ τὰ γάντια μου! λέγει τῆς ὑπη- ρετρίας.

Σὲ λίγο θρίσκειται ἔξω. στὸν ἡλι- ὄλουστο δρόμο.

Τὰ χεῖλη τους ἐνώνονται στὸ πρῶτο φίλημα.

Κατεβαίνει τὴν λεωφόρο τῶν Ἡλυ- σίων Περδιων γιὰ νὰ πᾶῃ νὰ καθήσῃ στὸν Κεραμεικὸ. Ἐμφανικά, βλέπει ἓ- ναν συνωστισμό. Πλησιάζει, σηκώνεται στίς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς καὶ βλέπει νὰ περνᾷ μιὰ ἐπισημὴ συνοδεία πὺν ἀκολουθεῖ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ προέ- δρου.

«Ὁμορφος δὲν εἶναι, σκέπτεται ἡ Γκιζέλλα, ἴσως ὅμως νὰ χόρευε καλὰ ὅταν ἦταν νέος».

Γελᾷ μόνῃ τῆς μ' αὐτὴ τὴν σκέψη. Ἀνακτᾷ ὅμως ἀμέσως τὴν σοβαρότη- τὰ τῆς. Γιατί κάποιος κύριος νόστι- μος, μιὰ μὴν ἀλήθεια, νόστιμος πᾶς τὸ χαμόγελό τῆς ἦταν γι' αὐτόν... κι' ἔ- σπευσε νὰ ἀπαντήσῃ!

Ἡ Γκιζέλλα συνεχίζει τὸν δρόμο τῆς χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ σημασία. Διασχί- ζει τὴν πλατεία τῆς Κονκόρντ, κάθε- ται κοντὰ στὴν δεξαμενὴ τοῦ Κερα- μεικοῦ. Διασκεδάζει βλέποντας τὰ καραδάκια.

Νάτον ὅμως ὁ κύριος πάλι! Κάνει πὼς δὲν τὸν βλέπει. Ἐκεῖνος πάλι βγάζει ἓνα καρνέ ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ φαίνεται πελαγώνοντας σὲ λογα-

ριασμούς. Κάπου - κάπου μόνο τῆς ρί- χνει μιὰ λοξὴ ματιά.

Σὲ λίγο τὸν βλέπει νὰ σηκώνεται καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τῆς. Μηχανικά, στρέφει ἀνάποδα τὸ δαχτυ- λίδι τῆς γιὰ νὰ περάσῃ γιὰ... θέρα.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς.

Δὲν ἔπιασε τὸ κόλλο τῆς!

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ: Ζάν Οὐντῶ, ζωγράφος.

«Ὡστε εἶναι καλλιτέχνης», σκέπτε- ται ἡ Γκιζέλλα. Ἐν τούτοις λέγει:

—Μὰ, κύριε...

—Δεσποινίς, σὰς παρακαλῶ, ἐπι- τρέψτε μου νὰ συνεχίσω τὴν ἐργα- σία μου, εἶναι σπάνιο νὰ βρῇ κανείς πρὸσωπο σάν κι' ἐσὰς.

—Μὰ... δὲν καταλαβαίνω...

—Κυτάξτε.

—Ὡ! τί ὁμορφο πὺν εἶναι! φωνά- ζει ἡ Γκιζέλλα.

—Φυσικὰ ἀφοῦ εἰσθε σῆς...

Πραγματικὰ ἐκείνη εἶναι: σ' αὐτὸ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ἡ ἴδια μὲ τὸ φόρεμά τῆς μετὰ τὰ καρρῶ εἶναι στὸ καρνέ τοῦ ζωγράφου.

—Πάρτε το, τῆς λέγει ὁ Ζάν.

—Τὴ εὐγενικὸς πὺν εἰσθε...

—Ἐσεῖς εἰσθε ἀκόμη πὺν εὐγενικὴ πὺν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κάνω τὸ πορτραῖτό σας... Λίγες ὄρες πόσα εἶ- ναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ φτιάξω ἓνα ἀρι- στούργημα μὲ ἓνα τέτοιο μοντέλλο.

Ἡ Γκιζέλλα ποζάρει, ὅπως τῆς ὑπο- δεκνύει ὁ ζωγράφος.

—Μήπως σὰς κούρασα; ρωτᾷ ὁ Ζάν.

—Ὅχι, καθόλου, εἶμαι ὅμως τόσο εὐ- χαριστήμενὴ πὺν τελείωσε τὸ πορτραῖ- το μου.

—Ἀλλοῖμονο, ναί, τελείωσε! λέει ὁ Ζάν.

—Πῶς εἶπατε;

—Τίποτα... Τίποτα...

ΘΑ ΔΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ:

Η Πωλέτ Γκοντάρ μεσουρανήει σήμερα στο κινηματογραφικό στερέωμα. Είναι η έβδομη χαριτωμένη γυναίκα, την οποίαν ο Τσάρλυ Τσάπλιν, ο μεγαλοφύετος ηθοποιός του κινηματογράφου ανέδειξε θριαμβευτικά μέσα στα δεκατρία χρόνια που πέρασαν.

Όπως μερικοί έκθαμβωτικοί διάττοντες, όλες οι στάρ-πού προηγήθηκαν της Πωλέτ ανυψώθηκαν στιγμιαία στην κορυφή του κινηματογραφικού στερεώματος και ύστερα έσβυσαν για πάντα και βυθίστηκαν στην αφάνεια. Και διερωτάται τώρα το Χόλλυγουντ αν η παράξενη τύχη όλων των «άνακαλύψεων» του Τσάπλιν δεν επιφυλάσσεται τώρα και στην Πωλέτ;

Η απάντησις πρόκειται να δοθί γρήγορα αφού ο Σαρλώ έτοιμάζεται να γυρίσει και να διευθύνει μία ταινία με πρωταγωνίστρια την όμορφη Πωλέτ, με την ό-

ποίαν έχει παντρευτή τελευταίως. Εκείνος δεν πρόκειται να εμφανισθή στην ταινία αυτή την οποίαν το Χόλλυγουντ περιμένει με ανυπομονησία.

Είναι παράξενο ότι και τα έξι ωραίατα κορίτσια που είχαν προηγηθή της Πωλέτ Γκοντάρ ως πρωταγωνίστριες του Τσάπλιν είναι άναδειχθή όλες εις διάσημες στάρ σε κάθε φιλμ που έπαιζαν. Και όμως, αφού τελείωνε το φιλμ, μία-μία έφευγε στην λήθη.

Οι ειδικοί προλέγουν ότι η Πωλέτ Γκοντάρ θα ξεφύγει την μελαγχολική μοίρα που έλανε σε όλες γυναίκες έτυχαν της ευνοίας του Τσάπλιν. Και επιμένουν ότι η Πωλέτ έχει ανώτερο ταλέντο και μεγαλύτερη γοητεία.

Στηρίζουν την γνώμη τους αυτή στο υπέροχο παίξιμό της, στην τελευταία ταινία του Τσάπλιν «Σύγχρονοι καιροί».

Παρ' όλα αυτά οι ίδιες αισιόδοξες προφητείες είχαν γίνει και για τις έξι

Ο κύριος και η κυρία Τσάπλιν.
(Η Πωλέτ Γκοντάρ και ο Σαρλώ).

άλλες πρωταγωνίστριες του Σαρλώ: Την Βιρτζίνια Τσέριλ, την Μύρνα Κένεντυ, την Τζώρτζια Χαίηλ, την Έντνα Πούρβιανς, την Μιλντρετ Χάρρις και την Λίτα Γκραίη. Όλες αυτές οι καλλονές ανέβηκαν κάποτε στα ύψηλότερα σκαλοπάτια της δόξας. Σήμερα έχουν πέσει σε αφάνεια. Κανείς δεν μιλά πιά γι' αυτές.

Η χρονολογική ιστορία των γυναικών αυτών άρχισε το 1923, όταν ο Τσάρλυ Τσάπλιν απέφασε να νά αναδείξει σε στάρ την Έντνα Πούρβιανς.

Τρία χρόνια προηγήθη η Έντνα είχε πρωταγωνιστήσει με τον Σαρλώ στο κλασικό εκείνο φιλμ «Ο Μικρούλης».

Ο Σαρλώ και ο Τζαίικυ Κοϋγκαν απέκτησαν άθνατη φήμη με την ταινία αυτή. Αλλά το παίξιμό της Έντνας, μολονότι ήταν εξαιρετο, σκιάστηκε από την καταπληκτική επιτυχία των δύο άλλων πρωταγωνιστών.

Για νά αποζημιώσει την Έντνα στής όποιαν το ταλέντο είχε μεγάλη πεποίθηση, ο Τσάπλιν γύρισε την ταινία «Μιά γυναίκα απ' το Παρίσι». Ήταν ένα ωραίοτατο φιλμ που παίχθηκε το 1923.

Η Έντνα έρμήνευσε πράγματι τον ρόλο της υπέροχα και όμως όλη την δόξα την πήρε σχεδόν ένας άγνωστος σχεδόν ως τότε ηθοποιός που πρωταγωνιστούσε μαζί της: ο Αντόλφ Μανζού, ο οποίος τότε άκριβώς έκανε αίσθησι στον κινηματογράφο με το φιλμ αυτό.

Ο Τσάπλιν απέφασε να γυρίσει μία ακόμη ταινία με την γοητευτική ξανθή Έντνα. Την εποχή εκείνη ο Ζοζέφ φόν Στέρνμπεργκ, άγνωστος ακόμη σκηνοθέτης είχε γυρίσει μία ταινία «Αναζητώντας την σωτηρία», για την οποία είχα ξεοδέσει άπειρα χρήματα. Ο Τσάπλιν έθαύμασε την ταινία, ανέκρινε τον φόν Στέρνμπεργκ Ιδιοφύτα και του ανέθεσε να διευθύνει την σκηνοθεσία του τελευταίου φιλμ της Έντνα. Έν τω μεταξύ όμως παρυσιάστηκαν διάφορα εμπόδια. Το φιλμ εκείνο δεν γυρίστηκε ποτέ. Εκεί τελείωσε και η κινηματογραφική καριέρα της Έντνα. Έξαφανίστηκε άπτότομα από την σκηνή και οι θαυμαστές της άναγκάστηκαν νά μεταφέρουν την συμπάθειά τους σε

άλλα άστρα που άνέτελλαν τώρα.

Σήμερα η Έντνα ζή μία ήρεμη ζωή στο Χόλλυγουντ. Έξακολουθεί νά είναι άμορφη και πλούσια. Έχει βρή την ευτυχία, έστω και στην αφάνεια...

Έρχεται ύστερα η σειρά της Μιλντρετ Χάρρις. Άρχισε την κινηματογραφική της καριέρα ως γκέρλ σε μία επιθεώρηση. Η όμορφιά της τράβηξε την προσοχή του Τσάπλιν και την χρησιμοποίησε σε πολλές σύντομες κωμωδίες.

Ύστερα παντρεύτηκαν και απέκτησαν ένα χαριτωμένο αγοράκι που πέθανε λίγες ώρες μετά την γέννησή του.

Σε λίγο καιρό ώρισμένες διαφωνίες κατέληξαν σε συζυγικές σκηνές που κατέστησαν άπαραίτητο το διαζύγιο. Η απόφασις περί διαζυγίου έπεδικασε και μία ωραία αποζημίωση για την Μιλντρετ Χάρρις. Λίγον καιρό άργότερα, έπεχείρησε νά ξαναανεβή στην σκηνή, αλλά δεν κατόρθωσε νά βρή σπουδαίους ρόλους παρ' όλες τις προσπάθειές της.

Σήμερα δεν παίζει πιά στον κινηματογράφο. Έχει επανέλθει πάλι σε ένα μπαλέτο.

Τρίτη έμφανίζεται η ωραία Λίτα Γκραίη Τσάπλιν.

Η Λίτα ήταν μία σπανιόλα χορεύτρια. Ο Τσάπλιν έθαύμασε τον χορό της σε μία ιδιωτική έορτή. Η άσυγκριτη χάρις της και τα φλογερά μαύρα μάτια της κατέκτησαν την καλλιτεχνική του ψυχή. Τότε άκριβώς έτοιμασε το σενάριο του «Χρυσοθήρα» και ζητούσε μία πρωταγωνίστρια που μπορούσε νά το δώσει κίνησι και παλμό με τον χορό της.

Την στιγμή άκριβώς που η Λίτα τελείωσε τους χορούς της, ο Τσάπλιν της πρότεινε νά αναλάβει τον πρωταγωνιστούντα γυναικείον ρόλον στην ταινία του. Το γεγονός ότι η Λίτα δεν είχε πείραν της δόξης έκανε καθόλου τον ένθουσιασμό του. Ο τύπος της ήταν άκριβώς εκείνος που άπαιτούσε ο ρόλος. Ο Σαρλώ θά την άναδείκνυε ήθοποιό.

Ίσως ο Σαρλώ νά είχε άδικο. Ίσως πάλι η μοίρα των πρωταγωνιστριών του

νά φάνηκε έξαιρετικά άστυρη για την Λίτα. Ύστερα από πέντε μηνών έργασία ο Τσάπλιν διέκοψε το γύρισμα του φιλμ. Άρκετους μήνες άργότερα άρχισε νέο γύρισμα, του «Χρυσοθήρα» με μία νέα πρωταγωνίστρια: την Τζώρτζια Χαίηλ.

Έν τω μεταξύ, στο διάστημα που είχε διακοπή το φιλμ, ο Τσάπλιν παντρεύτηκε την Λίτα Γκραίη. Ήταν ένας γάμος έξ έρωτος και έγλύκανε λίγο την θλίψη της Λίτας για την αντικατάστασή της στην ταινία. Από τον σύντομο γάμο τους απέκτησαν δυο ωραίοτατα άγόρια.

Ύστερα έπακολούθησε το διαζύγιο τους που προέβησε αίσθησι στο Χόλλυγουντ. Μιά άποζημίωσις ενός εκατομμυρίου δολλαρίων έπεδικάσθη στην Λίτα, για νά έλαφρώσει λίγο την ψυχική της δύση.

Η Λίτα δεν έπεχείρησε νά συνεχίσει την άτυχη κινηματογραφική καριέρα της, αλλά θέλησε νά λασάρη τα δυο άγόρια της σε μία ταινία. Έπενεβή όμως ο Σαρλώ και κατόρθωσε νά το άπαγορεύσει διά δικαστικής άποφάσεως.

Σήμερα η Λίτα έχει άπομακρυνθή έντελώς από την σκηνή του Χόλλυγουντ.

Άτυχη στάρ ύπ' αριθμόν τέσσερα είναι η Τζώρτζια Χαίηλ.

Προτού την έλέξη ο Σαρλώ για νά αντικαταστήσει την Λίτα Γκραίη στον «Χρυσοθήρα» είχε έμφανισθή σε άσημαντους μικρορολάκους σε διάφορα φιλμ. Ήταν όμως έντελώς άγνωστη.

Όταν ο «Χρυσοθήρας» προεβλήθη, η Τζώρτζια συνεμείρισθη τους έπαινους που πού άφιέρωναν όλοι οι κριτικοί για την υπέροχη τέχνη του Τσάπλιν. Ύστερα έπαιξε σε μία ακόμη ταινία της Φόξ και έπειτα έξηφανίσθη.

Σήμερα μένει στο Χόλλυγουντ, περνά μία ήσυχη ζωή με τον σύζυγό της και δεν φαίνεται νά πειθι για το τόσο άπτότομο σβύσιμο της κινηματογραφικής δόξης της.

Έρχόμαστε τώρα στην Μύρνα Κένεντυ. Ύστερα από ένα μακρό χρονικό διάστημα άδρανείας που έπηκολούθησε την προβολή του «Χρυσοθήρα» ο Σαρλώ άπεφάσισε νά καθρεφτίσει το ταλέντο του στο γήπεδον ενός τσίρκου. Ήταν πολλός καιρός που έπιθυμούσε νά γυρίσει μία ταινία όνομαζόμενη το «Τσίρκο».

Έξέλεξε την Μύρνα Κένεντυ ως πρωταγωνίστρια. Την είδε μία μέρα στη σκηνή ενός μικρού θεάτρου του Λος Άντζελες. Διέκρινε άμέσως το ταλέντο της.

Της γύρισε μία δοκιμαστική ταινία. Έμεινε ένθουσιασμένος.

Ο Σαρλώ χρειάστηκε δεκαπέντε μήνες για νά τελειώσει το γύρισμα του «Τσίρκου». Και όπως πάντα προσέθεσε έναν ακόμη θρίαμβο στο στάδιό του.

Το παίξιμο της Μύρνας έθαυμάσθη. Η Μύρνα δέχτηκε ένα σωρό προτάσεις από διάφορα κινηματογραφικά στούντιο και έπαιξε σε δυο τρεις ταινίες.

Ύστερα το άστρο της άρχισε νά δύη. Σήμερα εξακολουθεί νά ζή στο Χόλλυγουντ, μά έχει άπομακρυνθή όριστικά από τον κινηματογράφο.

Τελευταία στον κατάλογο έρχεται η Βιρτζίνια Τσέριλ.

Η Βιρτζίνια ένα ξανθό κορίτσι της καλής κοινωνίας του Σικάγου, ήλθε στο Χόλλυγουντ μία μέρα για νά το έπισκε-

φθῃ. Δεν είχε καμιά ιδέα νά άσχοληθή με τον κινηματογράφο.

Ο Τσάπλιν την γνώρισε σε μία νυκτερινή κοσμική λέσχη του Χόλλυγουντ. Βρήκε πολύ ένδιαφέροντα τον τύπο της και της πρότεινε νά γυρίσει μία δοκιμαστική ταινία όλγων μέτρων.

Εκείνη δέχτηκε. Και δυο μέρες άργότερα άνελάμβανε τον πρώτο γυναικείο ρόλο στην νέα ταινία του Σαρλώ «Τά φώτα της πόλεως».

Η παγκόσμια κριτική εξέφρασθη ευμενέστατα για το παίξιμό της. Το άστρο της όμως έσβυσε άμέσως.

Σήμερα βρίσκεται στο Λονδίνον και πρόκειται νά παντρευτή.

Έρχόμαστε τώρα πάλι στην γοητευτική Πωλέτ Γκοντάρ, που πρόκειται νά άντικαταστήσει την μοίρα των πρωταγωνιστριών του Τσάπλιν.

Η Πωλέτ έπαιξε πρώτα στο θέατρο.

Ο Τσάπλιν την συνήντησε μία μέρα σε ένα φιλικό του σπίτι και της άνέθεσε τον πρώτο ρόλο στην τελευταία ταινία του «Σύγχρονοι καιροί» που θεωρήθηκε από όλους ως το άριστο έργο της.

Για μία ακόμη φορά απέδειξε ότι δίνει μεγαλύτερη σημασία στην προσωπικότητα και στα νειάτα, παρ' όλην πείρα της δόξης.

Και τώρα διερωτώνται όλοι αν θά μπόρῃ η Πωλέτ νά νικήσει την άτυχία που κατέτρεξε όλες τις πρωταγωνίστριες του Σαρλώ. Το Χόλλυγουντ έλπίζει ότι θά το κατορθώσει...

Εξ άλλου ο Τσάπλιν αφού άφησε τον Τύπο εν άμφιβολία άρκετόν καιρό, άνεκοίνωσε τελευταίως ότι παντρεύτηκε με την Πωλέτ Γκοντάρ.

Εκείνοι που τον ξέρουν καλά, λένε, ότι την φορά αήτη ο Σαρλώ γνώρισε την πραγματική άγάπη, και ίσως η άληθινή άγάπη κατόρθώσει, το θαύμα νά κατανική την μοίρα νά νά επιτρέψει στην Γκοντάρ νά πετύχει νά τον καιρό το κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ.

ΛΙΟΥ ΓΚΑΡΒΕΥ

Η Πωλέτ Γκοντάρ, έβδομη κατά σειράν πρωταγωνίστρια του Σαρλώ, με τον οποίον παντρεύτηκε τελευταίως.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

*Ένα θαύματο μίσος χωρίζει τους δυο συζύγους, τον κόμητα Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και την Βέρθα, το γένιο Τερλάν. Η κόμηση δηλητηριασμένη από τις συκοφαντίες και το μίσος ενός ύπουλου υποκειμένου του Ζερβαί Φλοριζέ, ο οποίος εργαζόταν στο εργοστάσιο του συζύγου της και ο οποίος την αγαπούσε προτού παντρευτεί, μισεί θανάσιμα τον άντρα της.

Ο Ζερβαί κατορθώνει να πείσει την Βέρθα ότι ο Γκοντεφρουά είχε σκοτώσει την κόρη της, Μαρκέλλα, που είχε αποκτήσει από τον πρώτο αραβωνιαστικό της, τον οποίο είχε σκοτώσει ο Ζερβαί σε μία κτηνη γυναική εκδρομή, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς, όπως επίσης είχε σκοτώσει και την θεία της, Μαρί-Ζάν, την οποία επίσης είχε σκοτώσει ο Ζερβαί. Η Βέρθα καταγγέλλει τον σύζυγό της, ο οποίος και συλλαμβάνεται. Ο Γκοντεφρουά όμως, πισθείς από τον άνακριτή κ. Λιονέλ του τὰ λέγει όλα. Μένουν έντονοι σύμφωνοι και με φανερώσουν τίποτε παρά να αφήσουν να γίνει η δική. Έτσι ο Γκοντεφρουά μένει στην φυλακή. Έν τῷ μεταξύ ο Ρενέ Μαρτέλ, ένας νέος που είχε σώσει την Μαρκέλλα από τον πνιγμό—έργο και αυτό του Ζερβαί—την ξαναβρίσκει και αποφασίζει να πάγη να το πῇ του κ. Λιονέλ.

Εκείνη την ημέρα, αυτός ανέκρινε τον Ζερβαί. Τὸν ρώτῃ γιὰ τις υπερμετρες δαπάνες του Γκοντεφρουά και την σημερινή κατάσταση της περιουσίας του.

45. (Η συνέχεια)

—Δα μου ἐπιτρέψετε να χωρίσω σε δυο τὴν ἐρώτησή σας, ἀπήντησεν ἡρεμα ὁ Ζερβαί. Θὰ σὰς δώσω ὅποιαδήποτε πληροφορία θελήσετε, σχετικὴ μὲ τὴν διεύθυνση καὶ τὴν διαχείριση τοῦ νηματουργείου. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴς δαπάνης τοῦ κόμητος καὶ ὅποιαδήποτε ἄλλη μὴ ἐμπορικὴ πληροφορία θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σιωπήσω, γιατί δὲν ξέρω παρὰ ὅτι ξέρει ὅλος ὁ κόσμος.

—Τότε θὰ μου πῆτε ὅτι λέγει ὅλος ὁ κόσμος.

—Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆτε.

—Ἀς ἀρχίσωμε πρῶτα ἀπὸ τὴς ὑποθέσεις τοῦ νηματουργείου.

—Θὰ σὰς δώσω φυσικὰ μίαν γενικὴ κατάσταση. Τὸ νηματουργεῖο ἔβαινε πρὸς τὴν καταστροφὴ ἀκόμη καὶ πρὸ τοῦ πολέμου. Παρ' ὅλες τὴς προσπάθειες πού κατέβαλλαν, ὁ κύριος ντε Λαντεναί ἔδειχνε τὴν ἀδιαφορίαν γι' αὐτὸ, πού νόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπιζητούσε νὰ τὸ καταστρέψῃ ὅσο τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα.

—Καὶ γιατί δὲν τὸν ἐμποδίζατε ἀπὸ τὴν τρέλλα αὐτὴν, ἀφοῦ ἦσασταν ἐκεῖ;

—Γελοῦσε γιὰ τὴς συμβουλές μου καὶ δὲν ἔδινε καμμιά σημασία στὴς ὑποδείξεις μου.

—Ὡστε;

—Ὡστε γιὰ νὰ ἀνορθώσωμε τὸ νηματουργεῖον ὅταν γίνῃ εἰρήνη, ὑπολογίζω ὅτι θὰ χρειασθοῦν τετρακόσιες ὡς πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ τρομερὴ ἐργα-

σία γιὰ νὰ ξανάρθουν τὰ πράγματα στὴν θέσιν τους.

—Τὶ ἔλεγε ὁ κόμης γιὰ αὐτά; Μήπως εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ ἕνα συνεταῖρο;

—Δὲν θὰ ἤθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ ψεῖξω τὸν προϊστάμενό μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ὤσας πῶ τίποτα ἀγνωστο βέβαια, ἀν σὰς ὑπενθυμίσω πόσο τὸν μισοῦν καὶ τὸν περιφρονοῦν σὲ ὅλον τὸν τόπο, ὥστε νὰ εἰναι ἀδύνατον νὰ βρῇ συνεταῖρον.

—Ἐσεῖς ὅμως, κύριε Φλοριζέ, πού φανερώσατε ἀφωσιωμένοι στὸν κόμητα παρ' ὅλα αὐτά, δὲν σκεφθήκατε κανένα τρόπο γιὰ νὰ σωθῇ τὸ νηματουργεῖο αὐτό, τοῦ ὁποίου ξέρετε τόσο καλὰ τὴς δυνατότητες;

Ο καλὸς Ζερβαί χαμογέλασε:

—Φυσικὰ, τὸ ἔχω σκεφθῇ, εἶπε. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχω κάνει μερικὲς οἰκονομίες. Ὁ κύριος Τερλάν μὲ εἶχε μεταδώσει τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴς ὑποθέσεις, ἀλλὰ ἡ κατάσταση εἶναι τόσο δυσχερὴς τώρα, πού διατάζω νὰ διακινδυνεύσω ἐδῶ ὅλα τὰ χρήματά μου...

—Τὰ χρήματά σας θὰ ἔφθαναν γι' αὐτό;

Ἐπακολούθησε μίαν παράξενη σιωπὴ. Οἱ δυὸ ἄνδρες κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἡ ἐρώτησις ἦταν ἀπλουστάτη μολεταῖτα. Εἶχε τεθῇ ἀπὸ τὸν δικαστὴ μὲ ἀπόλυτη ἀδιαφορίαν ὅπως φαίνονταν. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἕνας κύριος τοῦ κόσμου ζητούσε πληροφορίες ἀπὸ ἕναν ἄλλο κύριο τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε καθόλου ὕψος δικαστοῦ, ἀνακριτοῦ. Ἦδὼν ὁ κύριος Λιονέλ εἶχε σηκωθῇ καὶ ταξιθετοῦσε ὀριζμένα ἐγγράφα στὸ γραφεῖο του, σὰν νὰ σκεπτόταν ἄλλο πράγμα.

Ὅσο σύντομη καὶ ἂν ἦταν ἡ σιωπὴ ἔδειχνε κάποιον δισταγμὸ ἐκ μέρους τοῦ Ζερβαί. Γιὰ τὸ Ζερβαί εἶχε δισταῖ.

Ἀπήντησε:

—Ἰσως!...

—Τότε, κύριε Φλοριζέ, εἶπε ὁ δικαστὴς, ξανακαθίζοντας μ' ἕνα χαμόγελο, ἂς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ ἐμποδίσετε τὴν καταστροφὴ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ. Ἀς ἔλαθιμε ὡρὰ στὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐρωτήσεώς μου. Θέλετε νὰ μου πῆτε τί ἔχει ὁ κόσμος καὶ τί λέγει ὁ κόσμος σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐτή;

Ο Ζερβαί ἀνάνθρωπος τὸ κεφάλι του καὶ ἀπήντησε σταθερά:

—Κύριε ἀνακριτὰ, ἀρνόυμαι νὰ ἀπαντήσω.

—Γιατί;

—Γιατί δὲν ταιριάζει σ' ἐμένα πού ἐργάζομαι μαζί με τὸν κύριο ντε Λαντεναί καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος σ' αὐτὸν νὰ σὰς μεταβιβάσω τὰ κουτσουμπολιά καὶ τὴς φυλακίσεις τοῦ κόσμου, πού μπορεῖ νὰ εἰναι ἀληθινὰ μερικὰ ἀπ' αὐτά, μπορεῖ ὅμως νὰ εἰναι καὶ συκοφαντίες.

—Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ σὰς τιμῶν κύριε Φλοριζέ, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, θὰ μου ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ παρατηρήσω ὅτι δὲν εἶχατε τὴς ίδιες ἐπιφυλάξεις προκειμένου νὰ πληροφορησέτε τὴν κόμηση

ντε Λαντεναί γιὰ τὰ γεγονότα πού συνέβησαν στὸν Βάρτ.

—Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, κύριε, εἶπε ὁ Ζερβαί λυπημένα, εἶχα καθήκον νὰ μιλήσω... Δὲν κατηγόρησα τὸν κόμητα, ἐμπιστεύθηκα μόνον στὴν κυρία ντε Λαντεναί αὐτὰ πού εἶχα μάθει. Ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ πιστεύω στὴν ἀθωότητα τοῦ κόμητος... ἔκτος ἀν ὁμολογήσῃ... Βέβαια εἶναι τρομακτικὲς οἱ ἐνδείξεις πού τὸν βρῶνουν. Παρ' ὅλα αὐτά ἐγὼ διατάζω νὰ πιστέψω...

—Γιατί κρίνετε μὲ τὴν καρδιά σας, κύριε Φλοριζέ, καὶ ὄχι μὲ τὴν λογικὴ σας. Ἡ φιλία σας γιὰ τὸν κόμητα σὰς τυφλώνει...

—Γιατί κρίνετε μὲ τὴν καρδιά σας, κύριε Φλοριζέ, καὶ ὄχι μὲ τὴν λογικὴ σας. Ἡ φιλία σας γιὰ τὸν κόμητα σὰς τυφλώνει...

Ο καλὸς Ζερβαί εἶπε λυπημένα:

—Ναί, ἤμουν πολὺ ἀφωσιωμένος στὸν κόμητα... μὰ δὲν τὸν ἀγαποῦσα, δὲν μπορούσα νὰ τὸν ἀγαπᾶ.

Ο κύριος Λιονέλ ἀνερρίγησε. Ὁρισμένως, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε μπροστὰ του ἦταν ἐπικίνδυνος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μίαν ἐξαιρετικὴν διαίσθηση γιὰ τὴς παγίδες πού τοῦ ἔστηναν.

—Δὲν μπορούσα νὰ τὸν ἀγαπᾶ, συνέχισε ὁ Ζερβαί, γιατί καθιστοῦσε τὴν κυρία ντε Λαντεναί, τῆς ὁποίας ἤμουν παιδικὸς φίλος, δυστυχισμένη. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀκριβῶς ἤμουν ὀλοκληρωτικὰ ἀφωσιωμένος στὸν συζυγὸ της. Κι' ἐκεῖνος δέχθηκε πάντοτε καλὸς ἀπέναντί μου. Μὲ μεταχειριζόταν σὰν φίλο του. Μήπως δὲν ἦταν βέλαιος γιὰ μένα; Καὶ τὸν ὑπηρετήσα ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ χωρίς νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ χωρίς νὰ τὸν μισᾶ, μὲ τὴν ὁδυνηρὴ μὴν ἀνάμνησιν ὅτι ἡ ἀφίξις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ στὴν Γκλοριέ εἶχε καταστρέψει τὴν ζωὴ μου...

—Πῶς αὐτὸ;

Ο καλὸς Ζερβαί μιλοῦσε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα. Ἡ φωνὴ του ἦταν ὑπόκωφη. Πῆρε τὸ μαντλὶ του καὶ τὸ ἔφερε στα μάτια του γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά του.

—Μὲ συγχαίρετε γιὰ τὴν ἀδυναμία αὐτῇ, κύριε ἀνακριτὰ, εἶπε. Ἡ ζωὴ μου εἶχε συντριβῇ, ναί, γιατί ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρὸ τὴν κόρη τοῦ Τερλάν, καὶ βλέποντάς τὴν τόσο δυστυχισμένη, δὲν εἶχα ἄλλο ὄνειρο ἀπὸ τὸ νὰ τῆς δώσω λίγην εὐτυχία... Ὁ γάμος τῆς τότε ὑπῆρξε ἕνα τρομερὸ πλῆγμα γιὰ μένα... Πίστεψα ὅτι θὰ τρελλαινόμουν. Καὶ ἡ ἴδια μου ἦ ἀγάπη μὲ ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Στὴν ταπεινὴ ἀφοσίωσιν πού τῆς χάριζα τόσο χρόνια βρήκα τὴν δύναμιν νὰ ζήσω. Δὲν ἐξηφτάτο ὅμως ἀπὸ μένα ἡ εὐτυχία τῆς Βέρθας... Ὡς τὸ τέλος τῆς εἶχα κρύψει ὅλα: τὴς τρέλλες, τὴς ἀσωτεῖες τοῦ συζύγου της, τὴν φτώχεια πού ἐρχόταν... ὅλα... Δὲν μίλησα παρὰ ὅταν κατάλαβα ὅτι ἕνα ἐγκλημα ἦταν δυνατόν νὰ εἶχε συμβῇ... Καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ κατηγορήσω τὸν κόμητα τὸν ὑπερασπίστηκα ἀκόμη. Ἐπέτυχον ἀπὸ τὴν Βέρθα νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικόν. Καὶ μὲ ἄκουσε ἀφοῦ τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ διαφύλαξε περισσότερο ἀπὸ τέσσερις μῆνες, χωρίς νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτα χάρις τῆς τὰς παρακλήσεως μου. Ἀναγκάστηκε

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς Μαρί-Ζάν. Προσπάθησα νὰ τὴν ἐμποδίσω καὶ πάλι. Ἐπεχείρησα γιὰ μίαν τελευταία φορὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν κύριο ντε Λαντεναί. Ἀλλὰ ὁ πόνος τῆς πληγωμένης μητέρας ὑπερίσχυσε στὸ τέλος. Ὅλες μου οἱ παρακλήσεις πῆγαν χαμένες...

Ο καλὸς Ζερβαί ξανάβαλε τὸ μαντλὶ στὴν τσέπη του.

—Αὐτὴ εἶναι, κύριε ἀνακριτὰ, σὲ δὴλ τὴν ἀπλότητά της ἡ ἱστορία τῆς ἀφωσιώσεώς μου γιὰ τὸν κόμητα ντε Λαντεναί καὶ τῆς συμπαθείας μου γιὰ τὴν κόμηση...

—Τὶ ἰδεᾶν ἔχετε γιὰ τὸν κόμητα; Ἀγαπᾷ τὴν γυναικα του;

Ἐνα φριχτὸ μίσος ζωγραφίστηκε στὸ βλέμμα τοῦ Ζερβαί σ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἐρώτησιν. Ἀνέκτησε ὅμως ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του, καὶ ἀπήντησε μὲ τὴν φωνὴν του γεμάτῃ μελαγχολία:

—Τὴν ἀγαπᾶ.

Μὰ ὁ δικαστὴς εἶχε διακρίνει γιὰ ἕνα δευτερόλεπτον μίαν γωνιά τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς ψυχῆς. Ὁ δικαστὴς εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν λάμψιν τοῦ μίσους ἐκείνου καὶ ἔνα παράξενο χαμόγελο χάραξε τὰ χεῖλιν του.

Ο κύριος Λιονέλ ἀπέτεινε ἀκόμη μερικὲς ἐρωτήσεις στὸν Ζερβαί. Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς ἦσαν οχετικὲς μὲ τὴν Μαρί-Ζάν. Φρόντισε ὅμως νὰ μὴ ἐπιμένῃ καὶ ὅλοῦν γιὰ νὰ μὴ δώσῃ καμμιά ὑπόψιν στὸν Ζερβαί. Μιλοῦσε σὲ ἕνα τόνο φιλικόν, ἀδιάφορον.

—Ἦσασταν πολὺ συνδεδεμένος μὲ τὴν Μαρί-Ζάν Μωζί;

—Ἦμουν φίλος της καὶ τὴν ἔβλεπα ἄρκετὰ συχνά.

—Δὲν μαντεύσατε ποτὲ τί ἔκανε τὴν περιουσία της;

—Ποῦ νὰ μαντεύσω! εἶπε ὁ Ζερβαί γελώντας εὐθυσια. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ Μαρί-Ζάν πού ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποκλίσῃ τὸν κόμητα ντε Λαντεναί ἀπὸ τὴν κληρονομία της, θὰ διέθετε τὴν περιουσία της μέχρῃ τελευταίας πεντάρας.

Θὰ τὴν ἀφνε ἀσφαλῶς σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα.

—Τὸ πρᾶγμα θὰ γινόταν γνωστὸ ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει.

—Ὑπάρχουν τόσες ἀνώνυμες δωρεές... Μπορεῖ ἄλλωστε νὰ μὴν τὰ ἔδωκε ἐδῶ ἀλλὰ σὲ φιλανθρωπικὰ καταστήματα τοῦ Παρισιοῦ ἢ καμμιάς ἄλλης γειτονικῆς πόλεως.

—Ἐχετε δίκην. Αὐτὸ εἶναι δυνατόν πράγματι.

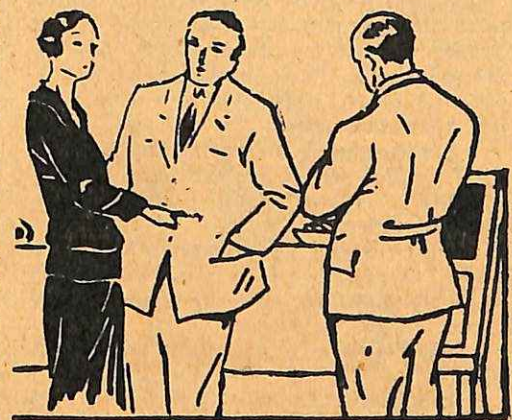
Καὶ ὁ κύριος Λιονέλ ἄλλαξε θέμα συνομιλίας. Ὁύτε καὶ ξαναμίλησε πιά γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτή. Ἡ συζήτησις τελείωσε σὲ φιλικώτατο τόνο.

Ὅμως ὅταν ἔφυγε ὁ καλὸς Ζερβαί, ὁ δικαστὴς δὲν τοῦ ἔτεινε τὸ χεῖρ του. Ἦταν φαινομενικὰ πολὺ ἀπηχολημένος στὴν ταξιδέτησιν μερικῶν ἐγγράφων καὶ ἀνεβασμένους ἐπάνω σὲ μίαν σκαλίτσα ἔλεγε γελώντας:

—Συγχαρῆστε με, τὰ χέρια μου εἶναι μαύρα ἀπὸ τὴν σκόνη. Οἱ τόμοι αὐτοὶ εἶ-

ναι κατασκόνισμένοι. Πρέπει νὰ μαλώσω τὸν κλητῆρα.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω ἀπὸ τὸν Ζερβαί. Ὁ κύριος Λιονέλ ἔμεινε ἐκεῖ ἑπάνω, ἀκίνητος στὴν σκάλα του. Ἐφανερότο μὲ τὸ μυαλὸ του ὅλα ὅσα εἶχαν διαμειφθῇ πρὸ ὀλίγου. Τὰ λόγια, τὴς χειρωνακτικῆς, τὰ βλέμματα. Προσπαθοῦσε νὰ μορφώσῃ μίαν γνώμην. Εἶχε παίξει τόσῃ ὥρην μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅπως μίαν γάτα παίζει μὲ ἕναν ποντικόν. Μὰ ὁ ποντικὸς εἶχε ξεγλυστρήσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά του. Ὁ Ζερβαί φαίνονταν νὰ εἶχε μιλήσῃ μὲ εὐλικρινεῖα. Μήπως δὲν ἔφθασε καὶ σὲ ἐξομολογήσεις ἀκόμη; Μήπως δὲν τὸν εἶχε ἀφήσῃ νὰ δῇ μίαν κρυφὴ γωνιά τῆς καρδιάς του; Ὁ κύριος Λιονέλ δὲν τοῦ εἶχε ζητήσῃ αὐτό, καὶ ὁ Ζερβαί, φάνηκε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὴς ἀναμνήσεις τοῦ, ἀπὸ τὸν πόνο του, ἀπὸ τὸ

—Μήπως ὄνειρεύομαι, ἔκανε ἡ Βέρθα.

πάθος του. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτον μονάχα κόντεψε νὰ προδοθῇ.

—Εἶχε δίκην, ὁ κύριος ντε Λαντεναί, σκέφθηκε ὁ δικαστὴς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι φοβερά ἐπικίνδυνος... Πῶς νὰ τὸν ἀποκαλύψωμε ὅμως;

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

Ο κύριος Λιονέλ βρισκόταν ἀκόμη ἀνεβασμένος στὴν σκαλίτσα του, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

—Ἐμπρός! φώναξε.

Ἡ πόρτα μισανοίχθηκε καὶ ἕνας νέος φάνηκε στὸ κατώφλι.

—Μὲ συγχαίρετε, εἶπε προχωρώντας διστακτικὰ πρὸς τὸν ἀνακριτὴ. Εἰσθε ὁ κύριος Λιονέλ;

—Ναί. Σεῖς ποῖος εἰσθε καὶ τί θέλετε;

—Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ρενέ Μαρτέλ... καὶ θέλω... Θεέ μου... ἄρκετὰ πράγματα. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀπατήσῃ ἀρκετὴν ὥρην αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ καὶ θὰ κουρασθῇτε. ἂν ἔχετε σκοπὸ νὰ μ' ἀκούσετε ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω.

—Πέστε μὲ δυὸ λέξεις τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεώς σας.

—Μὲ δυὸ λέξεις; Χυ! Εἶναι λίγο δύσκολον. Σὺ δὲν μοῦ φθάνουν, μοῦ δίνετε τρεῖς;

Ο κύριος Λιονέλ γέλασε εὐθυσια.

—Σὰς δίνω τρεῖς, οὔτε μίαν περισσότερη.

—Μοῦ φθάνουν. Κρατήστε ὅμως καλὰ τὴν ἰσορροπία σας, νὰ μὴν πέσετε. Ἐν τῷ ὅρει;

—Ναί!

—Ἡ Μαρκέλλα ζῇ!

Ο ἀνακριτὴς ἔκανε ἕνα κίνημα τόσα ἀπότομον πού κόντεψε νὰ πέσῃ. Κατέβηκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν σκάλα. Καὶ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ἀγνωστον αὐτὸν πού παρουσιαζόταν τόσο ἀπότομα ἐπαγέλαιβε:

—Ποῖος εἰσθε καὶ γιὰ ποῖον μιλάτε;

—Εἶμαι ἕνας στρατιώτης αἰχμαλωτισθεὶς πού δραπέτευσε ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι μιλῶ γιὰ τὴν δεσποινίδα Μαρκέλλα, τὴν κόρη τῆς Βέρθας Τερλάν, κομῆσεως ντε Λαντεναί.

—Ζῇ;

—Ναί.

Ο ἀνακριτὴς συνεκέντρωσε τὴν ψυχραμία του καὶ τοῦ εἶπε ἡρεμα δείχνοντας ἕνα κάθισμα.

—Καθῆστε λοιπόν. Πῶς ξέρετε ὅτι ἀσχολοῦμαι ἐγὼ γιὰ τὸ κορίτσι αὐτό;

—Ὁλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει, εἶπε ὁ Ρενέ σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

—Ἀπλούστατα... Τὴν βρήκα νὰ καταπίνῃ πολὺ νερὸ στὸν Βάρτ, καὶ καθὼς τὰ νερά του δὲν εἶναι πολὺ καθαρὰ τὴν ἔβγαλα ἀπὸ μέσα.

—Πότε;

—Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου.

—Εἴσασταν στὴν Γερμανία τότε;

—Φυσικὰ! Δὲν φαντάζεσθε βέβαια ὅτι τὴν ἔσωσα δι' ἀντιπροσώπου.

Ο κύριος Λιονέλ πολὺ παραγμένος ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴ ἔμεινε ἕνα λεπτὸν σιωπηλὸς κυττάζοντας τὸν ἄνθρωπον πού εἶχε μπροστὰ του. Ὁ Ρενέ ἀντιμετώπισε τὴν ἐξέτασιν αὐτὴ χωρίς νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια.

—Εἶναι φυσικὸ νὰ δυσπιστῇτε λίγο στὰ λόγια ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἀφήστε ὅμως νὰ σὰς διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορία.

Καὶ ὁ Ρενέ Μαρτέλ διηγήθηκε στὸν κύριον Λιονέλ τὰ γεγονότα πού ξέρουν οἱ ἀνάνυσταί μας μὲ ὅλες τοὺς τίς λεπτομέρειες. Ὁ δικαστὴς τὸν ἀκούε μὲ ἀπληστία, μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον, χωρίς νὰ τὸν διακόψῃ οὔτε μίαν φορὰ.

Ο Ρενέ Μαρτέλ κατέληξε χαμογελώντας:

—Χωρὶς ἄλλο διερωτᾶσθε ἀκόμη ἂν εἶμαι ἢ ὄχι ἕνας τυχοδιώκτης... Θὰ σὰς παρακαλέσω ὅμως νὰ ἐνεργήσετε γιὰ μένα σὰν νὰ ἤμουν ἕνα τίμιον παλληκάρην—ὅπως καὶ εἶμαι πράγματι—καὶ γιὰ τὴν Μαρκέλλα σὰν νὰ εἶναι ἕνα ἀθῶον ἀγνὸν κορίτσι. Θὰ μπορέσετε εὐκολὰ νὰ ἐξακριβώσετε τὴν ἀλήθειαν ὅσων σὰς εἶπα. Μὲ πιστεύετε;

—Ναί, σὰς πιστεύω, ἀπήντησε ὁ ἀνακριτὴς μὲ σαβαρότητα.

Ο Μαρτέλ ἀφῆσε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφιστικόν.

—Εἶναι ἐσχάριστο, εἶπε, νὰ ἔχωμε τόση ἐμπιστοσύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ τὰ κατορθώσωμε καλὰ οἱ δυὸ μας, μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος...

—Σκοπεύετε νὰ καταταχθῇτε πάλιν;

—Φυσικὰ... Καὶ ἀπὸ αἶθριο μάστιγα, ἂν ξέρωμε ὅτι ἡ Μαρκέλλα εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ.

—Αὐτὸ σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Ἦταν καλὴ

ή εμπνευσή σας νάρητε να με δῆτε προ-
τού επισκεφθῆτε τὴν κυρία ντὲ Λαντεναί.
—Θὰ τῆς ἀποκαλύψετε τίποτα;
—Ναί... Πρέπει. Ἀλλὰ μὴ φοβάσθε, θὰ
πάρωμε οὐ τίς προφυλάξεις. Τὸ μυστι-
κὸ πρέπει νὰ τηρηθῇ μὲ μεγάλη περίσκε-
ψη. Πρέπει νὰ πιστεῦσιν τὴν Μαρκέλλα
νεκρὴ ὡς ὅπου ἀνακαλυφθῇ ὁ πραγματι-
κὸς ἐνοχος. Ἄς τὸν ἀφήσωμε νὰ νομίζῃ
ὅτι εἶναι ἀσφαλής.

—Μιλάτε γιὰ τὸν ἀμαεῶ τοῦ Βάρτ, τὸν
γερμανὸ στρατιώτη;
Ξέρω μόνο τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καὶ
εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἀναγνωρίζεται ἀνά-
μεσα σὲ χίλιους. Κρίμα νὰ μὴν τὸν ἐπιτύ-
χω τότε ποὺ τὸν εἶχα στὴν μπούκα τοῦ
τουφεκιοῦ μου. Ἀλλή πορὰ ὅμως δὲν θὰ
μοῦ ξεφύγῃ.

—Ἀπεναντίας πρέπει νὰ τὸν πιάσωμε
ζωντανό. Ἀπ' αὐτὸν ἀσφαλῶς θὰ μαθαί-
ναμε πολλὰ πράγματα. Περιγράψτε μου
τώρα λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Λιονέλ πήρε τὴν πέννα τοῦ
καὶ ἔνα φύλλο χαρτί.

—Σὰς προειδοποιῶ ὅτι δὲν μοιάζει κα-
θόλου μὲ τὸν Ἀδωνί, εἶπε ὁ Ρενέ. Εἶναι
στὸ ὕψος μου σχεδόν, ἀλλὰ πὺρ τετραγώ-
νος, πὺρ ὀγκώδης. Εἶναι κοκκινοτρίχης,
μὲ κάτὶ μάτια μικρὰ καὶ κόκκινα ἀπὸ τὸ
ἀλκοόλ... Ἀλλὰ ἐκεῖνον ποὺ τὸν κάνει νὰ
ξεχωρίζῃ ἀπὸ ὅλους εἶναι ἡ μύτη. Ἡ μύ-
τη ποὺ δὲν ὑπάρχει σχεδόν ἐκτὸς ἀπὸ
δύο τρύπες, γιὰτὶ ἡ ὑπόλοιπη ἔχει συντρι-
βῇ εἶτε σὲ κανένα δυστύχημα, εἶτε σὲ
καμμία συμποικίη...

Ὁ δικαστὴς ἄφησε τὴν πέννα τοῦ καὶ
σηκώθηκε τόσο ἀπότομα ποὺ τὸ κάθισμά
τοῦ ἀναποδογύρισε. Ὁ Ρενέ Μαρτέλ τὸν
κύτταξε ἐκπληκτός.

—Περιμένετε! εἶπε ὁ κύριος Λιονέλ.
Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ποὺ ἦταν συνήθως ψυ-
χρὴ καὶ ἥρεμὴ εἶχε τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἕναν
παράξενο παλμό.

Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι γεμάτο διάφορα
ἔγγραφα, ἔβγαλε πολὺ ὥρα μέσα στοὺς
φακέλλους καὶ κατέληξε νὰ βρῇ ἕνα φά-
κελλο, τὸν ὁποῖο ἀνοίξε, πήρε ἕνα χαρτί
ἀπὸ μέσα καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε, ἔχει καὶ
κάποιο ἄλλο χαρακτηριστικόν: εἶναι ἀλλοί-
θωρος!

Ὁ Μαρτέλ ἀνεπήδησε μὲ μιά φωνή:
—Εἶναι ἀλήθεια! Ἡ Μαρκέλλα μοῦ τὸ
εἶχε πῇ. Ὡστε τὸν ξέρετε;

—Ναί. Καὶ θὰ σὰς πῶ ἐγὼ τὸ δνομά
του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν πρὸ τοῦ
πολέμου ἐργάτης στὸ νηματοουργεῖο τοῦ
Ἀλικοῦρ. Ἦταν ἕνας μέθυσος, ἕνας τα-
ραξίας, ποὺ εἶχε πολλὰς φορές λογαρια-
σμούς μετὰ τὴν Δικαιοσύνη. Ἦταν ἐξαιρέ-
τως ἐργάτης μολταταῦτα καὶ γι' αὐτὸ
ἀσφαλῶς τὸν κρατοῦσαν. Τὸν λένε Φρίτς
Μπαϊκερ. Θὰ ἐγκατέλειπε τὸ νηματοურ-
γεῖο ὅταν κηρύχθηκε ὁ πόλεμος.

Ὁ δικαστὴς ἔμεινε βυθισμένος στὶς σκέ-
ψεις του. Ἀπὸ ποῖον ἄραγε εἶχε σταλῇ ὁ
Μπαϊκερ; Τίνος νὰ ἦταν συνένοχος. Για-
τί ἀσφαλῶς δὲν ἐνεργοῦσε γιὰ δικό του
λογαριασμό.

Ἐκρῖψε τὰ χαρτιά του στὴν θέση τους.
—Δὲν χρειάζεται νὰ περιμένωμε περισ-
σότερο, εἶπε στὸν Ρενέ. Πηγαίνω στὴν
Γκλιοριέτ.

—Μήπως πρέπει νὰ στείλωμε ἐκεῖ τὴν
Μαρκέλλα;

—Ὁχι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσκεψή μου
στὴν κόμησά, γιὰτὶ νὰ μὴν κινήσωμε ὁ-
ποῖες. Θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ φορῇ τὰ
ἀνδρικά της ρούχα πάντως καὶ κανεὶς
δὲν πρέπει νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀλήθεια. Μά-

νον ἡ μητέρα της θὰ τὸ μάθῃ τώρα.

Ὁ Ρενέ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνηση.
—Ἄν ξέρατε, κύριε, μὲ πόση στοργή,
μὲ πόση λατρεία μιλά γιὰ τὴν μητέρα
της! Πόσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι ἡ κυρία
ντὲ Λαντεναί! Ἐγὼ, κύριε, ἀγαπῶ αὐτὸ
τὸ παιδί... τὸ καταλάβατε καὶ δὲν σὰς
τὸ ἔκρυψα στὴν ἀφήγησή μου. Μοῦ ἐ-
ξωμολογήθηκε καὶ ἡ ἴδια τὴν ἀγάπη της.
λοιπὸν σὰς παρακαλῶ σὰν ὑπέρτατη χά-
ρη, ἀφήστε με νὰ σὰς συνοδεύσω στὴν
κυρία ντὲ Λαντεναί... νὰ παρευρεθῶ στὴν
εὐτυχία της. Ἐγὼ ποὺ ὑπέφερα μαζί με
τὴν Μαρκέλλα, ἔχω νομίζω κάποιο δικαί-
ωμα νὰ τίς δῶ καὶ τίς δυὸ εὐτυχισμένες.

—Ἀσφαλῶς! εἶπε ὁ δικαστὴς, χαμογε-
λώντας με καλῶσύνῃ. Θὰ με συνοδεύσε-
τε. Πάμε γρήγορα. Νομίζω ὅτι κάθε λε-
πτὸ ποὺ περνᾷ εἶναι ἕνας αἰὼν εὐτυχίας
ποὺ κλέβωμε ἀπὸ αὐτὴν τὴν μητέρα καὶ
ἀπὸ αὐτὸ τὸ παιδί.

Μιά ὥρα ἀργότερα ἔμπαιναν στὴν
Γκλιοριέτ.

Ὅταν εἰδοποίησαν τὴν Βέρθα ὅτι ὁ δι-
καστὴς τὴν περιμένε στὸ σαλόνι, κατέβη-
κε ἀμέσως. Σκέφθηκε ὅτι θὰ εἶχε τίποτα
σπουδαῖο νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ, γιὰ νὰ ἔλ-
θῃ τόσο γρήγορα, ἀφοῦ τὸν εἶχε δῇ τὸ
ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα. Ἡ παραμικρὴ συγ-
κίνηση τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν νευ-
ρική ὑπερένταση ποὺ ζοῦσε τίς τελευταῖες
αὐτὲς μέρες.

Στὸ σαλόνι ἦταν ἀναμμένη μιά λάμπα
μόνο μὲ χαμηλωμένο ἀμπαζούρ καὶ ἡ
Βέρθα εἶδε μόνον τὸν ἀνακριτὴ. Δὲν ἀν-
τελήφθηκε τὸν Ρενέ Μαρτέλ ποὺ τὴν κύτ-
ταξε μὲ οἶκτο, βλέποντάς τὴν τόσο χλω-
μή, τόσο πονεμένη.

—Κυρία, εἶπε ὁ δικαστὴς, ἀπορήτε ποὺ
μὲ ξαναβλέπετε τόσο γρήγορα;

—Ναί... Τί συμβαίνει; ρώτησε ἐκείνη
μὲ προσπάθεια.

Τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τα-
ραχή. Ὁ κύριος Λιονέλ πῆγε κοντά της,
πήρε τὰ χέρια της καὶ τὴν ἔβαλε νὰ κα-
θίσῃ.

—Μὴ φοβάστε τίποτα, σὰς φέρνω τὴν
εὐτυχία.

—Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι πιά δυνατὴ γιὰ
μένα ἀφοῦ ἡ κόρη μου πέθανε...

Ὁ κύριος Λιονέλ πῆγε νὰ βεβαιωθῇ
ὅτι ὅλες οἱ πόρτες τοῦ σαλονιοῦ ἦταν
κλειστές.

—Υπάρχει φόβος νὰ μὰς ἀκούσῃ κα-
νεὶς; ρώτησε.

—Γιὰτί τόσες προφυλάξεις;

—Γιὰτί κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τί-
ποτα ἀπὸ ὅσα θὰ σὰς πῶ. Πρέπει νὰ στα-
θῇτε δυνατὰ, κυρία.

—Θὰ προσπαθῶ. Εἶναι λοιπὸν τόσο

σοβαρό;

—Ναί, σὰς βλέπω τόσο νευρική καὶ ἀ-
δύνατη ποὺ φοβοῦμαι, ἀφοῦ βλέπετε τό-
σο συγκινημένους εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

—Καὶ ὅστερα μοῦ μιλοῦσατε γιὰ εὐτυ-
χία!

—Σὰς φέρνω τὴν εὐτυχία!

Ἐκείνη σηκώθηκε ἀπότομα καὶ κύττα-
ξε τὸν δικαστὴ μετὰ μάτια τρελλῆς.

—Ἡ εὐτυχία μου βρισκόταν μόνο στὴν
κόρη μου!

—Καὶ ἐγὼ ἔρχομαι νὰ σὰς μιλήσω γιὰ
τὴν κόρη σας.

Στὰ διεσταλμένα μάτια της φαινόταν
νὰ καθρεφτίζεται ἡ τρέλλα. Ὁ δικαστὴς
τρώμαξε. Φοβόταν νὰ τῆς τὸ ἀποκαλύψῃ
ἔτσι. Ἐκείνη εἶχε γείρει τὸ κεφάλι της
πίσω στὴν πολυθρόνα καὶ εἶχε κλείσει τὰ
μάτια. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τρελλά.

Ἐξαφνα, πολὺ σιγανά, μὲ τὰ μάτια κλει-
στά πάντοτε, ρώτησε:

—Ἐρχεσθε νὰ μοῦ πῆτε πῶς πέθανε;

—Ὁχι.

—Τότε, τί;

—Ἐρχομαι νὰ σὰς πῶ... πῶς... εἶναι
ζωντανή.

Ἡ Βέρθα ἄφησε μιά φωνὴ φρικτῆς ἀ-
πογνώσεως. Τὸν κύτταξε χωρὶς νὰ πι-
στεύῃ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Ἐκείνος
προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

—Κυρία! Σὰς παρακαλῶ. Μὴν ταρά-
ζεσθε. Ἀκούστε με.

—Δὲν καταλαβαίνω τί εἶπατε, τοῦ λέγει
στὸ τέλος μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, παράξενη.

—Εἶπα ὅτι ἡ κόρη σας δὲν πέθανε...

Ἐκείνη ἐπανελάμβανε τὴν φράση πολ-
λὰς φορές γιὰ τὸν ἑαυτὸ της σὰν νὰ θέλῃ
νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα.

—Δὲν πέθανε! Δὲν πέθανε! λέει μηχα-
νικά.

Φαίνεται ὅτι τὸ μυαλό της ἀγωνίζεται
μεταξὺ τῆς τρέλλας καὶ τῆς λογικῆς.

Στηρίζει τὸ μέτωπό της στὰ χέρια της
καὶ μένει σιωπηλὴ προσπαθώντας νὰ
συγκρατήσῃ τὸ λογικόν της ποὺ κλονίζε-
ται. Ἡ κατάσταση αὐτὴ διαρκεῖ ἀρκετὴν
ὥρα.

Στὸ τέλος ὅμως ὑπερισχύει τὸ λογικόν.
Καὶ στὰ χεῖλιά της ποὺ ἦταν πρὸ ὀλίγου
κατάχλωμα, στὰ τρομακτικὰ ὄχρα αὐτὰ
χεῖλη, ποὺ μοιάζουν νὰ ξαναθίζουν ἀπό-
τομα περνᾷ ἕνα θεῖο χαμόγελο.

—Ἡ κόρη μου!... Τί λέγατε λοιπόν, κύ-
ριε Λιονέλ;

Ἡ κρίσις πέρασε. Ὁ ἀνακριτὴς κατα-
λαβαίνει ὅτι μπορεῖ νὰ μιλήσῃ μὲ περι-
σκεψή.

—Ἐλεγα ὅτι ἔχομε τὴν βεβαιότητα ὅ-
τι τὸ παιδί σας ζῇ.

—...ναί, εἶπατε. Μὴ φοβάσθε τώρα
πιὰ τὴν ἀδυναμία μου, ἀπὸ τὸν ὅτι δὲν
θὰ πεθάνω... καὶ ὅτι ἐγὼ θὰ τρελλαθῶ ἀ-
πὸ τὴν χαρὰ μου... Ἡ κόρη μου ζῇ! Ἐ-
κεῖ κάτω, στὸν Βάρτ τὴν ἔσωσε λοιπόν
κανεὶς;

—Τὴν ἔσωσαν...

—Ποιός;

Ὁ ἀνακριτὴς πήρε τὸν Ρενέ Μαρτέλ
ἀπὸ τὴν σκιά ὅπου βρισκόταν συγκινη-
μένος καὶ τρέμοντας, καὶ τὸν ἔφερε κον-
τὰ στὴν μητέρα.

—Αὐτός ἐδῶ, εἶπε.

Ἐκείνη δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ. Τὸν
κύτταξε τώρα, μὲ κατάπληξη, μὲ περιέρ-
γεια. Ρώτησε χαμηλόφωνα.

—Μήπως δειρεύομαι, ὅπως μοῦ συμ-
βαίνει συχνά;

—Ὁχι, κυρία. Σὰς δοκίμομαι ὅτι δὲν
δνειρεύεστε.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 29)

Δὲν ἦταν πιά τὸ ἴδιο πράγμα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Ἀλμπέρτα ἔτοι-
μαζόταν νὰ κοιμηθῇ, ἀκούσε τὸ
κούδουνι τῆς ἐξώπορτας. Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖ-
νον. Πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Εσὺ εἶσαι, Βαλέριε! Τί εὐχάρισ-
τη ἐκπλήξη!

Οἱ δυὸ ἔρασαν ἀγκαλιάστηκαν.

—Δείπνησε; Νὰ σοῦ ἐτοιμάσω τίποτα;

—Υπὸ τὸν ὄρο νὰ φάω μαζί. Στὸ
τραῖνο δὲν ἔφαγα τίποτα γιὰτὶ συλλογι-
ζόμουν καὶ νοσταλγοῦσα τὰ γεύματά
μας, τετ-α-τέτ, ἄλλοτε... Θυμᾶσαι, Ἀλ-
μπέρτα;

Εἶχαν γνωρισθῇ πρὶν δεκαπέντε χρόνια.

Ἀπ' τὴν μεγάλην λουτρόπολιν ὅπου ἔμεινε,
ὁ Βαλέριος εἶχε πάει στὴν μικρὴ αὐτὴ
πόλιν γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον ἀρρωστο
πελάτη του. Ἦταν ὀμίλητος ἐκείνη τὴ μέ-
ρα καὶ στὸν δρόμο, καθὼς περπατοῦσε,
ἔπεσε πάνω στὴν Ἀλμπέρτα ποὺ ἔμπηξε
μιά τρομαγμένη κραυγὴ. Ἦτσι γνωρί-
στηκαν κι' ἀγαπήθηκαν ἀπ' τὴν πρώτη
στιγμὴ. Ἐκείνη ἦταν ὀρφανὴ καὶ διδά-
σκε ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ σ' ἕνα σχολεῖο.

Στὸν γυρισμὸ τοῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν
σκέπτεται ἐπιμόνα, νὰ θυμᾶται τὰ ὁμορ-
φα μάτια της.

Ὁ Βαλέριος ξαναγύρισε στὴν μικρὴ
πόλιν καὶ πέρασαν ἀξέχαστες στιγμὲς εὐ-
τυχίας. Ἀργότερα, ἡ Ἀλμπέρτα πήρε μιά
κληρονομία κι' ἐγκαταστάθηκε σὲ μιά
μικρὴ μονοκατοικία ὅπου μπορούσε ἐλευ-
θερα νὰ δέχεται τὸν φίλο της.

Εἶχαν ἔτσι περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ
τότε. Ἐκείνος ἔρχόταν ἀπὸ τὴν πόλιν του
ὅταν τοῦ δινόταν εὐκαιρία. Καὶ τώρα, οἱ
ἔρασαν δειπνοῦσαν πάλι μαζί, στὸ ἴδιο
τραπέζι ὅπου εἶχαν γευματῶσι ἀναρίθμη-
τες φορές. Βέβαια, ἐκείνος δὲν ἦταν ὁ
ὁμορφος νέος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἦταν
ὅμως πάντα εὐχάριστος καὶ κομψός, ἐ-
κείνη ἦταν μιά γοητευτικὴ ὑπαρξή, γεμά-
τη μυστήριο κι' ὄνειρο... Τὰ μάτια της
φαίνονταν πάντα γεμάτα πόθο.

Ἐκείνη τὴν βραδυά, ὅμως, τὴν ἔβλεπε
ἐξαίρετικά ἀλλαγμένη.

—Σοῦ συμβαίνει τίποτε δυσάρεστο, ἀ-
γάπη μου; τὴν ρώτησε.

Ἐκείνη ἐξακολούθησε νὰ μὴ μιλά. Μία
ὕποψία τότε τὸν βασάνισε:

—Μήπως... παντρεύεσαι;

Ἡ Ἀλμπέρτα ἔκανε νόημα «ναί». Παν-
τρεύοταν. Εἶχε διστάσει πολὺ, καθὼς ὁ-
μως ὁ Βαλέριος εἶχε ἔξι μῆνες, νὰ δώσῃ
σημεῖα ζωῆς, ἐκείνη τὸ ἀπεφάσισε. Ὁ
μέλλον σύζυγός της ἦταν δικαστικός, ἀ-
δελφὸς μίας φίλης της, μεσόκοπος ἀλλὰ
καλῆς οἰκογενείας.

Ὁ Βαλέριος σηκώθηκε σὲ λίγο. Δὲν
εἶχε πιά καμμιὰ θέση μέσα σ' αὐτὸ τὸ
σπίτι.

—Ἀντίο, λοιπόν, Ἀλμπέρτα. Σοῦ εὐ-
χομαι νὰ δώσης εὐτυχισμένη.

—Ἀντίο, Βαλέριε...

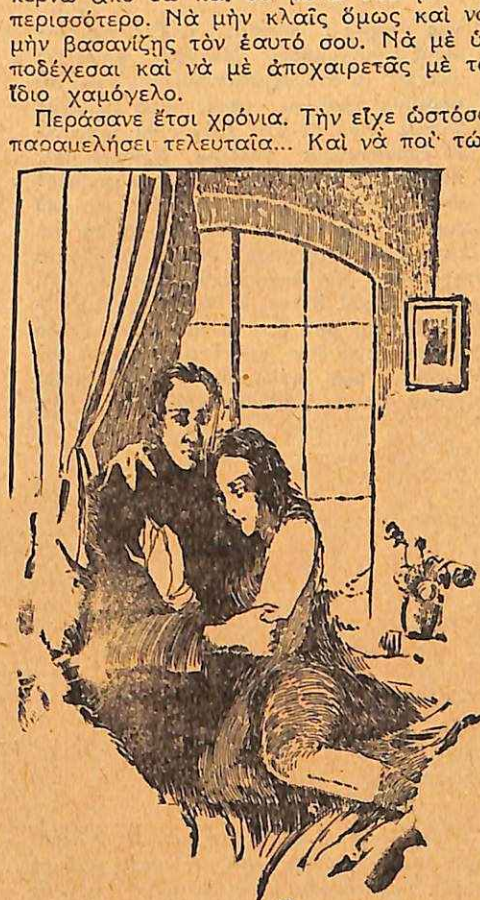
Στὴν ἀρχή, ὁ Βαλέριος περιπλανήθη-
κε ἀσκοπᾶ στοὺς δρόμους, σὰν χαμένο
κορμί. Κατέληξε σ' ἕνα μπόρο ὅπου ἦπιε
τρία κονιάκ ἀπανωτά. Ὑστερα προσπά-
θησε νὰ σκεφθῇ πὺρ ψυχραῖα. Ἐπὶ τέ-

λους, τί ἀπαιτήσεις μπορούσε νὰ ἔχῃ; Ἡ
δυστυχισμένη Ἀλμπέρτα εἶχε φανῇ τόσο
κωλὴ μαζί του. Πόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει!
Φαινόταν τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη ὅταν βρι-
σκοταν κοντὰ του.

Κάποτε, τῆς εἶχε πῇ.

—Βλέπεις, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ εἶσαι
λογικὴ. Δὲν μπορῶ νὰ βρίσκωμαι διαρκῶς
μαζί σου. Ἐχω ὑποχρεώσεις, εἰμαι
παντρεμένος. Θάρχωμαι κάθε φορὰ ποὺ
περνῶ ἀπὸ δῶ καὶ θὰ μένω ὅσο μπορῶ
περισσότερο. Νὰ μὴν κλαῖς ὅμως καὶ νὰ
μὴν βασανίζῃς τὸν ἑαυτὸ σου. Νὰ μὲ ὑ-
ποδέχεσαι καὶ νὰ μὲ ἀποχαιρετᾷς μὲ τὸ
ἴδιο χαμόγελο.

Περάσανε ἔτσι χρόνια. Τὴν εἶχε ὡστόσο
παρασπείσει τελευταῖα... Καὶ νὰ ποῖ τῶ-

Ἀλμπέρτα, ξέρω γιὰτὶ κλαῖς...

ρα ἐκείνη παντρεύοταν ἕναν ἄλλο, ἕνας
ἄλλος θὰ τὴν ἐφοίγεε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ σκέψη αὐτὴ τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη.

Μέσα στὴν νύχτα, ξαναγύρισε στὸ σπῆτι
τῆς Ἀλμπέρτας καὶ χτύπησε. Σὲ λίγο,
πάλι ἐκείνη τοῦ ἀνοίγει:

—Τί ἔπαθες, Βαλέριε;

—Μοῦρχειται νὰ τρελλαθῶ. Δὲν μπορῶ
νὰ ὑποφέρω, Ἀλμπέρτα, τὴν σκέψη ὅτι
θὰ παντρευθῇ ἕναν ἄλλο. Πάντα σὲ θεω-
ροῦσα ἀπόλυτα δική μου. Τώρα ὅμως θὰ
σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι. Ἐκαμὰ ἕνα βα-
ρὺ σφάλμα ἀπέναντί σου καὶ ὁ σπαραγ-
μὸς μου τώρα εἶναι ἡ δίκαιη τιμωρία
μου. Σοῦ εἶπα ψέμματα: Ποτέ μου δὲν
πάντρεύτηκα. Σὲ γέλασα γιὰτὶ ἤθελα νὰ
μένω ἐλεύθερος, δὲν ἤθελα ὑποχρεώσεις
καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ὑποφέρω τὰ δά-
κρυα καὶ τοὺς σπαραγμούς σου. Νὰ γι-
ατί σοῦ εἶπα ψέμματα!

Καθισμένη στὸν τριβάνι, σφίγγοντας τὰ
μαεζιάρια μὲ τὰ χέρια της ποὺ ἔτρεμαν,
ἐκείνη κύτταξε ὀλόγυρα μὲ ἀφηρημένο

βλέμμα, σὰν νὰ μὴν ἀναγνάριζε πιά τί-
ποτα. Ὡστε τῆς εἶχε πῇ ψέμματα! Ἐ-
κείνη συλλογιζόταν πόσο εἶχε ὑποφέρει
κλεισμένη μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσαρες
ταίχους ὅταν ἔμαθε πῶς ἦταν παντρεμέ-
νος, τὶ ἀγρυπνῆς νύχτες γεμάτες δάκρυα
καὶ λυγμούς εἶχε περάσει, τὴν τρελλὴ
ζήλεια της—ὅλα αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχαν σπα-
ρῶσει τὴν καρδιά. Κι' αὐτὸ τὸ ψέμμα εἶ-
χε διαρκέσει τόσα χρόνια...

—Τώρα μὲ μισεῖς, Ἀλμπέρτα;

—Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω...

Καθὼς ἔσκυβε ἐκείνη κοντὰ του, ὁ Βα-
λέριος εἶδε τὸ πρόσωπό της τόσο κουρα-
σμένο, τόσο γεμάτο ὀδύνη, ποὺ τὴν ἔφα-
νε μὲ τρυφερότητα στὴν ἀγκαλιά του.

—Ὁχι, Βαλέριε, δὲν σὲ μισῶ. Ὡς
γιὰ τὸ ψέμμα σου... Τὶ θάλεγε ἀν μὰ-
θαίνες πῶς κι' ἐγὼ σοῦ εἶπα ψέμματα
πρὸ ὀλίγου;

—Ἀλμπέρτα!... Ὡστε δὲν εἶναι ἀλή-
θεια ὅτι παντρεύεσαι.

—Ὡς εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶσαι ἐσὺ παντρε-
μένος! Δὲν ὑπάρχει κανένας διασπικτός.
Κι' ἐγὼ, βλέπεις, δὲν ἤθελα νὰ ἀποσεί-
δεις, τέτοιες ἀλυσίδες. Μοῦ φαίνονταν
πῶς εἶχα τόσο ἀνάγκη γιὰ νὰ ξεκοι-
νωῦν, ἀπ' τὴν μεγάλη ἀγάπη μου γιὰ σέ-
να, ποὺ ἔβγαλα σὸ σημείον νὰ ἐπιθυμῶ
νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ πιά, νὰ κλείσω γιὰ
πάντα τὸ μοναδικὸ ρομάντο σου γιὰ σέ-
να. Τὰ ἄραϊα καὶ τόσο κοινὰ πιά γεύ-
ματά μας. Οἱ συναντήσεις μας καὶ ἔξι
μῆνες! Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἄφηναν τῆψεις
καὶ πικρίες καὶ μοῦ φαίνονταν τόσο ἀ-
θλια. Ἐνοιωθα τέτοια ταπείνωση περι-
μεντά

'Απ' όλα δι' όλους

ΤΟ ΠΡΩΤΟ «ΠΕΚΙΝΟΥΑ»

Όστερα από την περίφημη πολιορκία του Πεκίνου από τους αγγλογαλλικούς στόλους, την 8 'Οκτωβρίου 1861, ο 'Αγγλος πλοίαρχος Ντάν, μπήκε στο θερινό παλάτι (Γουέν-Μίνγκ-Γουέν) της κινεζικής πρωτεύουσας και βρήκε στους έρημους διαδρόμους του ένα σκυλί ενός άγνωστου ανόμι, τότε, στην Εύρωπη είδους.

'Αγγλος αξιωματικός το πήρε μαζί του

και το έφερε μετά το τέλος του πολέμου στο Λονδίνο.

Ήταν το πρώτο, πεκινούα, που ερχόταν στην Εύρωπη. Το άνομασαν δε «πεκινούα» δηλαδή Πεκινιώτικο, από τον τόπο της καταγωγής του, το Πεκίνο. 'Αργότερα, έφεραν από την πρωτεύουσα του Ουθμανίου Κράτους και ένα θηλαϊκό και έτσι μέσα σε λίγα χρόνια τα «πεκινούα» έγιναν στρατιά... και η λατρεία των κοσμικών κυριών.

ΤΡΕΙΣ... ΞΑΛΜΥΡΙΣΜΕΝΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Ένα πολύ περίεργο αυτοπειραματισμό έκαναν τρεις 'Αγγλοι γιατροί για να μελετήσουν τον ρόλο που παίζει το αλάτι στον ανθρώπινο οργανισμό. 'Ως γνωστόν, μεταξύ των στοιχείων που αποτελούν το ανθρώπινο σώμα, είναι και το αλάτι το οποίο εμπεριέχεται σε ωρισμένη ποσότητα μέσα σ' αυτό.

Επί μιá λοιπόν, εβδομάδα οι τρεις 'Αγγλοι γιατροί, υπεβλήθησαν σε δίαιτα τελείας άποχής από αλάτι. 'Επί πλέον, κατώρθωσαν, χάρις σε ειδικά ατιμόλυτρα, να ελαττώσουν και μηχανικώς το φυσικό αλάτι του οργανισμού των σε 30%. Το αποτέλεσμα ήταν το εξής: Έχασαν τελείως την αίσθηση της γεύσεως, δεν ένιωθαν την παραμικρή νύση στα φαγητά των, ακόμη και στον καπνό που

κάπνιζαν! Ναυτία, άνορεξία, πόνοι στους μύς, υπερβολική κόπωση, αδυναμία κινήσεως επί πολύ.

Σε τί χρησίμευε αυτό το πείραμα; Στό να αποδείξει ότι τα φαινόμενα στα όποια ωδή-

γησε, συμπίπτουν με τα φαινόμενα που παρουσιάζει μιá σπάνια άρρώστεια, που είναι γνωστή υπό το όνομα «νόσος του 'Αντισον». Αυτό σημαίνει ότι το αλάτι είναι το μόνο φάρμακο που ενδείκνυται για την ασθένεια αυτή, πράγμα το όποιο άγνωστε ή έπιστήμη ως τώρα.

ΕΦΑΓΕ 30 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ!

Ένας νεαρός 'Αγγλος, ο Γκόντφρεϊ-Μπάτλ-Χέρμπερτ Μάνταιν, άσφαλώς κατέχει το πιδ πρωτότυπο, αλλά και το πιδ ακριβοπληρωμένο ρεκόρ του κόσμου: κατώρθωσε μέσα σε δυό χρόνια να τραβάνη 30 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα δηλ. 150 περίπου εκατομμύρια ήμετερες δραχμές! Το ποσό αυτό το είχε κληρονομήσει από τον παππού του και άμεσως άρχισε τα πιδ τρελλά έξοδα. 'Αγόρασε έπτά αυτοκίνητα ταυτοχρόνως, δύο άεροπλάνα, πέντε βίλλες, τρία γιότ... και έπειτα συνέχισε τρελλών έξόδων. Φαντασθήτε ότι το πιδ μικρό έξοδο που έκαμε ήταν ένα κουτί σοκολάτες που πρόσφερε σε μιá φίλη του και οι όποιες στοιχίσαν μόνον...7.500 φρ. δηλ. 37.500 δρ.

'Ετσι, μέσα σε δυό χρόνια τα 30 εκατομμύρια έγιναν καπνός και ο δυστυχισμένος τρελλός κληρονόμος—γιατί μόνο τρελλός μπορούσε να βαν, πέθανε κυριολεκτικώς στην ψάθα άφου, πρώτα άναγκάστηκε να κάνει τον σκαφτιά!...

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΤΗΣ ΤΕΜΠΕΛΙΑΣ!

Τελευταία πέθανε στο Μπρίστολ της 'Αγγλίας, ένας 'Αγγλος από τους πιδ εκλεντικούς, όπως αποδείχνει η διαθήκη του. 'Ο 'Αγγλος αυτός, ως τον όνομάσουμε μίστερ Τζόνσον, άφησε στη διαθήκη, ένα άρκετά σημαντικό ποσό για την δημιουργία μιáς πολύ περίεργης «ύποτροφίας». Δηλαδή, έδωσε έντολή, με τους τόνους των χρημάτων του κληροδοτήματος να επιβραβεύεται ή μαθητική τεμπελιά. Δηλαδή πάλε, οι εκτελεστές της διαθήκης του θα βρίσκουν κάθε χρόνο τον πιδ κακό μαθητή της γενεθλίου του πόλεως και θα τον στέλνουν ταξίδι, όπου αυτός θελήσει.

Το κληροδότημα αυτό το άφησε ο εκλεντικός 'Αγγλος γιατί όπως λέγει στην διαθήκη του, έχει την πεποίθηση ότι μόνον οι κακοί μαθηταί πρέπει να ύποστηρίζονται, γιατί αυτοί γίνονται άνθρωποι. Καί φέρνει ως παράδειγμα τον έαυτό του, ο όποιος έ-

θεωρείτο κάποτε τέρας τεμπελιάς και άνικανότητος γι' αυτό και έστάλη από τον πατέρα του στις άγγλικές άποικίες. 'Ο άρχιτεμπέλης όμως αυτός κατώρθωσε μέσα σε λίγα χρόνια να κάνει, χάρις... στην άνικανότητά του μιá άρκετά στρογγυλή περιουσία και να ζήσει τιμημένος από όλο τον κόσμο.

Η ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

Η μεγάλη άθλητική έφημερίδα του Παρισιού «Λ' 'Ωτό» διοργάνωσε ένα πρωτότυπο άγώνα, τον «άγώνα των τριών

γενεών» όπως τον όνόμασε. Πρόκειται για μιá περίεργη σκυταλοδρομία, στην όποία παίρνουν μέρος οι παππούδες, τα παιδιά των και τα εγγόνια των! Φυσικά η άπόσταση που θα διανυθή είναι άνάλογη και με τις δυνάμεις της κάθε ηλικίας. Πρώτα-πρώτα τρέχουν οι πιδ μικροί μερικώς δεκάδες μέτρων. Τους ακολουθούν οι πατέρες των—ή οι μητέρες των—τρέχοντας σε μεγαλειότερες άποστάσεις, και συμπληρώνουν το ύπόλοιπο της άποστάσεως οι παππούδες και οι γιαγιάδες!

ΕΝΑ ΞΕΘΕΩΤΙΚΟ «ΞΕΑΘΛΟ»

Η ίδια έφημερίδα, που είναι πάντα πολύ πρωτότυπη στις έμπνεύσεις τις διοργάνωσε και ένα ακόμη περίεργο άγώνισμα. Πρόκειται πρώτα-πρώτα να διανυθή η άπόσταση από το Παρίσι ως το Τοντ ντε Πουαυ πζή (5.600 μ.) κατόπιν οι δορυμείς θα περνούν με ποδήλατο, τρέχοντας άλλα 15 χιλιόμετρα μέσα στο δάσος του Σαιν-Ζερμαίν, έπειτα απ' αυτό θα πηδήσουν ένα φρά-

χτη ύψους 3 μέτρων, θα τρέξουν 40 μέτρα στή... τέσσερα, θα περάσουν ένα είδος τούννελ, θα διατρέξουν άλλα 40 μέτρα στή τέσσερα, μέσα σ' ένα άλλο τούννελ, ακόμη στενότερο, θα περάσουν τον Σηκουάνα κολυμπώντας. (άπόστασις 30 μέτρων περίπου) και... θα αναγκασθούν νικηταί όσοι κατορθώσουν να πραγματοποιήσουν το ταχύτερο το ξεθεωτικό αυτό... ξεαθλο.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Λέλια (Νικολαΐδου)

ή αιώνια ιστορία... 'Όταν θέλη κάτι ή γυναίκα όταν μάλιστα έχει και πέποιθηση πως μπορεί να διαπρέψει σ' αυτό το «κ ά τ ι»... δεν ύφιστανται εμπόδια! Τα ύπερνικά ή τα τσακίζει με το χαλύβδινο «θέλω» της!

Δυό ήταν άνεκαθεν τα όνειρα της Λέλιας (το ψευδώνυμό της το όφειλε στον «Θεατρικό» που την βάφτισε στή γραφεία της «Εβδομάδος»): να παίξει στή θέατρο και «ν' αυτοθαυμασθή», ακούγοντας την φωνή της—γιατί είχε πεποίθηση πως δεν της έλειπε ή φωνή—να βγαίνει από έναν δίσκο γραμμοφώνου...

Κοπελλίσσα, πήγαινε στή σκολειό—έμενε τότε στην Θεσσαλονίκη—με την σάκκα της στή μασχάλη. Ξαφνικά, οι διαβάτες την έβλεπαν να σταματά στην μέση του δρόμου, σάν ύπνωτισμένη, καρφωμένη... Τι να είχε συμβή, άραγε; 'Απλούστατα, κανένα καφενείο ή κανένα μπάρ είχε βάλει ένα δίσκο στή μεγάλη φωνή και τα ήχητικά κύματα σκορπούσαν την μελωδία στον δρόμο... Αυτό ήταν: αν δεν έπαυε το τραγούδι, μπορούσε ή Λέλια να μένη καρφωμένη επ' άπειρο εκεί, στή μέση του δρόμου, με κίνδυνο να διαμελισθή επιδό κανένα τροχοφόρο...

Πόσες φορές ή Λέλια, μολοντί κατά τα άλλα καλή μαθήτρια, τσόκαγε άπ' το σκολειό να να πεταχτή ως το θέατρο του «Λευκού Πύργου» και να παρακολουθήσει τις δοκιμές των θιάσων. 'Αποτύπωνε μέσα στή μυαλό της τα χορευτικά βήματα του μπαλλέτου... κι' ύστερα μόνη της προσπαθούσε να τα επαναλάβη! Καί δεν τα κατάφερνε άσκημα!

Δέν την έγνοιαζε ή «κατσάδα» που την περίμενε—τόσο στή σπύτι της, όσο και στή σκολειό 'Ισα-Ίσα που το ίδανικό δεν έχει θέλγητρα αν δεν καλύπτεται από ένα πέπλο άπαγορεύσεως... 'Αν δεν πρόκειται να κατακτήσης κάτι με το σπαθί σου... τί το θέλεις; Θά το βαρεθής την άλλη στιγμή...

Μιά μέρα, ή Λέλια πήρε την «μεγάλη άπόφαση». Σάλτο μορτάλε, σάν να λέμε. Την άπόφαση αυτή την έλαβε εύρεθείσα έν μέσω δυό πυρών. Αυστηρή τιμωρία στή σκολειό... βαρεία έπιτίμηση στή σπύτι—ίσως συνοδευόμενη υπό χειροδικίας...

Μιά και δυό, πάει ή Λέλια στην Σωτηρία 'Ιατρίδου—που ο θιασός της έπαιζε στή «Λευκό Πύργο».

—Πάρτε με μαζί σας, της είπε. Θέλω να βγώ στή μπαλλέτο.

Η Σωτηρία κύτταξε χωρίς μεγάλη περιέργεια την νεαρά ύπαρξη. 'Ενα σωρό κορίτσια παρουσιάζονταν κάθε μέρα με τις ίδιες φιλοδοξίες. Της έκαναν όμως έντύπωση τα όμορφα μάτια της Λέλιας, ή λάμψη της πεποησέως που έλαμπε μέσα σ' αυτά, το ψηλό, άραιο κορμί...

—Ξέρεις χορό; την ρώτησε.

—Μόνο χορό! Νά σας χορέψω όλους τους χορούς που άνεβασε το μπαλλέτο σας!

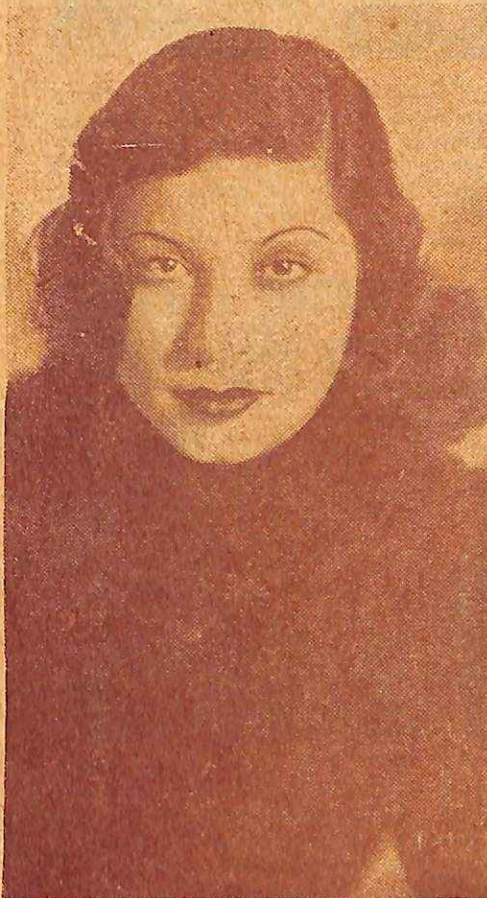
Τους είχε διδαχτή παρακολουθώντας τις πρόβες. Καί τους ξετέλεσε τόσο καλά, που ή Σωτηρία δεν δίστασε να την προλάβη. Η Λέλια έτσι πραγματοποιού-

σε το ένα όνειρό της... 'Εμενε το δεύτερο...

Μολοντί έκανε το ντεμπούτο της στην Καβάλλα, ή Λέλια έπαιξε ύστερα από καιρό στην Θεσσαλονίκη στή «Μέγα 'Αλέξανδρος», με την Ριτσιάρδη. Η 'Ολυμπία άντελήφθη ότι ή μπαλλαρίνα είχε φωνή. Κι' έσπευσε να της δώση κάτι νουμεράκια, κάτι ρολάκια σε όπερέττες... για να συνηθισή...

'Αργότερα, ή Λέλια έπαιξε στην 'Αθήνα. Στήν θίασο του Κυριακού, βγήκε στην «Ζούγκλα».

Μιά μέρα, λείει του Γρηγόρη Κωνσταντινίδη, του μάστρου.

Η καινούργια ντιζέ Λέλια.

—Θέλω να τραγουδήσω στή γραμμόφωνα.

—'Όλος ο κόσμος έχει τέτοια φιλοδοξία, της άπαντά εκείνος χαμογελώντας. Μά έλα που δεν είναι εύκολο.

—Ξέρω ότι ή φωνή μου πιάνει στή μικρόφωνο...

Η Λέλια τά μισοκατάφερε. Διδάχτηκε το «Θά σ' έκδικηθώ» του Παπαδοπούλου. Τη μέρα όμως που θα τραγουδούσε στους δίσκους, φοβερή κακοτυχία: έφευγε ο θιασός για την Θεσσαλονίκη!

Μέσα στή τραίνο, ή Λέλια έκλαψε άπ' το κακό της...

Η εύκαιρία δεν ξαναπαρουσιάστηκε. Η Λέλια πήγε στήν Κύπρο με τον

θίασο Σύλβα. 'Ως ντιζέ πιά. Η φωνή της είχε έπιβληθή, έκλεινε μέσα κάτι το παράξενο, το νοσταλγικό, που άρέσει στή κοινόν της «ρωμάντζας».

Στήν Κύπρο, σημείωσε «θυελλώδεις έπιτυχίες». Η μάλλον, έπιτυχίες που προκάλεσαν θύελλα... μεταξύ των άλλων συναδέλφων της του ίδιου φύλου.

Μιά χορεύτρια του θιάσου είχε γίνει έξω φρενών μαζί της. Καί καθώς τις έρραβε ο ίδιος ράφτης, ξέσπασε σ' αυτόν:

—Βαλτός είσαι, του είπε, να μου χαλάς τις έμφανίσεις μου; 'Εκείνη την Λέλια την ντύνεις σάν Παριζιάννα... κι' έμένα όλο με ρετάλια! Σά δεν ντρέπεσαι!

Η αλήθεια είναι ότι ή Λέλια, με την έξ ένστικτο κοκεταρία της γυναίκας, ήξερε να ντύνεται καλά.

Μιά μέρα, άπάνω σε μιá διανομή ρόλων, γίνεται μέγας ντόρος στή παρασκήνια! 'Ο Σύλβας δεν ήξερε ποιάν ν' άκούση κι' έκανε σάν παλα... βός!

—'Ακούς εκεί, νάρθη, αυτό το μυξιάρικο να μάς παίονη τους ρόλους μας! διαμαρτυρόταν ή χορεύτρια. 'Εγώ που έχω τόσα χρόνια στή θέατρο...

—'Όσα χρόνια έχεις έσύ... έγώ έχω τόσους μήνες, αλλά καθένας με την άξία του! άποκρίθηκε ή Λέλια.

'Ανάστα ο Θεός!

—Δέν κυττάς τά μούτρα σου! της φωνάζει ή χορεύτρια έξω φρενών και της πετά κατάμουτρα... έναν καθρέφτη!

Καλά που δεν τον έφαγε στή κεφαλή ή Λέλια!

Το συμπέρασμα είναι ότι ή νεοφώτιστη είχε μεγάλη έπιτυχία. Κατορθώνει να πάρη και μιá συστατική έπιστολή για την «Κολούμπια». 'Επί τέλους, θα τραγουδούσε στους δίσκους! Το όνειρό της αυτό είχε γίνει έφιάλης... και την βασάνιζε!

Δυστυχώς, στην έπιστροφή της στην 'Αθήνα δεν κατώρθωσε πάλι τίποτα. 'Είναι γνωστόν ότι στίς φωνογραφικές εταιρίες ύπάρχουν οι ίδιοντες—που ύποτίθεται ότι τά ξέρουν όλα, ενώ, καμιά φορά δεν ξέρουν... τά τρία κακά της μοίρας τους! 'Υπάρχουν και κόί ματα, καμόρες, κ.τ.λ... Η Λέλια και πάλι δεν τραγούδισε!

Φαίνεται πως κάποια κακή μοίρα κατέτρεχε την Λέλια και ματαίωνε όλες τις προσπάθειές της για να έπιτύχη τον σκοπό της...

□ □

Τότε ένεφανίσθη ως από μηχανής Θεός ο Θεός... άφωρος Παπαδόπουλος, διευθυντής της όρχήστρας της «Μονάρτης».

—'Ελα να πής δυό δικά μου τραγούδια με την όρχήστρα μου, της είπε.

Η Λέλια τραγούδησε στην «'Οντεόν». Το «Πι καυμός!» και το «Ρωμάντσο» βγήκαν δίσκοι πρώτης γραμμής. Κι' οι ίδιοντες της «'Οντεόν» που είχαν κάνει στην άρχή έβραϊκά παζάρια, τώρα της πρόσφεραν... μάτσας τά λεφτά για να την άγκαζάρουν με άποκλειστικότητα.

—Μόνο για τρεις μήνες! είπε άσυγκλινητά ή Λέλια.

□ □

Δεύτερη σουμπρέττα στήν θίασο «Δράμαλη-Κρεβατά» και με άποκλειστικότητα στους δίσκους...

Μήπως δεν πραγματοποιήσε τά όνειρα της ζωής της ή Λέλια;... Καί τόσο νέα...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΜΙΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Η είδηση αυτή αποσιωπούσε μία μόνο λεπτομέρεια: ότι οι αστυνομικοί που έκαναν τις πρώτες έρευνες είχαν βρή άπάνω στο γραφείο του "Οσβαλντ, και ακριβώς στη θέση όπου αυτός είχε άκουμπήσει την περίφημη συλλογή του την ώρα που την έδειχνε στον επισκέπτη του, ένα έπισκεπτήριο αυτό έλεγγε:

«Ο Λωποδύτης—Φάντασμα θα έπιστρέψω άμέσως την συλλογήν, μόλις ό κ. "Οσβαλντ Ράμσαιη καταθέσει 100 λίρες "Αγυγίας ύπερ του Συνδέσμου πρὸς Προστασίαν τών Ζώνων».

Όλοι οι αστυνομικοί του Λονδίνου ήξεραν την περίφημη ιστορία του άουλλήπτου «Λωποδύτου—Φάντασμα» και όλοι έπίσης γνώριζαν ότι ό ίνσπéκτορ Σοϋμερ είχε μία ιδιαίτερη αδυναμία σ' ότι άφορούσε τόν μυστηριώδη και παράδοξο κλέπτη. Γι' αυτό, πριν άνακινώσουν τὸ εύρημά του, έσπευσαν νά ζητήσουν τηλεφωνικῶς στην Σκότλαντ Γιάρντ τόν Σοϋμερ. Αυτός έφθασε σέ λίγα λεπτά επί τόπου, κατασκαμμένος.

Έχει γούστο, πάλι, ψιθύριζε όλη την ώρα μέσα στην μοτοσυκλέτα του πού τόν μετέφερε, νά μάς την σκάρωσε πάλι ό καταραμένος Μάρτεν Ντάλ...

Όστόσο τὸ πρῶγμα τοῦ φάνηκε άρκετά άπίθανο, γιατί ήξερε καλά πὸς ό μυστηριώδης «Λωποδύτης—Φάντασμα» κατέδωκε μόνο τούς ανθρώπους πού είχαν άσει με άτινα μέσα την περιουσία τους, πρῶγμα πού δέν συνέβαινε με τόν σέρ "Οσβαλντ, Φυσικά, ό σέρ "Οσβαλντ ήθελε τήν ύπόθεση της οικογενειακής περιουσίας τών Ράμσαιη, καί φανταζόταν πὸς ό γέρος συλλέκτης ήταν ένας παράξενος πλούσιος πού δέν ήξερε πὸς νά διαθέσει τὰ χρήματά του. Καί κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μάλλον ό κλέπτης θα είχε άφήσει έπίτηδες τήν κάρτα εκείνη, γιά νά προκαλέσει σύγχυση στην άστυνομία. Διέταξε όστόσο νά μή γίνη κανένας λόγος γιά τὸ εύρημα αυτό, καί άρχισε ό ίδιος τίς έρευνές του.

Επί δέκα μέρες, έκανε άνω-κάτω όλα τὰ άρχαιοπωλεία του Λονδίνου. Έπισκέφθηκε όλους τούς άρχαιοφίλους. Έρώτησε όλα τὰ τελωνεία, δέν μπόρεσε ν' άποκομίση τήν παραμικρή πληροφορία. Έξω-φρενών, άναγκάστηκε νά καταθέσει τὰ όπλα καί νά δηλώσει στον σέρ "Οσβαλντ ότι ή μόνη έλπίδα πού είχε νά βρή τὰ κλοπιμαία, ήταν νά καταθέσει τίς 100 λίρες στην Έταιρία πρὸς Προστασίαν τών Ζώνων. "Αν καί δέν έδίστασε νά όμολογήσει πὸς κι' ή έλπίδα του αυτή δέν ήταν πολύ μεγάλη, γιατί δέν έπίστευε στην ένοχη τού πραγματικού «Λωποδύτου—Φάντασμα».

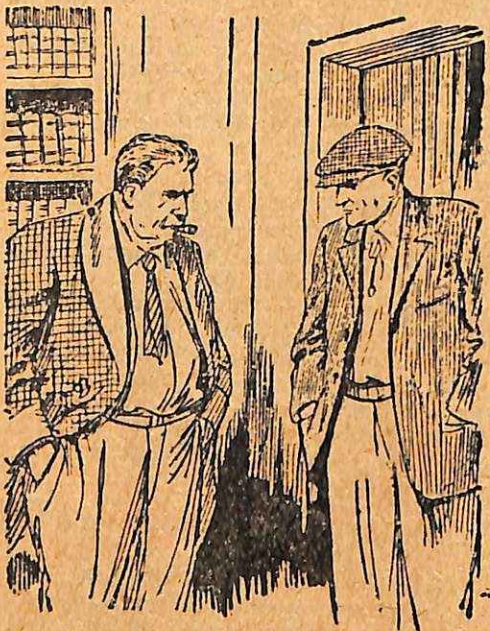
Κατά τὸ διάστημα αυτό είχε συναντήσει τόν Μάρτεν Ντάλ, στο έστιατόριο. Ντροπιασμένος από τίς παλιές του άποτυχίες, άπέφυγε νά τὸν κάνει τήν παραμικρή νύξη γιά τὸ έπισκεπτήριο πού είχε βρεθῇ. Έφερε μόνο με τρόπο τή συζήτηση στην κλοπή τών κοσμημάτων γιά νά δῇ κατά πόσο ό Μάρτεν Ντάλ ήταν ένήμερος τών πραγμάτων, μά εκείνος, πού καταλάβαινε τὸ σκοπὸ του καί πού θα ήσανε ύποχρεωμένος νά δικαιολογήσει τὸ άλλοθί του κατά τήν ώρα της κλοπής, έκαμε πὸς δέν είχε παρακολουθήσει τήν ύπόθεση. Καί εκεί σταμάτησε ή

σχετική

Ο σέρ Κανισαιη, σύμφωνα με τήν συμβουή του Σοϋμερ, έστειλε έκατό λίρες στην Έταιρία πρὸς Προστασίαν τών Ζώνων, χωρίς φυσικά νά άναφέρει τόν λόγο, καί περίμενε με άνέκφραστη άγωνία τὸ αποτέλεσμα. Οι μέρες όμως περνούσαν ή μία κατόπιν τής άλλης, καί καμιά σχετική είδηση δέν άκούστηκε.

Ο Σοϋμερ επέεσθηκε πιά ότι ό Λ.Φ. ήταν άμέτοχος στην κλοπή, γιατί ήξερε πὸς ό πραγματικός Λ.Φ. ήταν άνώτερος χρημάτων καί έκτελούσε πάντα τήν ύπόχρεσή του περί έπιστροφής τών κοσμημάτων. Καί χαίρόταν πὸς δέν είχε έναοιχτή στον Μάρτεν Ντάλ, καί είχε έτοιμό φύγει τούλάχιστον τήν πρόσθετη γελοιοποίησή του.

Ο δυστυχής όμως σέρ Ράμσαιη, πού έχασε καί τήν τελευταία έλπίδα, ήταν άπαρηγόρητος. Έξέτισε άπαρηγόρητοι ήσαν κι' οι συγγενείς του, οι όποιοι κι' αυτοί, έπειτα από τήν κλοπή, έχαναν κάθ' έ έλπίδα. Ο Μάρτελ Ντάλ μάλλον έλαβε σέ λίγες μέρες ένα γράμμα του Πήτερ Ράμσαιη, όπου τόν άποχαίρετοῦσε

Ο σέρ "Οσβαλντ έβαλε σέ ένέργεια τού, πὸς άπίθανους ντέτεκτιβ...

καί τόν πληροφορούσε, ότι θ' άναχωρούσε στο έξωτερικό εις άναζήτησιν καλλιτέρας τύχης.

Ο Λ. Φ. ΚΡΑΤΕΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ

Έκείνες ακριβώς τίς μέρες κι' ό σέρ "Οσβαλντ Ράμσαιη λάβαινε από τόν άνειμό του ένα άποχαίρετιστήριο γράμμα μαζί μ' ένα δέμα σφραγισμένο.

Στὸ γράμμα ό Πήτερ πληροφορούσε τόν θείο του ότι έφευγε στο έξωτερικό γιά νά βρή καλύτερη τύχη. Μ' αυτή τήν έγκαιρία τούστελνε καί κάτι άτομικά του έγγραφα καί άντικείμενα, κλεισμένα σ' ένα κουτί, καί παρακαλούσε πολύ τόν θείο του νά τὸν τὰ φυλάξη άθικτα μέχρι τής έπιστροφής του.

Ο θεός παραξενεύτηκε γιά τὸ διάβημα αυτό τού άνειμοῦ του, με τόν όποιο δέν βρισκόταν ποτέ σέ άγαθές σχέσεις, μά όστόσο δέν έίπε τίποτα.

Πέρασε άρκετὸς καιρὸς. Τὸ πρῶγμα ξεχάστηκε από τόν κόσμο. Η άστυνομία

κατέταξε τήν ύπόθεση στο "Αρχείο, καί μόνο ό δυστυχισμένος σέρ "Οσβαλντ δέν κατώρθωσε νά παρηγορηθῇ. Στὸ τέλος έβαλε σέ ένέργεια καί τούς πὸς άπίθανους άυτοσχέδιους ντέτεκτιβ χωρίς ύμω καλλίτερα άποτελέσματα.

Μία μέρα ό Μάρτεν Ντάλ διάβασε στις έφημερίδες τόν θάνατό του. Οι συγγενείς συγκεντρώθηκαν στο Λονδίνο γιά νά κανονίσουν τὰ περιουσιακά ζητήματα, άν καί ήταν πολύ άμφίβολο άν θα έμενε τελικῶς τίποτα, μετά τήν έκκαθάριση.

Μεταξύ τών πραγμάτων τού μακαρίτη βρέθηκε φυσικά καί τὸ κιβώτιο τού Πήτερ Ράμσαιη, πᾶν στο όποιο ό σέρ "Οσβαλντ, άνθρωπος τής τάξεως, είχε μπιχέξει τὸ γράμμα πού τὸ συνάδευε.

Η έκπληξη όμως τού Πήτερ στάθηκε μεγάλη όταν τὸ διάβασε. Έδήλωσε με τόν καθηγορηματικώτερο τρόπο ότι τὸ γράμμα εκείνο δέν ήταν δικό του, ούτε φυσικά καί τὸ δέμα. Η ύπογραφή του άλλωστε—τὸ κείμενο ήταν γραφομηχανημένο—φανόταν πλαστή στην πρώτη προσεκτικῇ έξέτασιν.

Άμέσως είδοποιήθηκε ή άστυνομία. Ξεθάφτηκε από τὸ "Αρχείο ό φάκελλος τού σέρ "Οσβαλντ, κι' ό Σοϋμερ, πού γε άλλοτε παρακολουθῇ τήν ύπόθεση, κατέφθανε σέ λίγο, μαζί με τόν συμβολαιογράφο πού εσφαγίσει τήν περιουσία.

Καί μπρὸς στοὺς συγγενείς πού ή περιέργεια των είχε φθάσει στο κατακόρυφο, προσέβη στο άνοιγμα τού παραξένου δέματος. Η κατάπληξη, μά καί ή χαρά των, ύπηρεξε άνέκφραστη όταν βρέθηκαν άναπάντεχα μπρὸς στον θησαυρὸ τών κινέζικων κοσμημάτων.

Κανείς βέβαια δέν μπόρουσε νά έλπισῇ ένα τίπο πρῶμα γιατί ό κλέπτης έπρεπε νάιναι παράφρων γιά νά έπιστρέψῃ τὰ κλοπιμαία, άφού μάλιστα όλες οι τιμὲς είχαν άποτύχει τόσο πανηγυρικά.

Μόνο ό Σοϋμερ κατάλαβε. Τώρα δέν τοῦμενε ή παραμικρή άμβολία ότι ό Λ. Φ. ήταν ό δράστης τού έγκλήματος. Μόνον αυτός είχε τήν τέχνη νά διαπράττει τὰ κόλπα του με τέτοιο άριστοτεχνικό τρόπο, ώστε νά μην άφήσῃ τὸ παραμικρὸ ίχνος. Άλλά καί μόνο αυτός είχε τὸ... πρακτικὸ σύστημα νά έπιστρέφῃ τὰ κλοπιμαία!

Έτσι κι' αυτή τή φορά ό Λ. Φ. ήταν έν τάξει! Είχε εκπληρώσει τήν ύπόσχεσή του περί έπιστροφής των, όταν θα κατεβάλλοντο οι 100 λίρες στην Έταιρία πρὸς Προστασίαν τών Ζώνων. Όστόσο, κάτι έμενε άνεξεχνίστο στο μυαλό τού άστυνομικοῦ.

Καί τήν πρώτη φορά πού συναντήθηκε στο έστιατόριο με τόν φίλο του τόν Μάρτελ Ντάλ, δέν κρατήθηκε νά φέρῃ τήν κουβέντα στο φλέγον ζήτημα:

—Δέν κατώρθωσα όστόσο νά καταλάβω γιατί τὰ κοσμήματα έπιστράφηκαν με τέτοιο παράξενο τρόπο, ώστε νά μην μάθῃ οὔτε ό δυστυχισμένος ό σέρ "Οσβαλντ...

—"Οχ, καῦμενε, έίπε ό Μάρτεν Ντάλ μ' ένα ειρωνικώτατο χαμόγελο· αυτό δέν άφορᾷ τήν άστυνομία! Τὰ οίκογενειακά τών ανθρώπων θέλεις νά έσοκαλίζης;

Με τή λέξη αυτή, γίνηκε φῶς στο μυαλό τού Σοϋμερ. Κατάλαβε τώρα τόν λόγο της παραξενής αυτής μεθόδου—όχι βέβαια πολύ νωρίς...

HERMAN LANTON

Λουλούδια επάνω στο μνήμα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

γείλε τὸ μνημείο...

—Με συγχωρείτε... ύπό ποίαν ιδιότητα ήμεις; Μήπως είσθε συγγενής τού μακαρίτου;

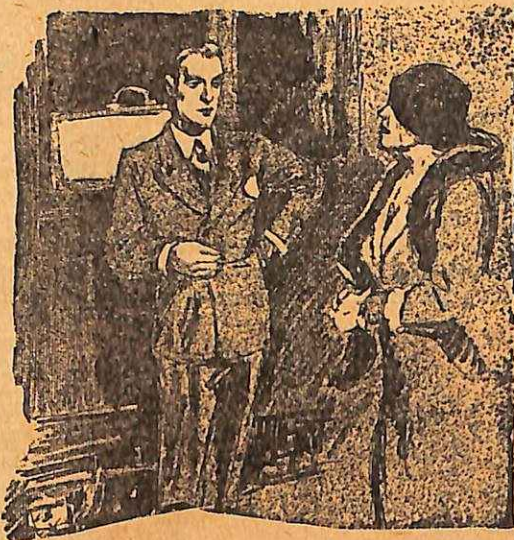
—"Οχι, ύπηρεα μόνο φίλη του. Αυτό τὸ μυστικό έσεις μόνος στον κόσμο θα τὸ ξέρετε.

—Έγνοια σας καί δέν θα τὸ φανερώσω, κυρία μου. Θα προσπαθήσω νά γίνουν όλα σύμφωνα με τήν έπιθυμία σας.

Αὐτά έίπε ό Βάντι άπάνω στο ξάφισμά του. Τώρα όμως πού είναι καί πάλι μόνος, συλλογιέται τήν άγνωστο πού πέρρασε σαν φάντασμα μέσα στο μισοσκόταδο τού σαλονιού... Τέλος καταλήγει στην σκέψη: «Επί τέλους, θάχω νά πῶ κάτι στην Μαρία, κι' ίσως αυτό τὸ μυστικό νά γείνη τὸ κλειδί πού θ' άνοιξῇ τήν κλειστή πόρτα της καρδιάς της...

□ □

Όλη νύχτα ή σκέψη αυτή τόν βασανί-

Μπαίνει μία νέα γυναίκα...

ζει δέν τόν αφήνει νά κοιμηθῇ τώρα, δέν βλέπει πιά τήν Μαρία με τήν ίδια άπογοήτευση, κάτι χαμογέλα σά βάθῃ της ψυχής του. Τι σημασία μπορεί νά είχε άν λάτρευε τόν σύζυγό της καί νά σέβεται τώρα τήν μνήμη του, δέν άποκλείεται όμως σά έρείπια ενός όνειρου νά φυτρώσῃ ένα καινούργιο λουλούδι πού νά μωρέσει αυτός, ό Γκουίντο Βάντι νά τὸ κόψῃ.

«Μαρία, ό σύζυγός σας σάς πρόδιδε κι' άκόμα σάς προδίδει, μετά θάνατον!» Αὐτὸ λογαριάζει νά της πῇ. "Αν όμως εκείνη πεθάνῃ άπ' τὸν σπαραγμό της, ό έγωϊσμός της στιγμῆς δέν τόν αφήνει νά τὸ σκεφθῇ αυτό.

Η έπομένη είναι μία μέρα ήλιόλουστη. Χαρούμενος, ό γλύπτης, άφού είδοποιεί τηλεφωνικῶς, πηγαίνει στις έννά με τὸ αὐτοκίνητό του στο σπίτι της Μαρίας Τάλια.

Κι' ή χήρα φαίνεται άλλαγμένη. Η σκέψη ότι θα πάῃ στο μνημείο τού Γκαμπριέλε της, τήν κάνει φοβερά άνησυχῇ,

σαν νά έπρόκειτο νά πάῃ σ' ένα έρωτικό ραντεβού. Στὸν δρόμο, τὸ κάθε τι της θυμίζει τόν Γκαμπριέλε. Νά τὸ πανεπιστήμιο όπου δίδασκε ό Γκαμπριέλε, νά τὸ σπίτι τών Ραζίνι όπου συχνάζε ό Γκαμπριέλε...

Ο Βάντι τ' άκούει όλα αυτά καί χαμογέλα. Τώρα, τίποτε δέν τόν φοβίζει, ή κλεισμένη πόρτα δέν τήν φέρνει πιά σέ άμηχανία, ή γυναίκα αὐτῇ θά γίνῃ δική του. Πέρασαν ήδη τήν πόλη καί έφθασαν στο κοιμητήριο.

Η Μαρία Τάλια γιά πρώτη φορά βλέπει τὸ μνημείο, στηρίζεται γιά μία στιγμή στο μπράτσο τού Βάντι, άναστενάζει βαθεία καί λέει:

—Τι όμορφο πού είναι! Δέν ξέρω πὸς νά σάς εύχαριστήσω, Βάντι.

Προχωρεί άκόμα μερικά βήματα καί ξαφνικά σταματᾷ κατάπληκτη, με βλέμμα γεμάτο φρίκη, ένῶ τὸ δάχτυλό της δείχνει τὸ λευκὸ μάρμαρο:

—Αὐτὰ τὰ λουλούδια εκεί—πάνω...

Είναι ένα μεγάλο μπουκέτο χρυσάνθεμα. Δέν χωρεί καμιά άμφιβολία: είναι τὰ λουλούδια της άγνωστης, της γυναίκας πού μοιράζεται άκόμα με τήν Μαρία Τάλια τήν άγάπη τού συζύγου της. "Αρκούν μερικές λέξεις:

«Μαρία, ό σύζυγός σας είχε μία έρωμένη...» "Ανάμεσα όμως σ' αὐτὸν καί στον έγωϊσμό του ως έρωτευμένου μπαίνουν αὐτὰ τὰ τρομαγμένα μάτια, αὐτῇ ή τρελή άγωνία πού κόβει τήν άναπνοή της, τὸ σύγκορπο άνατρίχιασμά της πού τήν κάνει νά στηριχθῇ στο μπράτσο πιά νά μην σωριαστῇ χάμω ύπό τὸ βάρος της φοβερῆς ύποψιας. "Ισως νά τήν σκότωνε έτσι, ίσως νά μην είχε αὐτὸς τὸ δικαίωμα νά εκβιάσει τήν βασανισμένη της καρδιά καί νά διώξῃ τὸ μεγάλο όνειρο της ζωῆς της, νά σβύσει τόν φωτεινὸ ήλιο πού άκόμα τήν έμψυχώνει...

—Τά έστειλα έγώ, κυρία μου. Θέλησα νά στολίσω κάπως τὸ μνημὸ αὐτὸ μάρμαρο με ζωντανά χρώματα...

Έκείνη, μ' ένα πῆδημα άνασηκώνεται στις μύτες τών ποδιών, άγκυαλίζει τὸ άγάλμα καί κολλᾷ τὰ χεῖλη της άπάνω στο ψυχρὸ μάρμαρο. Ο Βάντι τήν κυττάζει, άφωπλισμένος. "Υποφέρει, αλλά χαμογέλα...

ΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ!

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ξέρετε ποιδ είναι τὸ θερμότερο μέρος της γῆς; Θα σκεφθῇτε άμέσως τόν "Ισημερινό, ή τήν Σαχάρα ή... τήν Γῆ τού Πυρός! Είναι ό Περισπῶς κόλπος. Τὸ καλοκαίρι εκεί είναι καί τὸ πολὺ συνηθισμένο μὲ θερμοκρασία... 52 βαθμῶν στην σκιά!

□ □

"Ακούμε τὸν παπαγάλο νά μιλά καί φανταζόμεθα, πολὺ φυσικά, πὸς τὰ καταφέρνει όλα αὐτὰ με τήν γλώσσα του. Τίποτε τὸ πὸς έσφαλμένο. Ο παπαγάλος «μιλεῖ» καί τραγουδεῖ μόνο με τὸν λάρυγγα, τὸν όποιο καί μόνο χρησιμοποιεῖ άλλωστε, όπως καί όλα τὰ πουλιά.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

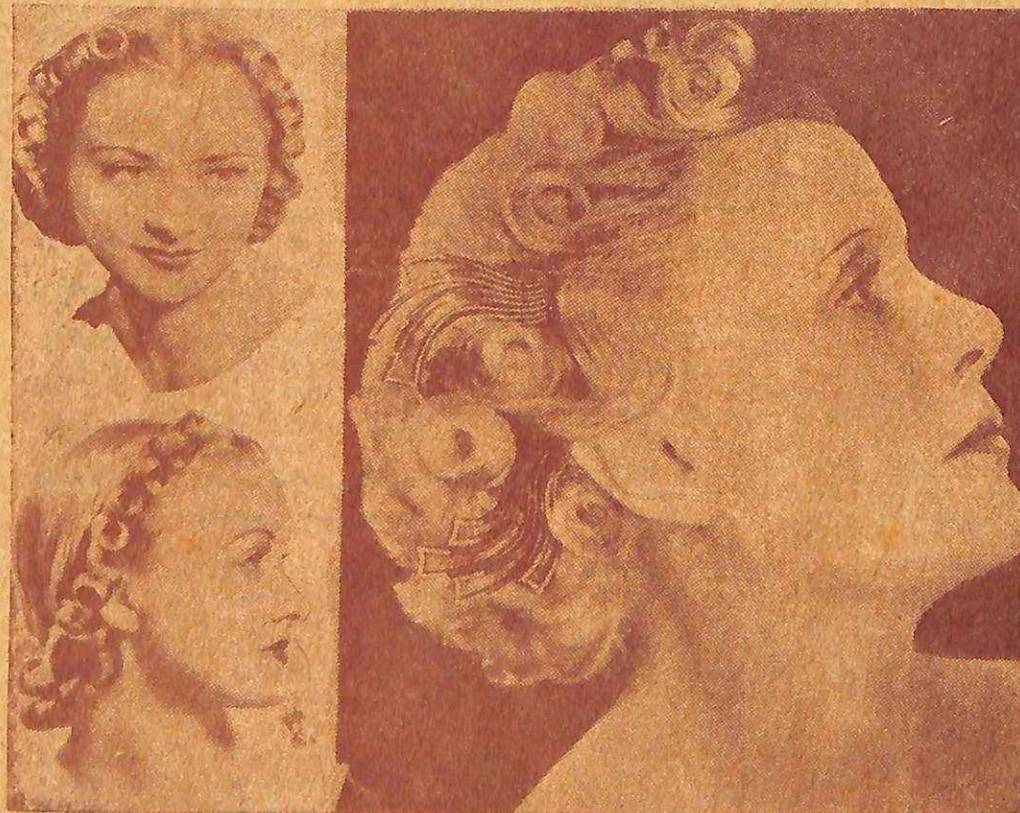
ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Πήρα ένα συγκινητικότατο γράμμα από κάποια αναγνώστριά μου που υπογράφει «Μιά δυστυχισμένη»...

Μου γράφει μεταξύ άλλων:

«Είμαι τόσο δυστυχισμένη που νομίζω ότι ή θα τρελλαθώ ή θ' αυτοκτονήσω. Ένα χρόνο τώρα ήμουν άραβωνιασμένη μ' έναν πολύ καλό νέο, σοβαρό, εύγενικό και πολύ μορφωμένο. Επρόκειτο να παντρευτούμε τα Χριστούγεννα. Ήμασταν απόλυτα ευτυχισμένοι. Κι' έξαφνα όλα σωριάστηκαν έρείπια. Ο αγαπημένος μου πέθανε πριν από δέκα μέρες από μια άπρόοπτη μόλυνση...

Το χτύπημα αυτό με πλήγωσε τόσο που έχασα κάθε επιθυμία για τη ζωή κι' ως είμαι δεκαεννέα χρόνων μονάχα. Βρίσκω ότι η ζωή μου δεν έχει πια κανένα σκοπό, κανένα προορισμό... Δεν έχω καμιά υποχρέωση, απέναντι κανενός. Είμαι όρφανή, ανεξάρτητη οικονομικά και ζω μ' έναν παντρεμένο αδελφό μου. Δεν έχω τίποτα που να με κρατά στη ζωή... Υπάρχουν περιπτώσεις, αγαπητή κ. Λόρα που νομίζω ότι έχει

Το ωραίοτατο χτένισμα που λαμβάνει τώρα στο Χόλυγουντ η Μάριαν Μάας.

Ένα μοντέρνο παριζιάνικο χτένισμα που θα επικρατήσει τον χειμώνα.

Γυναίκες

κανείς το δικαίωμα ν' αυτοκτονήσει. Δεν συμφωνείτε; Θα ήθελα να μου γράψετε δυο λόγια κι' εσείς που αν και δεν σας γνωρίζω σας αγαπώ μια μεγάλη προσφιλή αδελφή...».

Λοιπόν, όχι, αγαπητό μου παιδί, χίλιες φορές όχι. Δεν συμφωνώ, δεν συμφωνώ καθόλου. Έχεις μεγάλο λάθος αν νομίζεις ότι δεν έχεις καμιά υποχρέωση απέναντι κανενός. Σεχνάς λοιπόν την υποχρέωση που έχει κάθε άνθρωπος απέναντι του εαυτού του; Κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν έχει κανένα σκοπό και κανένα προορισμό στη ζωή.

Αισθάνομαι την απέραντη, την σπαραχτική λύπη σου και την δικαιολογώ. Πίστεψε ότι λυπήθηκα βαθύτατα για τον μεγάλο σου πόνο.

Όμως τίποτα δεν δικαιολογεί μια αυτοκτονία, την στιγμή που είσαι τόσο νέα, παιδί σχεδόν, και υγιής. Έχω γράψει πολλές φορές, ότι την στιγμή του μεγάλου, του αβάσταχτου πόνου μας, πιστεύουμε ότι έχουμε φθάσει πια με κάθε χαρά του κόσμου τούτου.

Κι' όμως, όλα, ανεξαιρέτως όλα, περνούν. Ο χρόνος θα γλυκάνει και τον δικό σου πόνο σιγά-σιγά, θα τον ελαφρώσει και θα τον σβύσει κάποτε... Μή διαμαρτύρεσαι με αγα-

νότητα: «Όχι ο δικός μου πόνος δεν θα σβύσει ποτέ! Δεν με ξέρετε και γι' αυτό το λέτε!...».

Θα σβύσει, παιδί μου, το επαναλαμβάνω. Πίστεψε εκείνους που έχουν περισσότερη πείρα από σένα και ξέρουν καλά ότι τίποτα έδω - κάτω δεν είναι αιώνιο...

Προσπάθησε ν' απασχολήσεις το μυαλό σου είτε με το διάβασμα είτε με καμιά άλλη απασχόληση και δώδεκα μακρινά τις νοσηρές σκέψεις της αυτοκτονίας.

Έχεις την υποχρέωση να ζήσης. Κι' έχεις πεποίθηση κι' ελπίδα στη Ζωή. Το μεγαλύτερο δώρο των θεών είναι η ελπίδα...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τα τελευταία αυτά χρόνια οι μπλουζες έχουν τον πρόορισμό σε κάθε νέα σαίζον να ανανεώνουν το κοστούμι ή το ανασάμπλ το οποίο χωρίς να είναι ντεμοντέ δεν έχει έν τοούτος την έντελως «ντερνιέ κρι» λεπτομέρεια που απαιτεί μια κομψή κυρία.

Οι μπλουζες έχουν ποικίλες φόρμες. Θα ήταν λοιπόν άπερισκεψία να μορφώση κανείς γνώμη επί τριών ή τεσσάρων μοντέλλων. Μπορεί κανείς να τις διαιρέσει σε δυο κατηγορίες: «Εκείνες που ταιριάζουν με τα ανασάμπλ σπόρ, και με το ταγιέρ κλασικ. Κι' εκείνες που συνοδεύουν την αύστηρη κομψότητα ενός βελούδινου κοστούμιού, ή μιας σκούρας φούστας κάτω από ένα απογευματινό μαντώ.

Για την πρώτη περίπτωση, τα ζερό, τα μονόχρωμα λαινάξ ή τα λαινάξ καντριγιέ ή με πουά, και οι λεπτές φανελλίτσες συνιστώνται ιδιαίτερας. Η απλότης της κούπ των δεν αποκλείει καθόλου κάποια έκζητηση στον τρόπο που θα δεθί μια γραβάτα που θα σφιγθή μια μανσέττα, ή που θα διακοσμηθή ένα σεμιζιέ με μικρά πιεττάκια εμπρός.

Η δεύτερη όμως περιλαμβάνει ύφασματα πολυτελέστερα. Το πολύ γυαλιστό σατέν, το κρέπ ρομάν, ακόμη και το όττομάν, κάνουν χαριτωμένες και κομψότερες μπλουζες ή μπλουζ - τουνίκ.

Οι τελευταίες αυτές συνοδεύόμενες με απλές βελούδινες ή μεταξωτές φούστες σχηματίζουν ένα απογευματινό ανασάμπλ για ένα μπριτζ ή για τσάι.

Πρέπει να προσθέσωμε ότι η πλειονότης των μπλουζών έφέτος έχει μεγάλη πρωτοτυπία, ή οποία κατά μέγα μέρος όφειλεται στο ύφασμα.

Λανσαρίστηκαν στο Παρίσι ωραίοτατα σατέν με φύλλα ντεκουπέ «τόν - συρ - τόν», με μαύρα άστρα σε γαλάζιο φόντο, με παράξενα εξωτικά σχέδια, πολύ πρωτότυπα και σίκ.

Οι μπλουζες θα παίξουν και έφέτος μεγάλο ρόλο στην γυναικεία γκαρνταρόμ...

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Δεν μπορεί κανείς να άρνηθί την με-

σελίδες

γάλη σημασία που έχει για τη γυναίκα ένα ωραίο χτένισμα. Πολλές φορές ένα χτένισμα μπορεί ν' αλλάξει έντελως την φυσιογνωμία και να δώσει διαφορετική έκφραση σ' ένα πρόσωπο.

Τα ξανθά μαλλιά εξακολουθούν να είναι της μόδας, άρχισαν όμως ήδη να επισκιάζονται από τις σκοτεινότερες αποχρώσεις: τα καστανά και τα κοκκινόξανθα θα κυριαρχήσουν τον χειμώνα.

Στο διεθνές συνέδριο κομμώσεως που συνηλθε τελευταίως στη Βιέννη άπεφασίσθη ότι εις το εξής τα μαλλιά θα μακραίνουν για να καλύπτουν τον λαιμό πίσω που ως τώρα έμενε συνήθως ελεύθερος.

Ετσι τα ρουλώ, οι πλεξίδες, οι μπούκλες και τα δογκώδη σινιόν όπως ήσαν πριν από πολλά χρόνια ξανάρονται θριαμβευτικά.

Για το βράδυ το χτένισμα διακοσμείται με ωραία κοσμήματα: καρφίτσες, κλίπς, μαπαρέττες κ.τ.λ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΟΥΝΕΣ ΣΑΣ

Το καθάρισμα των γουνών δεν είναι το ίδιο για τα μακρυά και τα κοντά τριχώματα.

Ένας γενικός κανών συνίσταται σ' να καθαρίζονται οι γούνες με πριονίδια. Τις τρίβουν με τα δάχτυλα και την παλάμη εις τρόπον ώστε τα πριονίδια να ελσχωρήσουν παντού ως το δέρμα της γούνας.

Τα πριονίδια αυτά καθαρίζουν τις τριχες απορροφώντας τις σκόνες και τους διαφόρους λασκέδες. Όταν ελσχωρήσουν καλά σ' όλη τη γούνα δεν μένει παρά να τινάζετε καλά την γούνα και να την χτυπήσετε με ένα λεπτό ραβδάκι για να φύγουν όλα τα πριονίδια.

Η μέθοδος όμως αυτή δεν είναι κατάλληλη για τις πολύ σγουρές γούνες όπως το άστρακάν έπειδή ύστερα δεν φεύγουν ολότελα τα πριονίδια.

Επίσης η γούνα «τόπ» είναι πολύ λεπτή και είναι προτιμότερο να την «χτυπάτε» αντί να την καθαρίζετε.

Το λούτρ και οι απομυμήσεις του λουστράρονται ωραία με καθαρό νερό.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Πολύ της μόδας και εξαιρετικά πρακτικό είναι ταγιεράκι από τρικό καντριγιέ.

—Η φούστα μιας βραδυνης τουαλέττας θα σουρωθί μ' ένα «άμπιεσμάν πλά».

—Στο απογευματινό ταγιέρ, ή ζακέττα θα γαρνιρισθί κάτω με μια μπορντούρα αποτελούμενη από μια φαρδεία λωρίδα ρενάρ.

—Πολύ χαριτωμένη είναι ή φούστα από σκατσέζικο λαινάξ που συμπληρώνεται με μια φαρδεία βέσσα από μονόχρωμο λαινάξ.

—Η βουαλέττα γαρνίρεται με χοντρά βελούδινα πουά.

ΚΑΛΛΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΜΟΝΕΣ

Συνεχίζω σήμερα για τα επιστημονικά και αποτελεσματικά μέσα που πρέπει να μεταχειρίζεσθε για την περιποίηση του προσώπου σας.

Σας έχω ήδη γράψει στα προηγούμενα άρθρα για τον πρώτον καθαρισμό, τα καλλυντικά που πρέπει να χρησιμοποιήτε ανάλογως της ποιότητας του δέρματός σας καθώς και για τον ρόλο που παίζει ή ανάπαυση. Σήμερα θα σας πω για τις συνταγές. Προηγούμενος όμως θα σας μιλήσω για τις προόδους της αληθινής επιστήμης—και όχι της τσαρλατανιάς—στο ζήτημα της παρασκευής των καλλυντικών για να μάθετε μερικά πράγματα, των οποίων ή άγνοια σας κάνει να πέσετε πολλές φορές θύματα άγυρτων, με επακόλουθα δυστυχώς ανεπανόρθωτα και καταστροφής της όμορφιάς σας.

Τα πραγματικά καλλυντικά, λοιπόν δεν είναι πια σήμερα προϊόντα εμπειρικά και χωρίς ένεργητικότητα, αλλά βιολογικά παρασκευάσματα που είναι ανάλογα με τις ανάγκες και την ποιότητα του υπό θεραπείας δέρματος και που περιέχει όλα τα απαραίτητα ζωτικά και θρεπτικά συστατικά δηλ. όρμονες και βιταμίνες.

Οι όρμονες συνδυασμένες με βιταμίνες αποδίδουν προϊόντα ζωτικά και θρεπτικά, ικανά να δώσουν την δύναμη, την ζωή και την νεότητα στο μέρος εις το όποιον χρησιμοποιούνται.

Η ωραιότης του δέρματος καθορίζεται από την κατάσταση των επιφανειακών κυττάρων του, από την λειτουργία των έκκριτικών αδένων και τέλος από την κατάσταση των υποκειμένων ιστών.

Κατά την εξέταση του δέρματος του προσώπου με ειδικό φανό μεγάλης μεγεθύνσεως, προ και μετά την χρήση ορμονοθεραπευτικών καλλυντικών, θα παρατηρηθούν τα εξής: Η μη περιποιημένη επιφάνεια της επιδερμίδος

Τρεις μπλουζες σε πολύ μοντέρνα φόρμα. —Δεξιά: ωραίοτατη ρόμπ ντε σάμπρ

Μπορούν να γίνουν είτε από λαινάξ είτε από σε φόρμα ρόμπ-μαντώ, πρακτική και κομψή.

φάνεται σαν να είναι σκεπασμένη από μικρά διαφανή κι' υπόλευκα λείψα με άσχημους άγκρες τὰ μεταξὺ δὲ αὐτῶν διαστήματα εἶναι σκαμένα σαν θαθεῖα αὐλάκια. Ἐπίσης πληθώρα ἀπὸ μικρὰ σημάδια ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸ δέρμα τὴν λεῖα καὶ στιλπνὴ ὄψη του. Μετὰ λιγοῦς ὥρες ὁμοῦ τακτικὴ περιποίηση τοῦ δέρματος ὅπως ἀκριβῶς σὰς ἔχω γράψει στὰ προηγούμενα συνεχῆ άρθρα μου γιὰ τὸ αὐτὸ θέμα—καὶ χρῆσις τῶν καταλλήλων στὴν κάθε περίπτωσι καλλυντικῶν, κατὰ τὴν νέαν ἐξέτασιν θὰ ἔχῃ ἀλλάξει τελείως ἡ πρώτη κατὰστασις: τ' ἀνακυρτωμένα σὲ σχῆμα λεπίου ἐπιφανειακά κύτταρα ἔχουν ἐξαλειφθῇ, τὰ θαθεῖα αὐλάκια εἶναι ἐλάχιστα καταφανή, ἡ ἀλευρώδης καὶ θαμπὴ ὄψη ἔχει ἐκλείψει κι' ἐπιδερμὶς ἔχει γίνῃ πᾶς ὅλη τέλεια διαφανής. Τὰ καλλυντικά αὐτὰ ἔχουν μεγάλη ἐπίδρασιν στὴν τόνωσιν τῶν ὑποκειμένων ἰσθμῶν. Ἡ πλαστικότητα τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, ἡ ἀτροφία τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων καὶ ἐν γένει τὸ γήρσασμα τοῦ προσώπου, μποροῦν ἀπολύτως νὰ ἐπανορθωθῶν, μετὰ τὰ καλλυντικά καὶ χρῆσιν τέτοιων καλλυντικῶν.

Μετὰ μὲν τὰ καλλυντικά πρέπει ν' ἀνταποκρίνονται σὲ ὁρισμένους ὁρους ἐξαρτωμένους ἀποκλειστικῶς κι' ἀπολύτως, ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ δερμάτος καὶ ἀπὸ τὴν λειτουργίαν του. Μόνον μετὰ μίαν προσεκτικὴν ἐπιστημονικὴν καὶ μεθοδικὴν ἐξέτασιν τοῦ δερμάτος τοῦ προσώπου ποὺ θὰ γίνῃ συγχρόνως μετὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ τῆς γενικῆς παθολογικῆς καταστάσεως τοῦ ἰδίου ἀτόμου, μποροῦμε νὰ παρασχεύωμε τὰ ἀνάλογα γιὰ τὸ δέρμα αὐτοῦ καλλυντικά.

Τί εἶναι ὁμοῦ οἱ ὁρμόνες; Εἶναι προϊόντα ἐκκρινόμενα ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ὄργανα καὶ ἰδίως ἀπὸ ὁρισμένους ἀδένες, τῶν ὁποίων ἡ ἐνεργητικότης ἦταν μέχρι καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀγνωστὴ.

Οἱ ἀδένες αὐτοὶ μετὰ τὰ ἔργα ποὺ παράγουν (ἐκκρίσεις) ἐνεργοῦν συγχρόνως καὶ ἀμοιβαίως, διακονοῦντας τὴν ζωτικὴν λειτουργίαν. Ἡ ἐλάττωσις τῶν ἐκκρίσεων τῶν (ὁρμῶν) προκαλεῖ γενικῶς πρόωρον γήρας τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἐνῷ τὸ ἐναντίον ἡ ἐνεργητικότης τους εἶναι πηγὴ διαρκοῦς σχεδὸν νεότητος. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐδῶ καὶ γιὰ τοῦτο δὲν θὰ σὰς ἀναφέρω τὴν λειτουργίαν τοῦ γυναικείου ἀδένος ἀλλὰ μόνον μερικὰ γενικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει ν' ἀγνοῆτε. Δὲν πρέπει νὰ μὴν ξέρετε τέλος πάντων τί εἶναι οἱ ὁρμόνες ποὺ ἔχουν τὰ καλλυντικά σας καὶ γενικῶς οἱ διάφορες φαρμακευτικὲς συνθέσεις καὶ γιὰ τίς ὁποῖες τελευταίως μιλά ὁλος ὁ κόσμος.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρετε γενικῶς ὅτι ἡ κανονικότης τῶν ὁρμονικῶν ἐκκρίσεων (τῶν ὁρμῶν τῶν διαφόρων ἀδένων) χαρακτηρίζει ὅλον τὸν ὁργανισμό, δίνει τὰ προφανή σημεῖα τῆς νεότητος (σφρίγες, νεανικὸ καὶ δροσερὸ πρόσωπο διαμορφώνει τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἀκόμη τοῦ ἀτόμου. Καὶ σὰς φέρω πρὸς καλλιτέρα κατανόησιν ἕνα παράδειγμα: Ἡ ἑλλειψὶς ἀπὸ μιᾶς γυναῖκα θυλακώδους ἀδένος αὐξάνει τὴν ἀνδρική ἰδιότητα τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ ταυτοχρόνως τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τριχωτοῦ συστήματός της, ἰδίως στὴς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη γιὰ τὸν λόγο δὲ αὐτὸν ὑποβάλλωμε πολλὰς φορές σὲ ἐνδοθεραπείαν, πρῶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο πολλὰς ἀποροῦν, διερωτώμενες, πῶς με ἐνέσει πέφτουν οἱ τρίχες.

Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς εἶναι ὁρμόνες, ἐκχυλίσματα δὲ τέτοιων ὁρμονῶν χρησιμοποιοῦνται καὶ στὴς κρέμες τὴς προσοριζόμενες γιὰ τὴν καταστορῆσιν τῶν τριχῶν τοῦ προσώπου, βραδείας ἐνεργείας.

Στὸ ἐπόμενον συνέχεια καὶ διάφορες συνταγές.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΑΧΗΣ

Πολλοὶ μεγάλοι δὲν θὰ γινόντουσαν ποτὶ αὐτὸ ποὺ ἐγιναν, ἂν ἄκουαν μερικὲς συμβουλὲς ἀνθρώπων «εἰδικῶν» καὶ «πειράς».

Μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις καὶ ἡ παρακάτω ἱστορία.

Μιὰ μέρα, ὁ περίφημος ἐταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, Προβὸ, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς λεπτοῦ καὶ φιλόσθενος κοριτσιοῦ ποὺ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ μερικὰ μαθήματα δραματικῆς τέχνης.

Ὁ Προβὸ, κύτταξε τὴν νέαν μετὰ ἕνα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια καὶ τῆς εἶπε πατρικῶς:

— Ἄν θέλετε, κόρη μου νὰ μ' ἀκούσετε, ἀφήστε κατὰ μέρος τὸ θέατρο. Πηγαίνετε καλλιτέρα νὰ πωλήσετε λουλούδια. Θάταν προτιμότερο γιὰ σὰς.

Ἔστερ ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ νέα ἐκείνη γινόνταν ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς Ραχὴλ.

Μιὰ βραδυά, ἔστερ ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ παράστασιν ὁ Προβὸ μπαίνει στὸ καμαρίνι τῆς γιὰ νὰ τὴν συγχωρῇ χωρὶς δὲ νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἡ σημερινὴ μεγάλη καλλιτέχνης ἦταν τὸ λεπτὸ καὶ εὐθραυστό ἐκεῖνο πραγματάκι ποὺ εἶχε ἐξαποστείλει μετὰ τόσο πατρικὸ ἐνδιαφέρον τῆς φίλης μετὰ θέρη καὶ τὰ δυὸ χέρια καὶ τὴν συνεχάρη κατασυνγινημένος.

Ὅπως βλέπετε, διδάσκαλε τοῦ λέγει τότε ἡ Ραχὴλ, δειχόντάς του τὰ ἄρθρα λουλούδια ποὺ τῆς εἶχαν στείλει οἱ θαυμασταὶ τῆς, ἀκολούθησα τὴ συμβουλὴν ποὺ μοῦ δώσατε κάποτε; ποὺλῶ τώρα λουλούδια. Θέλετε νὰ μοῦ ἀγοράσετε μερικά; Ἔχω τόσο πολλὰ!...

Ταξίδι

Θᾶν ἕνα ἀπόγιομα θαμπὸ μέσ στὸ σκοτεινὸν θά μ' ὀς ἕνα βαπόρι ποὺ θολὸ σαν τὴν ψυχὴ μου θᾶναι...

Θᾶν ἕνα ἀπόγιομα ἀπαλὸ ποὺ θ' ἀγκαλιάσω τὸ γιὰλὸ καὶ τὰ ὄνειρά μου ἀπ' τὴ στεριά θὰ μ' ἀποχαιρετᾶνε...

Ἔτσι μονάχος θ' ἀνοιχτῶ... Καὶ στὸ βιβλίο τ' ἀνοιχτὸ τῆς ζωῆς μου, ἕνα μηδενικὸ τεράστιο θὰ χαράξω,

μετὰ κάποιο σίδερο πυρὸ, καὶ μ' ἕνα «ἀντί» αἰωπηρὸ στοῦ χάους ἀργὰ τὰ πέρατα θὰ πλεύσω καὶ θὰ ἀράξω.

Θᾶν ἕνα ἀπόγιομα θαμπὸ ὅς ἕνα βαπόρι ὅταν θὰ μ' ὀς ἀπ' τῶν ὀνείρων μου μακρὰ σμαί καὶ τῶν κόσμων ὄντας

μετὰ τὸ βαπόρι τὸ θαμπὸ στὰ νεφελώματα θὰ μ' ὀς, ἔξω ἀπ' τὸν κύκλο τῆς ζωῆς μονάχος τραγουδώντας...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱστορίες κυνηγῶν

Ἐνας γνωστότατος γιατρὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ὄνομα καὶ μὴ χοριό... ἔχει μεγάλη μανία μετὰ τὸ κυνήγι. Ὅσο ὁμοῦς ἱκανὸς καὶ ἐπιδέξιος εἶναι στὴν ἐπιστήμη του, τόσο ἀδέξιος εἶναι ὡς κυνηγός, γι' αὐτὸ καὶ γυνὰ πάντα στὴν πόλιν... κενός.

Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, πληγωμένος στὸ φιλότιμο ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν φίλων του, τοὺς ὑπόσχεται νὰ τοὺς φέρῃ στὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ κυνήγι ἕνα ὑπέροχο λαγὸ.

Ἄν μᾶς φέρῃς γιὰτὸν λαγὸν ποὺ λές, τοῦ λέγει ἕνας φίλος του, σοὺ δίνω τὸν λόγο μου νὰ τὸν φάω ὡμό!

Ἐγὼ γιατρὸς λέγει ἕνας βιομήχανος, τῆς συμπορευομένης, γνωστὸ πειραχτήρι, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ τὸν φάω μετὰ τὴν προβειά! Ὅλοι γέλασαν καὶ ὁ ἀσκληπιάδης Νεμρὼδ ἔφυγε μὴνίον.

Ἀργὰ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, οἱ φίλοι του ποὺ τὸν περιέμεναν συγκεντρωμένοι στοῦ Φλόκα, τὸν βλέπουν νὰ ἔρχεται ἐν θριάμβῳ, κραδαίνοντας ἕνα λαγὸ.

Ὁ γιατρός, δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Τοὺς πετὰ λοιπὸν ἀπὸ μακριὰ τὸν λαγὸ λέγοντάς:

Ἄς τὸν πᾶρῃ τώρα, αὐτὸς ποὺ εἶπε ὅτι θὰ τὸν φάγῃ μετὰ τὴν προβειά!

Ντροπισμένος ὁ ἄλλος, ἦταν ἔτοιμος νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ τὸν συγχωρῇ, ὁπότε βλέπουν ὅλοι τὸν κατὰπληκτοῦ τὸν λαγὸ νὰ σπρῶνεται καὶ νὰ τὸ βᾶξῃ στὰ πόδια!

Τί εἶχε συμβῇ; Ὁ λαγὸς εἶχε πληγωθῇ μόνον ἐλαφρῶς ἀπὸ τὰ σκάγια τοῦ γιατροῦ καὶ εἶχε ζαλιθῇ. Ὅπως λοιπὸν τὸν πέταξε χάμω ὁ κυνηγός, ὁ λαγὸς συνήλθε καὶ τὸ πρῶτο, φυσικὰ καὶ σκέφθηκε νὰ κἀνῃ, ἦταν νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο μέρος!

Ἦταν τὸ πρῶτο, καὶ τὸ τελευταῖο θῦμα τοῦ τρομεροῦ... γιατροκυνηγοῦ.

ΠΩΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ

Ἰδοὺ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη ἱστορία ποὺ μοῦ ἀξεῖ λίγο μετὰ τὴν παραπάνω.

Ὁ κ. Χ. γνωστὸς κυνηγὸς τοῦ Ἰοεστε-φουῆ, εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ γυνᾶ πάντα ἀποτυχημένος ἀπὸ τὴν κυνηγετικὴν τοῦ ἐκδρομῆ. Φιλότιμος ὁμοῦ ἄνθρωπος ὅπως ἦταν, ἐφρόντιζε πάντα νὰ ἀγοράζῃ κανένα λαγὸ ἀπὸ κανέναν ἄλλον κυνηγὸ γιὰ νὰ μὴν τὸν παίρνουν οἱ φίλοι του στὸ μεζέ.

Μιὰ μέρα τοὺς ἔφερε πάλι φουσκωμένους ἕνα λαγὸ. Μόλις ὁμοῦ οἱ ἄλλοι τὸν πῆραν στὰ χέρια τους, τὸν πέταξαν ἀμέσως κάτω.

Δὲν μᾶς τὴν φέρνεις! τοῦ φώναξαν, ὁ λαγὸς σου αὐτὸς βρομᾷ!

Κατησχυμένος ὁ φίλος, ὠρίσθηκε νὰ μὴν τὴν ξαναπάρῃ. Τὴν ἄλλη φορὰ εἶχε τὴν τύχην νὰ βρῇ στὸ δρόμῳ τὸν ἕνα χωριτῆ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα ζωντανὸ λαγὸ. Τὸν εἶχε πιάσει ὁ σκύλος του. Ὁ κυνηγὸς μᾶς ἀμέσως τὸν ἀγοράζει, τὸν δίνει μετὰ ἕνα σχολὴν σ' ἕνα δένδρον γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ ὁ ἴδιος.

Ἔτσι θὰ μπορούσε συνάμα νὰ κυνηγῇ ὅτι τὸν σκότωσε μετὰ τὴν ἴδιαν τὴν χεῖρα. Δίνει λοιπὸν τὸν λαγὸ, κλείει τὰ μάτια του καὶ πυροβολεῖ ἔξ ἑγγυτῆς ἀποστάσεως. Ὅταν εἶχε ξανανοίξῃ τὰ μάτια, ὁ λαγὸς δὲν ἦταν πᾶς ἐκεῖ. Τὰ σκάγια τοῦ τρομεροῦ Νεμρὼδ τοῦ εἶχαν φέρῃ μόνον τὸ σχοινί! (Καὶ τὴν χολή, ἂν θέλετε, μαζὶ!)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Τσάρλς Τσάπιν

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΣΤΟ ΣΙΓΚ-ΣΙΓΚ

Τελευταία κυκλοφόρησε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον διβλίο. Ὁ ὅλος μας, συνηθίσαιμε νὰ βλέπωμε τὴν χώρα τοῦ δολλαρίου ὡς ἕνα τόπο εὐδαιμονίας, ἄλλη γῆ Χαναάν, στὴν ὁποία μόνον τὸ χαμόγελο ἀνθεῖ καὶ ἡ εὐτυχία γεμίζει τὴς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ διβλίο ποὺ ἐννοοῦμε, ἔρχεται νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη αὐτὴ ὅλους ὅσοι πιστεύουν ἀκόμη κι' ἔστερ ἀπὸ τίς καταστροφὰς τοῦ τρομεροῦ ἐκεῖνου κράτος τοῦ 1929, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ὁ τόπος τῶν εὐτυχῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀμερικανικοὶ τραγωδίες, ὅπως ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀμερικανισμοί. Τραγωδίες δηλαδὴ, ἰδιότυπες καὶ κολοσσικές, ἀνάλογες μετὰ τὰς ἀλλὰ ἀμερικανικὰς πράξεις.

Μιὰ ἀπ' αὐτὰς θὰ σὰς διηγηθῶμε σήμερα. Σημειώσωμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πῶς τὸ διβλίο τὸ ἔγραψε Ἀγγλος δημοσιογράφος, ὅτι δηλ. δὲν εἶναι μυθιστόρημα, ἀλλὰ ρεπορτάζ αὐθεντικώτατον, χωρὶς ἔχνος φιλολογίας καὶ χωρὶς ὑπερβολὴ καμμία.

Ἡ ἱστορία μας ἀφορᾷ τὸν μεγάλο ἀμερικανὸν δημοσιογράφον Τσάρλς Τσάπιν, ποὺ ἀρχισε ἀπὸ ἀσήμαντος ρεπορτερίσκος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ πῶς περιζήτητος διευθυντὴς ἐφημερίδος νὰ γνωρίσῃ ὅλη τὴν δόξαν τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸν πλοῦτο, τὴν εὐτυχίαν, καὶ νὰ πεθάνῃ στὴς φυλακὰς τοῦ Σίγκ-Σίγκ. Ἄλλ' ἂς δώσωμε καλλιτέρα τὸν λόγο στὸν Ἀγγλὸ συνάδελφον.

Γιὰ ἄλλο πῆγα καὶ ἄλλο βρῆκα. Σὰς ἔτυχε ποτὲ αὐτὸ τὸ ἀνάποδο; Αἱ λοιπὸν, ὅσο δυσάρεστα εἶναι τὰ ἀνάποδα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τόσο πολλὰς φορές βγαίνουν σὲ καλὸ γιὰ τοὺς δημοσιογράφους.

Ἔτσι κι' ἐγὼ, ἐνῷ πῆγα γιὰ ἕνα συνηθισμένον ρεπορτάζ στὴν διευθύνσιν τῆς ἀστυνομίας Νέας Ὑόρκης, βρῆκα ἀπ' ἐκεῖ μ' ἕνα λαυράκι πρώτον μεγέθους: τὴν καταπληκτικὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔφαγε μετὰ προέδρους, ποὺ διηθῆνε μέχρις ἐνός σημείου τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας του καὶ ποὺ πέθανε στὴς φυλακὰς τοῦ Σίγκ-Σίγκ, ἰσοδύναμος, γιὰτὶ εἶχε σκοτώσει τὴν γυναῖκα του.

Ἦμουν στὸ γραφεῖο τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας Ν. Ὑόρκης, κ. Νταβίτ.

Πήγα να γιὰ τὸν ἴδιο τὸν διευθυντὴ ἀλλὰ ἀντ' αὐτοῦ βρῆκα στὸ γραφεῖο τὸν ἕνα χαλῶσε ἔξω καὶ μετὰ πέταξε γιὰ ὅτι θὰ ἤθελε, στὸν γενικὸν γραμματέα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀναποδία καὶ αὐτὸ ποὺ τώρα θὰ σὰς πῶ τὸ καλὸ—τὸ καλὸ δηλαδὴ... ἀλλὰ ἄνσταίν—στὸ ὅτι οὗτο μετὰ ὁδήγησε ἡ ἀναποδία.

Μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Νταβίτ, ἕνα πρῶγμα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση: ἦταν ἕνα βάζο μετὰ ὠραῖα καὶ κίτρινα γαρύφαλα.

—Τί ὠραία γαρύφαλλα! εἶπα. —Καὶ ἂν ξέρατε ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ τὰ ἔχει φαντέρι, μοῦ εἶπε ὁ κ. Νταβίτ.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν κύτταξα ἀπορώντας, πρόσθεσε.

Ἦταν ἕνας κατὰδικός μας.

—Ἀνθόκομος μέσα στὸ Σίγκ-Σίγκ; —Μάλιστα θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ φαντάζομαι ἡ ἱστορία του, ἀφοῦ ἦταν ἄλλοτε καὶ συνάδελφός σας!...

—Δημοσιογράφος;

—Ναί, ὁ Τσάρλς Τσάπιν...

Σὰν βόμβα ἔπεσε ἀνάμεσα μας τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ὁ Τσάπιν, ὁ μεγαλειώτερος ἴσως ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ὅλων τῶν γενεῶν, ποὺ εἶχε γράψῃ μιὰ μέρα ξαφνικὰ, κατὰδικος στὸ Σίγκ-Σίγκ!...

Ἀφῆσα ἀμέσως κατὰ μέρος κάθε ἄλλο θέμα ποὺ μετὰ ἀσυχολοῦσε, ὅταν εἶχα μὴν στὴν διευθύνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ παρεκάλεσα τὸν κ. Νταβίτ νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν.

—Ἦμουν ἀκόμη στὸ γυμνάσιον, ἀρχισε ὁ μίστερ Νταβίτ, ὅταν μεσουρανοῦσε τὸ ἀστὲρ τοῦ Τσάπιν. Ἦταν ἡ πῶς ἐκπληκτικὴ μορφὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου. Τὸ μεγαλύτερον μυστήριον περιβάλλει αὐτὴν τὴν εἰ-

Πῆρε τὸ περιστρωπὸν ποὺ εἶχε πρὸ ποσοκέφαλό του...

σοδό του στὴ δημοσιογραφίαν. Τὸ μόνον γνωστὸ εἶναι πῶς ἦταν ἕνας μικρὸς καὶ ἄσημος ρεπορτερίσκος σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ πῶς μιὰ μέρα ξαφνικὰ ἀνεδείχθη σὲ παράγοντα πρώτης δυνάμεως. Ἦταν ἕνας μεγάλος ἐραστὴς τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ὅπως θὰ δῆτε παρακάτω, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἔως τοῦ ἔγινε αἰτία νὰ καταστραφῇ, γιὰτὶ τοῦ ἀνέπτυξε μέσα του ὅτι πῶς ἀπάνθρωπο καὶ σαδιστικὸ ἵσχυρε θαμμένο, ποὺ μπορούσε ἴσως νὰ χαθῇ, ἂν ἔμενε ἀκαλλέγηστο. Ἀλλὰ τότε ὁ Τσάπιν, θὰ γινόνταν ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος, κατὰ τὸν κατὰ τοῦ μετρίου. Ἄς εἶναι ὁμοῦ, Ἦταν δὲν ἦταν 25 ἐτῶν ὅταν μιὰ μέρα ὁ Τσάπιν ἔκαμε τὸ πρῶτο τοῦ «κού», Ἦταν ἕνα ἀληθινὸν κεραυνόβολον. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἐξέλιξιν ἐνδὸς πολὺ σκοτεινοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Τσάπιν ἐνήργησε καὶ ὡς δημοσιογράφος καὶ ὡς ντύτεκτιβ, κατὰθῶσε δὲ στὸ τέλος νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δράστη καὶ νὰ τὸν στείλῃ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα! Ἀμέσως ἔγινε διάσημος, ἀφῆκε τὸ λαθρόβιο στὸ ὁποῖο δοῦλεως ἔως τότε καὶ ἔγινε ἀρχισυντάκτης τοῦ «Τάιμς τοῦ Σικάγου».

Ἐπὶ τόπου τοὺς ἀνθρώπους του. «Βγάλανε ὡς αὐτὴ τὴν στιγμή πενήντα πτώματα» τηλεφώνησε ἕνας ρεπόρτερ τοῦ Τσάπιν.

—Ἐξοχα! τοῦ ἀπήντησε αὐτός, μετὰ μακαρίαν χαρὰ. Κυττάχτε τώρα νὰ μοῦ βρῆτε καὶ ἄλλα!...

Σὲ λίγο μιὰ ἄλλη φωνὴ στὸ τηλέφωνο ἀνῆλθε.

«Τὰ πτώματα ἀνέρχονται σὲ ἑκατοντάδες!».

—Περίπου! Μπαβὸ! ἔκαμε περισσότερο τώρα ἐνθουσιώμενος ὁ Τσάπιν. Βρῆτε μου καὶ ἄλλα!...

Καὶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα, ὅσο περισσότερο γέμιζε ὁ κατόλογος τῶν θυμάτων τόσο μεγαλύτερη γινόνταν καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Τσάπιν. Τὸ φαινόμενο ἐντοίχισε, αὐτὸ τῆς ἐνθουσίας, ἦταν παντοσμήνιος. Εἶχε μάλιστα παντρεφτῇ πολὺ νέος. Ἡ γυναῖκα του, ἔξαιρετικὰ ὠραία, ἀγαποῦσε ὅπως καὶ αὐτὸς τὴν μεγάλην ζωὴν μ' ὅλες τὴς τὴς ἀπολαύσεις. Ὁ Τσάπιν δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τῆς ποσοφῇ ὅτι ἤθελε. Γρήγορα ἄρχισε νὰ κερδίζει σημαντικὰ ποσά. Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Σικάγου κι' ἔστερ τῆς Νέας Ὑόρκης, κυττάζαν πᾶς νὰ τὸν προπάρῃ. Τὸ καλοκαίρι νοίκιαζαν ἕνα γιῶτ. Τὸν χειμῶνα τοὺς ἔβλεπαν ὅλα τὰ θέατρα, οἱ χοροὶ, τὰ κοσμικὰ θέατρα, οἱ δεξίαι. Στὸ πλουσιώτατον διαμερίσμα τους ἔδιναν συχνὰ γιορτὰς ποὺ ἀφῆκαν ἀνῶν. Οἱ σχέσεις τῶν ἦταν ὅλες μεγάλες. Φθάνει νὰ σὰς πῶ ὅτι συχνὰ γεμνῆζαν μετὰ τὸν πρόεδρον

Ουίλσον, με τους υπουργούς, πρεσβευτές, ναυάρχους.

Έντονοις τὸ ἀντρέγνουν αὐτὸ πὸν φαίνονταν τόσο ἀγαπημένο, ἀφοῦ ἦσαν τόσο σύμφωνο στὰ γούστα, πὸν εἶχε ὅλα τὰ μέσα νὰ τὰ ικανοποιήσῃ, κατὰ βάθος ἦσαν ἓνα ἀντρέγνουν δυστυχισμένο. Ὁ Τσάπιν ζήλευε τὴν γυναῖκα του καὶ συχνὰ τὸν ἐκρούανε ἢ τρομερὴ ἰδέα τί θὰ γινότανε μετὰ τὴν Νέλλυ—ἐτοὶ ἔλεγε τὴν γυναῖκα του—ἀν μὴ μέρᾳ δὲν μποροῦσε νὰ τὴς ικανοποιήσῃ, ὅπως τώρα, ὅλα τὰ γούστα καὶ τὴν ἀγάπην πὸν εἶχε γιὰ τὴν μεγάλη καὶ πλούσια ζωὴ. Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἐφέρνηε σὲ ἀπελπισία.

Καὶ πραγματικά. Σὲ λίγο ἄρχισε πᾶ νὰ μὴν τοῦ φθάνουν τοῦ Τσάπιν ὅσο ἐβγαζε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀρχισε νὰ κἀνὴν χρῆν, νὰ παῖξῃ στὸ χρηματιστήριο. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε κρυφὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του τὴν ἄφηνε αὐτὴ πάντα στὴν ψευδαῖσθησιν τῆς χιλίδης καὶ τῆς ἀνέσεως. Δὲν ἤθελε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν κἀνὴν νὰ δειλιάσῃ, νὰ σκεφθῇ ἴσως πὸν ἄλλοι θ' ἀμποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴν ζωὴ πὸν ζοῦσε τώρα.

Ὁ μεγάλος ὁ πόλεμος ὑπῆρξε τὸ «κτύπημα» τῆς χάριτος γιὰ τὸν Τσάπιν, ὁλοκλήρωσε τὴν καταστροφὴν του. Τότε πῆρε αὐτὸς γιὰ πρώτη φορὰ τὴν μεγάλη ἀπόφαση: θὰ σκότωνε τὴν γυναῖκα του, πάντα χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτε. καὶ κατόπι θὰ σκοτονοῦσαν καὶ αὐτὸς. Ἦταν τότε 56 ἐτῶν. Μιὰ μέρα τὸν καλεῖ στὴν Βάσιγκτον ὁ πρόεδρος Ουίλσον γιὰ νὰ συνομιλήσῃ μαζί του ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Κανεὶς ἀκόμη δὲν ὑποπτεύετο τὸ δράμα πὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ συντελεῖται. Ὁ Τσάπιν πῆγε μαζί μετὰ τὴν γυναῖκα του, ἀναβάλλοντας γιὰ λίγο τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Εἶδε τὸν πρόεδρο συναντήθηκε καὶ μερικὰ ἄλλα μεγάλα πρόσωπα τῆς ἀμερικανικῆς πρωτευούσης καὶ τὸ βράδυ πῆρε τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν πῆγε στὸ θέατρο. Ὅταν γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο τοὺς καὶ ἔπρεσαν στὸ κρεβάτι, ὁ Τσάπιν περιμένε πρῶτα νὰ ἀποκοιμηθῇ ἡ γυναῖκα του. Κατόπι, πῆρε τὸ περιστροφὸ τοῦ πὸν εἶχε ἀφήσει κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ ἐστῆριξε τὴν κἀνήν στὸν κρόταφο τῆς Νέλλυ. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ὅπως εἶπε ἀργότερα, εἶδε τὴν μητέρα του μροστὰ του νὰ τὸν μαλῶνῃ γι' αὐτὸ πὸν θάνατον, καὶ ἀφῆκε τὸ χέρι του μετὰ τὸν περιστροφὸ νὰ πέσῃ ἄτονον ἐπάνω στὰ σκεπάσματα. Ὑστερ' ὅμως ἀπὸ μερικὲς μέρες, καὶ ὅταν πᾶ ἄρχισαν οἱ ἀρχεὲς νὰ τὸν καταδιώκουν γιὰ τὸν ὅτι χωρὶς ἀντιρόδομα καὶ γιὰ ἄλλες ἀπάτες τοὺς ὁ Τσάπιν πραγματοποίησε τὴν ἀπόφασίν του: σκότωσε τὴν γυναῖκα του ἀλλὰ δὲν εἶχε πᾶ τὴν δύναμιν νὰ αυτοκτονήσῃ. Ἀφοῦ γύρισε ὁλοκληρὴν νύχτα διασχίζοντας τὴν Νέα-Ὑόρκη ἀπ' ἄκρον σ' ἄκρον μετὰ τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο, πῆγε καὶ παραδόθηκε στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Τσάπιν, γλύτωσε τὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα μονάχα χάρις σ' ἓνα πλὺν ἀξιο διηγήσο πὸν τοῦ ἔτυχε, καὶ χάρις ἀκόμη σὸν δικαστὴ Γουίλκινς πὸν τὸν δίκασε, καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν παλιὸς του φίλος, πὸν συχνότατα εἶχε φιλοξενηθῇ στὸ γιοῦτ τοῦ Τσάπιν. Ὁ δικαστὴς αὐτός, τόσο εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὸ κατάντημα τοῦ φίλου του, πὸν ἔπρεσε λιπόθυμος μὲ τὴν ἀπῆγγελλε τὴν ἀπόφασίν του σὲ ἰσοδύναμα καταναναγκαστικά ἔργα. Σὲ ποιά ὅμως ἔργα μποροῦσε νὰ σταλῇ ὁ λεπτοφυὴς αὐτός καὶ ἄθροος γέρος; Τὸν ἐκλείσαν στὸ Σιγκ-Σιγκ.

Ἐκεῖ ὁ παπᾶς τῆς φυλακῆς τὸν ἔμαθε νὰ καλλιερῆσθῃ τ' ἄνθη καὶ τὸν ἔκανε—αὐτόν!—μέσα σὲ λίγο διάστημα τὸν καλλίτερο ἀνθοκόμο. Ὁ Τσάπιν τώρα εἶναι νεκρός, ἀλλὰ τὰ ἄνθη αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὸ ἀνθοκήπιο πὸν δημιουργήσῃ αὐτός, τὰ εἶχε φυτέψῃ μετὰ τὸ χέρι του καὶ τώρα ἓνα ἄλλος κατὰδικος συνεχίζει τὸ ὥραιο ἔργο του. Τὸ μόνο ὥραιο ἔργο τῆς πολυτάραχης ζωῆς του.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΤΑΙ'Υ'ΛΟΡ

Τέλος πάντων ὁ Ρόμπερτ Ταϊλὸρ ἔχει πολὺ πρωτότυπες ἰδέες! Ἀντὶ νὰ διαλέξῃ μόνος του ἓνα σκύλο, ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸν σκύλο νὰ τὸν ἐκλέξῃ.

Μαζί μετὰ τὴν Βαρβάρη Στάνγουϊκ ἐπεσκέφθησαν ἓνα Ἀμερικανὸ πὸν πούλουσε δέκα σκυλάκια. Ὁ Ρόμπερτ Ταϊλὸρ κάθισε μετὰ ὅλην τὴν ἡσυχία καταγῆς καὶ περιέμενε πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ καταστηματοῦ.

Τὰ σκυλάκια ἄρχισαν νὰ τὸν περιτριγυρίζουν καὶ νὰ παίζουν μαζί του. Στὴν ἀρχὴ κανένα δὲν τοῦ ἔδειξε ἰδιαίτερη προτίμηση.

Σὲ λίγο ὅμως ἓνα χαριτωμένο πεκινά, στρογγυλοκάθησε στὰ γόνατά του καὶ ἐθεώρησε καλὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ.

Ὁ Μπόμπ Ταϊλὸρ τὸ πλήρωσε ἀμέσως, τὸ παρέλαβε καὶ ἀνεχώρησε θριαμβευτικά μετὰ τὸ σκυλὶ τοῦ ὑπὸ μάλης.

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ

Ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ συνηθίζει νὰ ἐπανάλαμβάνῃ συχνὰ τὴν φράσιν πὸν ὁ Πιραντέλλο ἔκανε διάσημη: «Ἐτοὶ εἶναι ἄν ἔτοὶ νομίζετε». Τελευταίως τοῦ ἔτυχε μιὰ περίπτωσις στὴν ὁποία τὴν ἐφήρμοσε θαυμάσια.

Ὁ Κλάρκ ἔκανε κάποτε μιὰ ἐμφάνισιν ἀπὸ ραδιοφώνου. Κάποιοι δημοσιογράφοι ἔγραψε ὅτι ὁ Κλάρκ πληρώθηκε γιὰ τὴν ἐμφάνισίν του αὐτὴ πέντε χιλιάδες δολλάρια. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶχε ἀμειφθῇ μετὰ τρισήμισι χιλιάδες δολλάρια.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα ἡ ἴδια ραδιοφωνικὴ ἑταιρεία τὸν προσέκαλε γιὰ μιὰ νέα ἐμφάνισιν καὶ τοῦ προσέφερε πάλι τρισήμισι χιλιάδες δολλάρια. Ὁ Κλάρκ Γκαϊήμπλ ὅμως ἔσπευσε νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ βγάλῃ ψεύτη τὸν δημοσιογράφο.

Ζητοῦσε ὡς ἀμοιβὴν πέντε χιλιάδες δολλάρια. Καὶ τοῦ τὴν ἔδωσαν, φυσικά...

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΛΟΡΕΤΤΑ

Ὅλο τὸ Χόλλυγουντ ἐνδιαφέρθηκε πολὺ, τελευταίως, γιὰ τὸ εἰδύλλιον τῆς Λορέττας Γιούγκ μετὰ τὸν Ἐντν Σούθερλαντ. Οἱ περισσότεροι πιστεύουν ὅτι πρόκειται οὐτόμα νὰ παντρευτοῦν μολονότι ἡ Λορέττα ἐδήλωσε ὅτι δὲν σκοπεύει νὰ παντρευθῇ οὔτε τώρα, οὔτε ἀργότερα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν εἶναι ἔντονη ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν φράσιν πὸν εἶχε πῇ σὲ κάποιον δημοσιογράφο ὅταν αὐτὸς τὴν ρωτοῦσε σχετικά μετὰ τὸν διαζύγιό της μετὰ τὸν Γκράντ Βίθερς:

—Εἶναι λυπηρὸν πὸν δὲν ἀπέκτησα ἓνα παιδάκι! Θὰ μποροῦσε τώρα νὰ παίζω μετὰ τὸν κινηματογράφο.

Πολλὰς φορὲς σκέφθηκε νὰ υλοθετήσῃ ἓνα κοριτσάκι, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε ἀκόμη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό της.

Τὸ ἰσχυρὸ μητρικὸ τῆς ἔνστικτο φανερώθηκε τελευταίως κατὰ τὸ γύρισμα τῆς «Ραμόνας» στὰ βουνὰ τοῦ Σάν-Ζατοίντο. Μὲ μεγάλο κίνδυνον τῆς ζωῆς της ἔσωσε τὴν ζωὴ ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ πὸν ἔπαιζε μαζί της.

Ἐνα μικρὸ παράπηγμα πῆρε ἀπρόοπτα φωτιά καὶ ἄρχισε νὰ καίεται. Ὅλοι ἔσπευσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν σωτηρίαν τους. Μόνον ἡ Λορέττα ὤρμησε ἀτρόμητη μέσα στοὺς καπνοὺς γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κοριτσάκι πὸν βρισκόταν μέσα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ἔχει καὶ ἄλλα οικιακά προτερήματα ἡ Λορέττα Γιούγκ.

Τῆς ἀρέσει ἐξαιρετικά νὰ ράβῃ καὶ νὰ μαγειρεύῃ. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς περυσινῆς ἀσθενείας της ἔπλεξε ὠραϊότατες μπλουζέες γιὰ τὴν μητέρα της καὶ τὶς ἀδελφές της καὶ ἔξη μπλουζάκια γιὰ ἐκείνην. Τῆς ἀρέσει ἰδιαίτερος νὰ ψωνίζῃ καὶ νὰ ράβῃ φορέματα γιὰ τὴν Τζωρτζιάννα ΜΜπλέντσερ, τὴν δωδεκαετὴ ἑτεροθαλὴ ἀδελφὴ της.

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες φίλες τοῦ Χόλλυγουντ, εἶναι ἡ φίλις πὸν ὑπάρχει μετὰ τοῦ φλυαροῦ Μπόμπ Μπέρν καὶ τοῦ σιωπηλοῦ Λιού Ἀύρες.

Ὁ ἓνας θαυμάζει τὸν ἄλλον καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ συναντήσῃ κανεὶς τὸν ἓνα χωρὶς νὰ δῇ καὶ τὸν ἄλλον.

Πρὸ δυὸ μῶνων μάλιστα πὸν ὁ Λιού Ἀύρες πῆρε τὸ διαζύγιό του ἀπὸ τὴν διάσημην Τζίντζερ Ρότζερς, ὁ Μπόμπ Μπέρνς ἐθεώρησε καθήκον του, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δουλειὰ του στὸ στούντιο ἐπὶ δεκαπέντε μέρες καὶ νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὸν Λιού πὸν εἶχε ἐκνευρισθῇ ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι ὅταν οἱ δυὸ φίλοι βρίσκονται μαζί ὁ Λιού Ἀύρες εἶναι ἐκείνος πὸν μιλά σκεδὸν πάντοτε καὶ ὁ Μπόμπ, ἐκεῖνος πὸν ἀκούει σιωπηλός.

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Γυρίζεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ τὸ «Βάλς τῆς Σαμπάνιας» μετὰ πρωταγωνίστρια τὴν διάσημην σοπράνο Γκλάντυς Σουάρτντ.

Ὁ σύζυγος τῆς Γκλάντυς Φράνκ Τσάπμαν θεωρεῖ καλὸν νὰ μὴν ἀπομακρύνεται οὔτε λεπτὸ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, καὶ παρακολουθεῖ ὅλο ἀνεξαιρέτως τὸ γύρισμα τῶν σκηνῶν της.

Τὸ ἀστεῖο εἶναι ὅτι ὅταν ὁ σκηνοθέτης Σούθερλαντ βρίσκει ὅτι ὠρισμένη σκηνὴ δὲν ἐπέτυχε καὶ διατάσσει νὰ καταστραφῇ, ὁ Φράνκ ἀπορεῖ κι' ἐξίσταται: «πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν τοῦ ἀρέσῃ ἡ σκηνὴ αὐτὴ πὸν κατὰ τὴν γνώμην του εἶναι ἡ ὠραιότερη σκηνὴ πὸν γυρίστηκε ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Ἐνωεῖται ὅτι ἓνας τόσο ἐνοχλητικὸς σύζυγος ἄρχισε νὰ χτυπᾷ στὰ νεύρα ὅλων. Καὶ θὰ τὸν εἶχαν στείλῃ πρὸ πολλοῦ στὴν δουλειὰ του ἂν ἡ Γκλάντυς δὲν ἐδήλωνε ὅτι χωρὶς τὸν Φράνκ εἶναι ἀδύνατον νὰ ζῇ στὸ Χόλλυγουντ οὔτε καὶ νὰ γυρίσῃ τὴν παραμικρὴ σκηνή.

Ὁ Φράνκ Τσάπμαν εἶναι παρὼν ὅχι μόνον στὴν καθημερινὴν ρουτίνα τοῦ γυρίσματος, ἀλλὰ καὶ ὅταν φωτογραφίζεται ἡ Γκλάντυς, ὅταν μακιγιάρται ἡ Γκλάντυς, ὅταν χορεύῃ ἡ Γκλάντυς, ὅταν διαφημίζεται ἡ Γκλάντυς.

Μὲ λίγα λόγια γιὰ τὸν Φράνκ Τσάπμαν ὁ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα τῆς Γκλάντυς!

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

Ὁ ΡΟΝΑΛΤ Κόλμαν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὰ ὠραία φαγητά ὥστε εἶπε κάποτε: «Θὰ προτιμοῦσα ἓνα ὠραῖο γεῦμα ἀπὸ ἓνα ραντεβὺ μετὰ τὴν γοητευτικώτερην γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ!»

Ἡ ΝΤΟΡΟΥ ΛΑΜΟΥΡ, πὸν ἀναγκάστηκε χάριν τῆς Τέχνης νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ τελευταίου της φιλμ «Κορίτσι τῆς ζούγκλας» ἄρπαξε μιὰ ἐπικίνδυνον ἀσθένεια τῶν τροπικῶν πὸν τὴν κράτησε στὸ κρεβάτι τρεῖς δολοκλήρους μῆνες.

Ὁ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟΣ ἄνδρας τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι ὁ Σέντρικ Γκίμπσον, σύζυγος τῆς Ντολὸρες ντελ Ρίο. Ἡ κομψότερη γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι ἡ Κόνστανς Μπέννεντ.

Ὁ ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΑΡΝΕΣ πὸν πῆρε τελευταίως διαζύγιον ἀπὸ τὴν Τζῶαν Μπλόντελ, παντρεύτηκε γιὰ... ἔκτη φορὰ μετὰ τὴν χορὴν Μπέττυ Γούντ.

Ἡ ΤΖΩΑΝ ΜΠΛΟΝΤΕΛ παντρεύτηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα μετὰ τὸν Ντικ Πόουελλ, ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιον εἰδυλλίον.

Ἡ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ διέταξε νὰ ὑψώσουν ἓνα πανύψηλον τοῖχο γύρω ἀπὸ τὴν βίλλαν. Ἐξαιρουμένη, βλέπετε, νὰ εἶναι «ἀπομονωμένη» πρὸ ὅλες τῆς ἀντιθέτες διαβεβαιώσεως.

Ὁ ΣΤΟΥΑΡΤ ΕΡΒΙΝ καὶ ἡ Τζῶαν Κολλέρ ἐφάρτασαν τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ γάμου τῶν μετὰ μιὰ μεγαλοπρεπὴ δεξίωσιν.

Ἡ ΜΗΡΗΝ Ο' ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ παντρεύτηκε μετὰ τὸν Τζῶν Φάρροου Κουμπάρν-ῆταν ἡ Σάλλυ Μπλαϊν.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΑΙ ΟΤΙ τὸ εἰδύλλιον τῆς Μαίρης Πίκορντ μετὰ τὸν Μπούντυ Ρότζερς πρόκειται νὰ καταλήξῃ σὲ γάμον. Ἡ μόνη δυσαρμονία στὴν τρυφερὴ τους ἀγάπην εἶναι ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας τῶν. Ὁ Μπούντυ εἶναι 32 χρόνων καὶ ἡ Μαίρη 43.

Ἡ ΦΡΑΝΣΙΣ ΦΑΡΜΕΡ πὸν εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία στὴν τελευταία ταινία τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ «Ἐλα καὶ πάρε το» παντρεύτηκε μετὰ τὸν Λήφ Ἐρικσεν.

Ὁ ΦΡΕΝΤ ΣΤΟΝ ἔδωσε μιὰ δεξίωσιν στὴν ὁποία ὅλοι οἱ κεκλημένοι ἦσαν ντυμένοι μετὰ κοστούμιον τοῦ 1900. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν ἡ Ζαννὲ Μακντόναλντ, ὁ Τζέιν Ράιμοντ, ἡ Γκλέντα Φαρρέλ, ὁ Πάτ Ὀμπριεν, ἡ Πάολα Στόν, ἡ Οὐίτνεϋ κ.τ.λ.

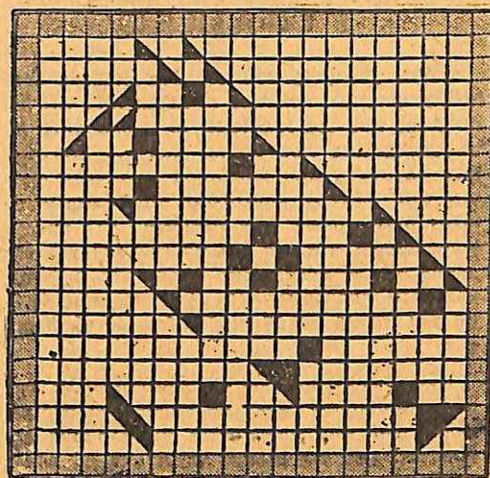
Ὁ ΣΥΜΦΑΝΕΣΤΑΤΟΣ Τζῶν Μπόλς καὶ ἡ ὠραιότατη Ρόζαλιντ Ρούσελ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία στὴν νέα ταινία τῆς εταιρίας Κολούμπια «Ἡ γυναῖκα τοῦ Κραϊνγκ».

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΦΟΞ γύρισε μιὰ ἐξυπνότατη κωμῶδιον τοῦ Γουντχάουζ «Σ' εὐχαριστῶ Τζήβ», μετὰ τὸν Ντέβρη Νίβεν, τὸν Ἄρτουρ Τρήτσερ καὶ τὴν Βιρτζίνια Φίλντε.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΣ

Μαυρίστε ὠρισμένα τετράγωνα τῆς εἰκόνας, καὶ θὰ δῆτε ἓνα πολὺ γνώριμον εἰκαστικὸν ζῶον.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τὴν ἡμέραν πὸν γενήθηκε ὁ Πέτρος, ὁ Γεώργιος εἶχε τὰ τρία τέταρτα τῆς ἡλικίας πὸν ἔχει σήμερα ὁ Πέτρος. Ὅταν ὁ Πέτρος θὰ γίνῃ 50 χρόνων, ὁ Γεώργιος θὰ ἔχῃ τὴν διπλάσιαν ἡλικίαν πὸν θὰ ἔχῃ ὁ Πέτρος σὲ 15 χρόνιον.

Τι ἡλικία ἔχουν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Γεώργιος;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΤΟ ΚΡΥΜΕΝΟ ΟΝΟΜΑ

Ἰδοὺ ἓνα ὠραῖον παιχνίδι, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, πὸν μπορεῖτε νὰ παίξετε σὲ μιὰ συντροφίαν καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐντύπωσιν.

Δίνετε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συντροφίαν ἓνα χαρτὶ καὶ ἓνα μολύβι ἢ μιὰ πένα. Τοῦ λέτε νὰ βάλῃ μετὰ τὸ νοῦ του ἓνα ἑνδοξὸν πρόσωπον (ἱστορικὸν, ἀθλητικὸν ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο) ἢ ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς συντροφίαν: τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ σκεφθῇ κάποιον πρόσωπον. Ἐπειτα τοῦ λέτε νὰ γράψῃ στὸ χαρτὶ 6 ἢ 8 ὀνόματα, μετὰ τῶν ὁποίων νὰ περιλάβῃ καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου πὸν σκέφθηκε, χωρὶς νὰ πῇ σὲ ποιά σειρά τῶν ὀνομάτων.

Σεῖς, μόλις τελειώσῃ τὸ γράψιμον, θὰ τοῦ πῆτε ἀμέσως τὸ ὄνομα πὸν σκέφθηκε.

Ἰδοὺ πὼς τὸ κατορθώνετε. Κάθε ἀνθρώπος πὸν πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ ἑαυτοῦ καμμερικὰ ὀνόματα, θὰ χρειασθῇ νὰ διατάξῃ μερικὰ δευτερόλεπτα γιὰ τὸ κόπῃ ὄνομα. Μόλις ὅμως ἀποφασίσῃ νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ ὄνομα πὸν σκέφθηκε ἀπὸ πρὶν τότε δὲν θὰ διατάξῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ. Ἀπ' αὐτὸ, θὰ τὸ καταλάβετε σεῖς. Ἐπειτα θὰ ἐναρμόνισῃ γυρεύοντας.

Συνεπῶς, προσέχετε τὸ χαρτὶ του. Μόλις τὸν δῆτε νὰ γράψῃ δυὸ ὀνόματα κατὰ συνέχεια χωρὶς νὰ σταματήσῃ, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ δευτέρον εἶναι τὸ ὄνομα πὸν εἶχε βάλει στὸ νοῦ του.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ἐνοχος εἶναι ὁ κηπουρὸς Ζάν, γιατί εἶπε ὅτι καθάρισε τὴν ἀχνη τοῦ τζαμιό ἀπ' ἔξω. Ἐνῶ, ὡς γνωστὸν, στὸ ζεστὸ δωμάτιον ἡ ἀχνη εἶναι ἀπὸ μέσα. Εἶπε συνεπῶς ψέμματα. Ἄρα αὐτὸς εἶναι ὁ ἔνοχος.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

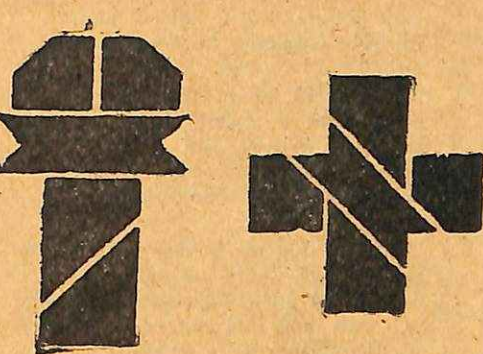
Ὁ ἀριθμὸς εἶναι 142.857. Ἐάν τοποθετήσετε τὸ 1 στὸ τέλος, ἔχετε τὸν ἀριθμὸν 428.571, τριπλάσιον τοῦ προηγουμένου.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ

Οἱ φτωχοὶ εἶναι 28.

Η ΣΚΙΑ

Ἰδοὺ πὼς πρέπει νὰ κάψετε τὴν σκιά.

ὥστε τὰ κομμάτια τῆς νὰ μποροῦν ν' ἀποτελέσουν ἓνα σταυρὸ τῆς Μάλτας.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ...

Σ' ἓνα χωριὸ τῆς Στερεᾶς:

Ὁ περιόδων νομάρχης.—Στὴν αὐτὴν ἡλικία, καὶ δὲν τὸν στείλατε ἀκόμη τὸ παιδί στὸ σχολεῖο:

Ἡ ἀπλοῖα ἡ μητέρα.—Τί νὰ πᾶν νὰ κἀν στὸ σχολεῖο τὸ τσάμνο, ἀφοῦ δὲν ξέρει νὰ διαβάσῃ;

ΠΟΤΕ ΝΕΥΧΑΖΕ

—Δὲν μοῦ λές, πόσο κοιμᾶσαι τ' ἀπογεύματα;

—Ἡ γυναῖκα μου κοιμάται καμμιὰ ὥρα.

—Δὲν ρωτῶ γιὰ τὴν γυναῖκα σου, μετὰ γιὰ σένα.

—Μὰ ἀκριβῶς, ἐγὼ τότε μόνον ἡσυχάζω, ὅταν κοιμᾶται ἡ γυναῖκα μου!...

ΠΟΥ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΒΡΑΔΥΝΟ

Έχτ'ες και πάλι σ'ε θυμήθηκα,
όταν αργόσβυνε τ'ο φως,
κι' είχα τ'α μάτια νοτισμένα,
κι' ήταν πού σκεπτόμουν έσένα,
κι' ήταν ο πόνος μου ο κρυφός.

Κι' από βαθειά βαθειά αναστέναξα,
ώς τράνηκαν σ'όν ούρανό,
τρεμουλιαστά, τ'α πρώτα άστέρια,
και άνοιγμένα είχα τ'α χέρια
σάν σ' ένα άγκάλιασμα στερνό,

μιάς όπτασίας π' άργοχάνονταν
μέσα σ'τό θράδυ τ'ο μαδί
τ'ης όπτασίας τ'ου έρωτά μου,
πού άδικα ζητά ή καρδιά μου,
μέ μιάν έπίκληση βουδή...

Κι' ήταν τ'ο δάκρυ μου πού χύνονταν
και κύλησε σ' άνθ'ου κλωνί
κι' έγυρ' ο άνθος άπ' την όδύνη...
τόσος ο πόνος μου είχε γίνει
κι' ή πίκρα μου τόσο τρανή.

Άγάλια, αγάλια ή νύχτα άπλώθηκε
κι' έτσι με βρήκε μοναχή
και με τ'α μάτια νοτισμένα
κι' ήταν πού σκεπτόμουν έσένα
μέ βαρυθύμια σ'ήν ψυχή.

Κι' ήταν γιά τ' όνειρο πού χάθηκε,
μέσα σ'ής νύχτας τ'η σιγή
πού ούτε είχα έλπίδα, άλλοί μου,
σ'ήν μοναξιά τ'η σιωπηλή μου,
νά ξαναφέρη μου ή αυγή.

ΡΙΤΣΑ ΣΠΡΑΟΥ

ΛΙΓΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Λίγους στίχους χλωμούς σάν τ' άγνό προ-
σώπαι σου
άπ' τ'ης άρρώστειας τ'όν πόνο
Θά σ'ο στείλω νά βρ'ης τ'ο σκοπό τραγου-
δώντας τους

σ'ε θλιμμένο ένα τόνο.

Λίγοι στίχοι ταιριάζουνε σ'τό περ'ήφανο
βλέμμα σου

σάν τ'ης δόξας πορφύρα.

Νά τ'α θάψω τ'α νειάτα μου, σ'τό λυγμό τ'ης
αγάπης σου

τ'ήν άπόφαση πήρα.

Κάθε στίχος, πού μόνος σου θά διαβάσης
δακρύνοντας.

τ'ήν αγάπη μου λέει.

Και τ'ο δέλι τριγύρω μου σ'τό στερνό του
ξεψύχισμα

μέ τ'ήν πέννα μου κλαίει.

ΦΑΙΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Είμαι γυναίκες πού τις άγκυλιάζουμε έτσι
αυθόρμητα, και κολλάμε τ'ο κορμί τους σ'τό δι-
κό μας, και τις κλείνουμε τ'ο στόμα τους με
τ'α χείλη μας πού καίνε, και τις ρουφάμε
σάν νάτανε χυμός και μύρα από κάτω σπά-
νια και έωτικά λουλούδια πού φυτρώνουν
μόνο σ'ίς χώρες τ'ων όνείρων. Κι' ύστερα
χορτασμένοι πιά, με και με τ'η λησμονιά τ'ης
μέθης τις αφήνουμε εκεί πού τις βρήκαμε
κουρέλια πεταμένα, γιά νά τ'α χρησιμοποιή-
ση και νά τ'α πετάξω κι' άλλος με τ'η σειρά
του.

Είμαι γυναίκες σάν τ'α τριαντάφυλλα πού
μάς βασανίζουν, και μάς κάνουν νά περιμέ-
νουμε, πού μάς υπόσχονται κι' όλο μάς άρ-
νούνται, πού τις μιλάμε γι' αγάπη κι' αυτές
γελάνε πού πάμε νά τις άγκυλιάσουμε και
γλυστράνε σάν άφρός από τ'ήν άγκυλιά μας,
και χάνονται σάν σκιά από τ'α χέρια μας.

Είμαι γυναίκες γεμάτες μυστήριο, με πα-
ράξενα μάτια, περίεργους τρόπους, γυναίκες
πού ζουνε σ'ή μοναξιά, και δέν ξέρεις αν έ-
χουν καρδιά, αν θέλουν χάδια κι' άγκυλιά,
γυναίκες πού φαίνονται μοιραίες και φοβά-
σαι νά τις μιλήσης, και φοβάσαι νά τις
προτείνης αγάπη και σ'ο φθάνει μονάχα νά
βλέπης τ'ήν όμορφιά τους τυλιγμένη σ'τό
μυστήριο, χωρίς νά ζητάς νά τις φιλήσης
γιατί μπορεί έτσι νά χαθ'ο τ'ο όραμα...

Είμαι άλλες πού κάθε μέρα τις βλέπεις
και δέν τις χορταίνεις ποτέ... Ξανανοιωμέ-
νες σ'ο φαίνονται κάθε μέρα, καινούργια
λόγια σ'ο λένε, καινούργια όνειρα πλάθεις
γι' αυτές... Βλέπεις τ'α μάτια τους πού ναι
γεμάτα έκσταση και βυθίζεσαι σ'ε όνειρα...
Άκους τ'α λόγια τους τ'α όμορφα και σ'ο-
θείς τ'ο κεφάλι σου γιά νά περάσουν από
πάνω σου σάν εύλογια... Βλέπεις τ'ο κορμί
τους λυγρό κι' άγαλματένιο και θέλεις νά τ'ο
βάλεις γιά προσκύνημα σ'ε κάποιο σου βωμό...
Και τις αγαπάς χωρίς νά καταλάβης... Και
φοβάσαι και ντρέπεσαι νά τ'ους τ'ο π'ης.
Κι' σ'ο φθάνει νά ζ'ης μέσα σ'ε μιάν χίμαιρα γε-
μάτη μαγεία...

Και στέκεσαι και τις βλέπεις τ' απόβρα-
δα μέσα σ'ίς πλούσιες ξενόδοιχοιές, και
κάθεσαι τ'α μεσάνυχτα ξύπνιος κάτω από τ'ο
χλωμό φεγγάρι και τις σκέφτεσαι...

Είμαι γυναίκες άμαρτωλές πού μάς τυλί-
γουν σ'ήν ήδονή.

Είμαι γυναίκες τσαχπίνες πού γελάνε όταν
τις κυνηγάμε...

Κι' είμαι άλλες πάλι ώραιες σάν τ'α έωτι-
κά παραμύθια πού τις αγαπάμε και πονάμε,
και κλαίμε γι' αυτές...

Μά ότι και νάναι θάναι πάντα γυναίκες...
Φαντάσματα τρελλά και άπιαστα, σκιές φευ-
γαλές και ψεύτικες... Γυναίκες μάγισσες
πού γράφουν τ'η μοίρα μας και μάς οδηγούν
πότε σ'ε περιβόλια όνειρεμένα και πότε σ'ε
κορφές, ξερες και άπόκρημες...

Ότι και νάναι, θάναι πάντα γυναίκες
τρελλές, ξελλογιάστρες...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ

14' ΟΤΟΥ ΠΕΘΑΝΕ Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ

Σ'α μαρμένο ρόδο τ' Άπριλιού
μοιάζης, καρδιά μου,
π' άγρια μιάν μπόρα τ'ώρριξε χάμου
δίχως νά νοιώση δρόσιμα φιλιού...

Πρίν νά προλάβουνε φώς νά χαρούν
τ'α πέταλά του,
ή καταιγίδα τ'ώρριξε κάτω
κι' όχρα τ'α πέταλα φυλοροούν...

ΜΗΤΣΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ

ΑΤΤΙΚΟ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

Μιά κάλμα είχε πέσει σ' όλα, τούτο τ'ο
θράδυ, άπόψε πού τ'ο άργυρότοξο φεγγάρι
μεσουρανούσε όλόγιομο.

Κι' ή βραδυά κυλούσε νεράϊδα αέρινη και
σκόρπιζε μεγαλείο και έχυνε μαγεία και έ-
σπερνε καύμοις.

Μιά κάλμα είχε πέσει σ' όλα, τούτο τ'ο
νέξ κι' άντάρες ξεφεύγανε. Τ'ο φεγγάρι σ'ά-
θηκε δέν άκουσε και σπουδαία πράματα:
καυγιάς γιά ζήλειες γιά τ'ο Κασινάκι, τ'ο μο-
διστρόνι. Αυτό ήταν ή αιτία. Τούτο τ'ο φεγ-
γάρι προσπέρασε περιγελώντας, άφ'ο έξυ-
σε τ'ήν άκτινοβολία του σ'τους άτμούς τ'ης
ρετσίνας πού ήτανε λησμοσύνη. Και τ'ο Κα-
τινάκι εξατίστηκε μαζί με τ'ους άτμούς—
θεότρελλους—τ'ης ρετσίνας πού είχαν άνα-
κατευθ' με φεγγάρι...

Μέσ' άπ' τ'ο παράθυρο τ'ου σπιτιού με τ'ο
χαγιάκι και τ'ήν κληματαριά μιάν σκιά ξεφρε-
γε κι' άργοσειόταν. Περίεργο φεγγάρι! Στά-
θηκε πάλι τί θά δ'ης; Συνηθισμένα πράγμα-
τα: Άναμμα τ'ης γαλαζόχρυσης καντήλας
τ'ης Θεοτόκου Παρθένου από μάννα χαρο-
καμμένη. Τούτο—τ'ο φεγγάρι—προσπέρασε
ταραγμένο, ένα συννεφάκι τ'ου μ'π'ης μ'π'ος,
άφ'ο σκόρπισε φώς, πολύ φώς, ξεγέλισε
φώς κι' έλπίδα τ'η νυχτιάτικη εύχ'η, άφ'ος
μιάν θαλπωρή μ'π'ος σ' τ'ο εικόνασμα, αύλη κι'
έξακολουθητική πού δέσποζε σ'τό μυστικό-
παθο περιβάλλον, περιβάλλον όλόλουστο-φω-
τόλουστο από φεγαρο-αχτίδες...

Μέσ' άπ' τ'ο στενό δρομάκι με τ'ήν άπότο-
μη στροφή και τ'α σπ'ίτια με τις μισόκλει-
στες πράσινες γυλλίες, πού τ'η πλαισίωσαν
γυράντες κισσού—φιδιού με φεγγαρολαμ-
πές—δυό σκιές ξεπρόβαλλαν. Τ'ο φεγγάρι—
νυχτογυριστής—τούς πήρε από πίσω: Λέ-
γαν Ιστορίες, λέγαν όνειρα, λέγαν αγάπες.
Πήγαιναν με βήματα άργά, με βήματα άτα-
κτα. Με ιδέες τρελλές, με ιδέες νεύδης. Με
όπτασιες χιμαιρικές, με όπτασιες ασύλλη-
πτες. Με προοπτικές άνθόσπαρτες και λου-
λουδένιες. Τούτο—τ'ο φεγγάρι—σκόρπιζε μά-
για, μάγια σ'ή νεράϊδα νύχτα και...

Μά τί είχε γίνει τ'ο φεγγάρι; Είχε χαθ'ο!
Δέν είναι περίεργο: τ'ο ζευναράκι τ'ου στε-
νού δρόμου είχε τ'όν λόγο ενώ τ'ο φεγγάρι
είχε δειχ'ο Άττικό, εύγενικό...

Κι' ή φεγγαρόφωτη νύχτα ξεφάντωνε...

KQ—B.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τ'η μιάν με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε παντοτε το υπομα σας
και τ'η διεύθυνση σας γιά τ'ήν υπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σ'ε παλαιότερες
άπαντήσεις νά σημειώνετε παντοτε τ'ον
αριθμό του φυλλου, γιά τ'ο όποιο μάς
γυμφέτε.

Δ. Νά μ'ην στέλνεται ποτέ περισσότερα
άπο ένα περ'ο ή ούο ποιήματα.

Όσοι στείλουν περισσότερα από δυό
όρίζουμε νά έχουν υπ' όψει τους ότι θα
διασώζονται σ'ήν τυχ'η ένα περ'ο ή δυό
ποιηματα και τα άλλα νά σ'ιχνώνται.

Ε. Νά μ'ην στέλνεται ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν σ'εν λαοετε άπάντηση σ'ε κεινη
πού εχετε στείλει, γιάτι δέν θά ληφ'οι
υπ' όψει. Νά σημειώνετε σ'ε κάθε και-
νούργια άποστολή ποτε έλάσατε άπάντη-
ση σ'ήν προηγούμενη.

Ζ. Η μ. ές γνωστόν ή «Εβδομάς» κ'ρί-
νει τα έργα των άναγνωστών τ'ης και ση-
μειώνει τα εγκρίσιμα χωρία κα μ-
μια χερ'η ματ'η κ'η μοιού η.

Ρέαν Κάτη. Δέν είναι άσχημο άλλ' ά-
πό σας περιμένουμε κάτω καλύτερο. Νέλλ'η ν
Σίβαν. Όχι δημοσιεύσιμο τ'ο ποιήμα
σας. Σχετικά καλύτερο τ'ο τελευταίο τετρα-
στιχο. Μ'η διάζετε. Γίωργον Όρφαν-
νόγιαννην. Δέν μάς ικανοποίησαν τ'α
τελευταία σας. Σχετικά καλύτερο τ'ο «Πέξ
μου» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Τα-
κην Κορδαύ. Άνεπιτυχ'η και τ'α δυό
ποιήματά σας, δυστυχώς. Πρωτόλεια και γε-
μάτα τεχνικά λάθη. Διαβάστε ποίηση. Γιά
τις εύχ'ες σας, εύχαριστούμε. Άδαμάν-
τιον Πάνον. Καλούτσικα γραμμένο, πο-
λύ κοινότοπο όμως και λίγο φλύαρο. Εύχα-
ριστούμε γιά τις εύχ'ες σας. Άντώνη ν
Λυγρόν. Μέτριο τ'ο περ'ο σας και ως θέ-
μα και ως έκτέλεσις. Διαβάστε Παπαντω-
νίου. Κόκκινου, Ξενοπούλου, Νιρβάνα κ.λπ.
Ε. Παπαβασιλείου. Πολλές φλυαρίες
κι' έπαναλήψεις έχ'ε τ'ο περ'ο σας. Και τ'ο
τέλος λίγο άφελές. Ηλία ν Ζαφειρέλ-
λην. Κάτι θέλει νά π'η τ'ο ποιήμα σας μ'α
δέν τ'ο εκφράζει με τέχνη. Θέλει άκόμη δου-
λεμα ό στίχος σας. Γρ. Γρηγορίου. Χωρίς
μουσικότητα, χωρίς άρμονική συνο-
χή οι στίχοι σας. Διαβάστε σύγχρονη ποίη-
ση. Α. Τ. Έγκρίνονται τ'α «Τετράστιχα». Τ'ο
άλλο μετριώτερο. Γίωάννη ν Δ. Κα-
ρούσον. Άποτυχημένη έντελώς ή «Εύτυ-
χία». Διαβάστε πολύ προτού ξαναγράψετε.
Παναγιώτη ν Σταμπόλην. Πρωτό-
τυπο τ'ο θέμα του, θά μπορούσε όμως
νά είναι πολύ καλύτερα γραμμένο και πιο
λεπτά... Δοκιμάστε. Τάκ. Μπί. Όχι βέ-
βαια δημοσιεύσιμο, αλλά άρκετά συμπαθητι-
κό τ'ο περ'ο σας. Στείλτε μάς κανένα άλλο πιο
σύντομο, φροντίζοντας νά έχ'η κάποια πρω-
τοτυπία τ'ο θέμα πού θά διαλέξετε. Χρ'η-
στον Μπαρμπούνάκη. Όχι δημο-
σιεύσιμο τ'ο διήγημά σας. Φλύαρο και κοινό-
τοπο. Νομίζουμε όμως ότι τόχομε ξαναδια-
βάσει. Μήπως μάς τόχατε ξαναστείλει; Σ'τό
έξ'ης γράφετε μόνο από τ'η μιάν πλευρά τ'ου
χαρτιού. Γ. Γεραλήν. Έγκρίνονται. Νί-
κον Δεδούσην. Δέν είναι άσχημο οί
κλίγες φτωχές πασχάλινες. Έλπίζουμε ότι θά
γινόνταν δημοσιεύσιμο αν τ'ου άφαιρούσατε
πολλές φλυαρίες πού έχ'ει, οι όποιες τ'ο κά-
νουν κουραστικό και κατ'αστρέφουν σ'ε πολ-

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΩΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ' 15, Άθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτετικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ.: 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα και
μ'η δέν επιστρέφονται.

Διαβάστε ποίηση προτού ξαναγράψετε.
Γιά τ'α καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Κώ-
σταν Καλ. Η «Εξήγησις» δέν μάς άρ-
σε καθόλου, γιά νά είμαστε ειλικρινείς. Έ-
ξεζητημένο τ'ο λεκτικό τ'ης κι' άνώμαλο. Η
«Διαπίστωσις» έχ'ει άρκετά καλά σημεία
χωρίς τ'ο σύνολο νά είναι δημοσιεύσιμο.
Δύο-τρείς φράσεις τ'ης πολύ καλά γραμμέ-
νες δείχνουν ότι θά μπορούσε νά είναι πολύ
καλύτερη αν τ'ήν δουλεύατε περισσότερο. Η
παράκλησις σας έλήφθη υπ' όψιν. Νίκον Β.
Μαργκόβ. Άνεπιτυχ'ες τ'ο περ'ο σας. Τ'ο
γράψιμό σας δέν είναι στρωτό όσο ποίηση.
Άποφεύγετε ώρσιμένες λέξεις τ'ης καθαρευ-

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΙΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

μέ τ'ήν τελευταίαν άπλουστάτην μέθοδον, τ'ήν Brillantine CHARMINE
CHARMINE Α'. Διά τ'α μαύρα, καστανά και ξανθά μαλλιά.

Άναζωογονεί τ'ο χρώμα τ'ων μαλλιών σας χωρίς νά είναι βαφή κα'
έντός 10 τ'ο πολύ ήμερών έχετε τ'ο φυσικόν χρώμα τ'ης κόμης σας
Μαύρα, Καστανά ή Ξανθά.

Καταργεί πλέον τ'α άσπρα μαλλιά και δίδει χωρίς νά θλάπη
καθόλου τ'ήν ωραιότεραν στιλπνότητα. Έξαλείφει τ'ήν πυτιρίδα κα'
σταματά τ'ήν τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικός Άντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

ούσης που χτυπούν άσχημα ανάμεσα στις άλλες φράσεις σας που είναι γραμμένες στη δημοτική. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Νότιον Δειλινό. Τό α' Όποτε νά'ρθε καιρός θέλει όμως διόρθωμα ακόμη για να γίνει δημοσιεύσιμο. Δουλέψτε το με προσοχή και ξαναστείλτε το μας να το δούμε. Ρέαν Συλβίαν. Έγκρίνεται το «Σ' ένα γραφείο». Τό άλλο κατώτερο. Γιωργόν Μητραλέξη. Μόνο το τελευταίο εξάστιχο της «Πλάνης» μας άρεσε. Τα άλλα, εκτός από δυό-τρεις στίχους, όχι πολύ επιτυχημένα. Από σάς περιμένουμε καλλίτερα παύγιατα. Μιχαήλ Πέτρο. Και πάλι δεν διορθώθηκε όσο έπρεπε. Π.χ. ο στίχος «Της ζητώ με γνώση», και ο πρώτος «Δυό καρδούλες Ζάλη», δεν είναι καθόλου καλοί. Και εκτός αυτών, πάλι χρειάζονται ένα γενικό «χτένισμα». Πέτρον Βελούχην. Δεν είναι βέβαια δημοσιεύσιμο το ποιήμα σας, για πρωτόλειο όμως δεν είναι άσχημο. Κοινό θέμα, μάλλον συμπληρωτικό γραμμένο. Λάκην Βήτον. Χιλιοεπιτομένα πράγματα. Και το γραφικό σας όχι στρογγυλό ακόμα. Γεώργιον Σάμην. Όχι δημοσιεύσιμες οι «Νοσταλγίες». Διάφορες όμοιοκατάληκτες φράσεις, χωρίς όμως καμιά ιδιαίτερη αρμονία. Σε ώριμους στίχους μάλιστα, μεταχειρίζεστε λαθασμένες ή ασυνάρτητες εκφράσεις, όπως «για νειάτα τριαντάφυλλα, κ.λπ. απλώς και μόνο για να μη λαθέψετε στο μέτρο. Διαβάστε ποιήματα. Βλέπετε ότι συμμορφώθηκαν με την παράκλησή σας. Γιωργόν Δασκαλάκη. Ανεπιτυχή τα ποιήματά σας. Χρειάζεστε πολλή μελέτη ακόμη για να κατορθώσετε κάτι δημοσιεύσιμο. Μαρίαν Σ. Λίγο ασυνάρτητο και πολύ κοινό το πεζό σας. Διαλέξτε κανένα θέμα

περισσότερο πρωτότυπο. Τσιγγάναν. Και το δικό σας θέμα φοβερά κοινότοπο. Το γραφικό του μάλλον συμπληρωτικό. Δίνετε περισσότερη προσοχή στην έκλογή του θέματος. Έλατον Φλογέραν. Έπηρεασμένα λίγο τα ποιήματά σας από τα δημόδια και τους στίχους του Κρυστάλη. Είναι συμπληρωτικά μ'α δέν ολοκληρώνουν αυτό που θέλετε να πείτε. Δουλέψτε περισσότερο τον στίχο σας. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Σ. Κ. Έγκρίνεται η «Προσμονή». Κωστήν Χλόρον. Και πάλι δεν μας ικανοποιήσατε. Έσείς πρέπει να έχετε περισσότερες αξιώσεις από τον εαυτό σας. Για τις ευχές σας ευχαριστούμε. Πάριν Φουξήν. Και ο' αυτό σας έχουμε απαντήσει. Με την ευκαιρία αυτή επαναλαμβάνουμε και πάλι σ' όλους τους αναγνώστες μας που στέλλουν συνεργασία να μη βιάζονται τόσο για την απάντηση, επειδή λόγω του όγκου της αλληλογραφίας μας στην οποία απαντούμε με τη σειρά, συμβαίνει να περνά πολλή καιρός ως ότου πάρουν απάντηση. Μαίρη Πύλα. Κοινότοπα και τα δυό. Και το γραφικό τους μέτριο. Φώτον Έσπéραν. Σχετικά καλλίτερη η «Δέση για τους δυστυχισμένους» και αυτή όμως όχι δημοσιεύσιμη. Τό άλλο ύστερα πολύ στη ρίμα. Έλεαν Παπαγεωργίου. Δεν είναι άσχημα γραμμένα το πεζό σας, του λείπει όμως η πρωτοτυπία. Βασίλειον Θεοχάρην. Πολύ βιαστικά γραμμένα τα τελευταία σας. Μην προχειρογράφετε. Δεν ταίριαζουν στα ποιήματά σας στίχοι σαν κι' αυτούς: «παληά χαρά της τη νεκρή για ν' αναστήσης πάλι» ή «γι' αγάπης που γκρεμίστηκαν παλάτια πουχε χτίσει...». κ.τ.λ.

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τας γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικές Βαφές ΑΡΤΙ, διότι ούτω μόνον θα εισθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απόλυτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστή την παραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία βαφή δια να είναι καλή δεν αρκεί μόνον το να βάφη το ύφασμα, αλλά πρέπει προ πάντος και να μη το καταστρέφη. Παλαιών φόρεμα βαφέν με «ΑΡΤΙ» ούδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί «ΑΡΤΙ» ούδέποτε ξεβάφουν. Έμπειρξ φόρεματα βάφονται επιτυχώς με βαφές «ΑΡΤΙ» αφού προηγουμένως αποχρωματισθούν με τόν ειδικόν αποχρωματιστή «ΑΡΤΙ». Αί βαφαί «ΑΡΤΙ» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνοικίας σας εις 61 μονάδων χρωματισμού. Έκαστον πακετίδιον ζάγει 150 δράμα ύφασμα.

ΦΑΝΕΛΛΕΣ και κιλότες ανδρών και γυναικών, μάλλινες και μαυδ εις εξαιρετικές ποιότητας εις τιμὰς πολὺ χαμηλάς. Μεταξύ τες κάλτσες γυναικείες τών 135 διὰ δρ. 66. Γραφεία Αντιπροσωπειών: Έν Αθήναις Μητροπόλεως 22 Ιον πάτωμα (Σύνταγμα). Έν Πειραιεί Αγίου Κωνσταντίνου 16.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστρίδες μας θέλουν εκτενεστέρα απάντηση ως γράφουν του ίδιου έσοκλείοντας και την άμοιβήν εις ταχυδρομικήν επιταγήν (δρ. 50).

Αννα.— Μην απελπίσθε, αγαπητή μου φίλη. Πρέπει να συγκεντρώσετε όλο το θάρρος σας, όλη την ψυχική δύναμή σας για ν' αντιμετώπισετε τη ζωή. Πιστέψτε ότι δεν ελθε ή μόνη που υποφέρετε και ότι ή θέλησις κατορθώνει πολλά. Θα γίνετε καλά και θα ζήσετε, αρκεί να μην απελπίσθε ποτέ. Θα ήθελα ακόμη να σας διαβεβαιώσω για όλη τη συμπάθεια που αισθάνομαι για σας και να σας εύχθω με όλη μου την καρδιά να περάσουν γρήγορα οι δύσκολες αυτές στιγμές της ζωής σας. Μπορείτε να μου γράψετε ήποτε θέλετε, αν κρίνεται ότι αυτό σας ανακουφίζει λίγο.

Μιάν δυστυχισμένην.— Νομίζω, φίλη μου, ότι οι γονείς σας έχουν δίκαιον στην περίπτωσίν σας, αφού και σεις ή ίδια το όμολογείτε εν μέρει. Εκείνοι έχουν μεγαλύτερη πείρα από σας και ξέρουν ότι όταν περάσουν οι πρώτοι νεανικοί ένθουσιασμοί θα σας είναι δύσκολο να ζήσετε μ' έναν άνθρωπο που δεν είναι τόσο αντίξοός σας. Ξέρουν ότι θα το άντιληφθήτε αυτό όταν θα παύση να σας τυφλώνη ή αγάπη των πρώτων ημερών και ότι τότε πιά θα είναι αργά. Γι' αυτό νομίζω προτιμότερο να σάψετε την καρδιά σας και να τόν ξεχάσετε. Θα υποφέρετε, βέβαια, στην αρχή, αλλά θα περάση κι' αυτό με τόν χρόνον. Έκτός πιά αν νομίζετε ότι ή αγάπη σας είναι τόσο μεγάλη και τόσο δυνατή και από τα δυό μέση ώστε να μπορέση να συντρίψη όλα τα εμπόδια που την ενοχλούν και να διατηρηθή αθικτη επάνω απ' αυτά.

Ζόρκα.— Έν πρώτοις δεν μου γράφετε την ποιότητα του δερματός σας, για να μπορέσω ασφαλώς να σας συμβουλευσω ο,τι

χρειάζεται για την βελτίωση της παθήσεώς σας. Έπειτα δε έφθον έχετε μεταχειρισθή χίλια δυό δραστηνά φάρμακα, ακόμη και άμμονία, είναι άδύνατο χωρίς προσωπική εξέταση από τόν δερματολόγον μας να σας βοηθήσω πραγματικά. Λοιπόν πηγαίνετε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) και πείτε του το ψευδώνυμόν σας. Θα σας εξετάση δωρεάν, και θα σας δώση ό,τι πρέπει.

Ένα ν φοιτητήν.— Μετά το πρωινό πλύσμά σας πού θα το κάνετε πάντα με κρύο νερό, θα περνάτε όλο σας το πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσόν.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillé	90 »

Για τα μαλλιά σας το καλλίτερο πούχετε να κάνετε και έφθον δεν διαθέτετε καθόλου χρήματα για να κάνετε συνταγές είναι να τρίβετε τις ρίζες τους κάθε μέρα με καλό και άγνό ξύδι, δηλαδή όχι με χημικό, και κάθε 15 ήμέρες καλό λούσιμο με κατραμοσάπουνο.

Ντολορές.— Να πάψετε για λίγο καιρό να κάνετε περμανάντ, γιατί ή συνεχής και μακρά υπερθερμανσις που ύφίστανται οι τρίχες κατά την εκτέλεση τις καταστρέφει τις άδυνατεί, στο τέλος τις ρίχνει μαζεμένες. Τρεις φορές της έβδομάδος να κτυπάτε 2 κρόκους αλγού μέσα σε τρία ποτήρια χλιαρού νερού και μ' αυτό να πλένετε καλά τα μαλλιά, τριβόντας έλαφρώς με τα χέρια σας και τις ρίζες. Άμα τα πλένετε καλά με το αλγό, τότε τα ξεβγάζετε καλά μ' άφθονο χλιαρό νερό. Κάθε βράδυ να τρίβετε τις ρίζες με το έξης φάρμακο:

Alcool	50 gr.
Naphtol	5 »

Για το λεύκασμα δεν συμβουλεύω τίποτα γιατί όλες οι βαφές είναι καταστρεπτικές. Έπίσης έφθον πάσχετε από την πάθηση που μου γράφετε, το καλλίτερο πούχετε να κάνετε είναι ν' αποφεύγετε την υπερκόπωση μ' ασκήσεις, να μην τρώτε πολλά ψωμιά, ζυμαρικά εν γένει και ιδίως γλυκίσματα. Για τα δόντια σας συνιστώ την πομάδα

και το υγρόν Μπριγιάντ. Λίλα Ένταύθα. Τό βράδυ να τρίβετε τις ρίζες των μαλλιών σας με το έξης φάρμακο.

Camphre	12,50 gr.
Eau de vie alcool	125 »

Τό δε πρωί με το έξης:

Alcool	50 gr.
Naphtol	5 »

Ν' αποφεύγετε τα λουσίματα και μάλιστα

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τόν άπλουν τρώγον. Δεν γνωρίζετε άποτυχία και θα σας δώση έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κόρης όπου θα κάμη τας φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζηλεύουν. Άπλώσατε προσεκτικά έπί του προσώπου σας και του λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτίμηση την πούδραν Τοκαλόν, ή όποια είναι παρασκευασμένη διά να χρησιμοποιήται με την Κρέμα αυτή. Η αλλαγή όπου θα παρατηρήσητε εις τόν καθρέπτην θα σας εκπλήξη. Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού άπλώνεται έφ' όλοκληρου του προσώπου σαν άδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δίδοντας ένα μαγευτικό βελούτέ, έπιτρέπει τó ένιαίο άπλωμα της πούδρας, την έμποδίζει από τού να σχηματίξη πλάκας και άνομοιόμορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσότερον. Η Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού, περιέχει κρέμα φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμεμιγμένα καθώς και θλικά πολύ τονωτικά και λευκαντικά. Αύτα διαλύουν τα μαύρα στίγματα, συσφίγγουν τούς διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν και γλυκαίνουν την πιδ σκούρα και σκληρά επιδερμίδα.

LA RINASCENTE - MILANO

Είς τας Αθήνας μόνον το κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ Σταδίου 43 έναντι.

Δικαστηρίων διαθέτουν και άντιπροσωπεύουν τας μηχανάς VITOS και πεπειραμένον προσωπικόν

Έπιδιόρθωσις τελεία, όσουςδήποτε πόντους και αν έχη ή κάλτσα και όσο λεπτή και αν είναι.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΑΧΕΙΑ - ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

Τα καταστήματα Printemps και Ανεαυκ των Παρισίων, τó Rinascnte του Μιλάνου με τα 16 υποκαταστήματά του εις όλην την Ίταλίαν και γενικώς τα μεγαλειότερα καταστήματα του κόσμου, χρησιμοποιούν διά την έπιδιόρθωσιν των καλτσών των πελατίδων των τας ήλεκτροκινήτους μηχανάς

VITOS

με καλοήσυχον. Κάθε 20 μέρες αρκεί ένα λούσιμο. "Αν είσθε πολύ αδύνατοι θα ήτο συντελεστικότατο να κάνετε και μια σειρά ενέσεων Τονοζάν.

Απαγορευμένη μικρούλα. Ούτε φάρμακα εσωτερικά ούτε το Κάρλσπατ θα σας απαλλάξουν ριζικά από τον σταφυλόκοκο, μικρόβιο στο όποιον όφειλονται τα σπυριά σας. Πρέπει να κάνετε υποδορείως μέραν παρ' ήμεραν από μια ένεση *stistaphilo fermenti K.O.mis*

Την πρώτη φορά θα κάνετε μισή. Θα σας την κάνουν ή στον δελτοειδή μύν, δηλ. στο 6ο μέρος του μπράτσου, ή στους γλουτούς. "Αν θέλετε και είσθε εδώ πηγαίνετε στον κ. Λαδά και θα σας τα εξηγήσει καλλίτερα.

Κ. Β. Ε. Έντα υ θ α. Τα άρθρα για τα όσα μας γράφετε, θα τα βρήτε σε έννεα κατά σειράν τεύχη της «Εδ'ομάδος» από το 464 ως το 472. Θα βρήτε σ' αυτά ό,τι ζητάτε.

Ν. Πύργον. Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Μη φοβάσθε πια δεν θα ξαναφανεύν. Άλλα το καλλίτερο πούχετε να κάνετε, επειδή ή τότε κατάστασις ήτο τόσο σοβαρή, να κάνετε άλλα δυο κοντά ενέσεις ζυμοθέντος έμβολίου Κόμη. Έκείνο όμως το όποιον δεν έπρεπε να κάνετε, ήτο ή εγκατάλειψις της διαίτης. "Η διαίτα σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι τα 2)3 της θεραπείας, και πρέπει να την εξακολουθήσετε τουλάχιστον έως 3 μήνες με την τελεία αποθεραπεία. Ίδιως τα άλμυρά, σαρόδελles, ψάρια, χοιρινά, ζαμπόν κτλ. πάντα να τ' αποφεύγετε. Να ξυρισθίτε χωρίς να φοδηήτε καθόλου, χωρίς κόντρα όμως, και μετά γενναίο σαπούνισμα και με πολύ ζεστό νερό πάντοτε.

Τό ότι ένεφανλοθήσαν δυο σπυράκια αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αποθεραπευθήκατε, άλλ' ότι δεν πρέπει να εγκαταλείψετε την διαίτα τόσον πρόωρα. Ξεχάσατε φαίνεται τί κοντεύετε να πάθετε και ότι ή πάθησή σας δεν υποχωρούσε με τίποτε. "Ωστε λιγάκι υπομονή.

Δώρα Βοσπορίτισσα. Δυστυχώς από τα γραφόμενά σας, φαίνεται ότι δεν πρόκειται περί απλής τριχοπύσσεως, άλλα μάλλον περί δυσίατου—όχι όμως και ανίατου—δερματικού νοσήματος του τριχοτού της κεφαλής, το όποιο και προκαλεί και την ακατάσχετον φαγούραν και την τριχόπτωση. Δεν πρέπει καθόλου να αφήσετε την κατάσταση αυτήν, άλλ' άμέσως να πάτε σ' ένα καλό μικροβιολόγον πού θα σας πάρη τρίχες από τα πάσχοντα μέρη και θα τις εξετάσθ. Μετά την εξέταση θα σας πη σε ποιόν μικρόσπορον όφειλεται ή κατάστασις σας όποτε και θα γίνη ή ανάλογος θεραπεία. "Αν θέλετε, μόλις πάρετε την απάντηση του μικροβιολόγου γράψτε στον γιατρό μας κ. Λαδάν (Σόλωνος 40) έσωκλείοντας και δρχ. 50 για ιδιαίτερα λεπτομερή απάντηση.

Σοφίαν Χαλκίδα. Να τα λούζετε με κατραουοσάπουνο κάθε δεκαπέντε μέρες—όχι νωρίτερα—και να τα ξεβγάζετε με άφύψημα σκινών. Δηλαδή θα βράζετε σκίνα κι ύστερα θα τα σουρώνετε και θα χρησιμοποιήτε το νερό. Σιγά-σιγά θα ξανάβουν στο χρώμα των. "Αφού ξεβγάλετε καλά τις σαπουνάδες με το σκινόνερο, κατόπι θα τα πλύνετε με άφθονο χλιαρό σιέτο νερό. "Αμα ξαναβρούν το χρώμα τους τότε μάς ξαναγράφετε.

Πονεμένη, "Ηράκλειον. Πρόκειται περί άμνηρορίας, ή όποία αν δεν την θεραπεύσετε καλά, θα έξειλιθί σε πλήρη έλλειψη, όποτε και θ' αρχίσουν άλλα συμπτώματα σοβαρότερα: πονοκέφαλοι, ζάλες, ίλιγγοι, νευρασθένεια. Χρειάζεται να υποβληθήτε σε τακτικοτάτη θεραπείαν με ενέσεις, τις όποιες μπορείτε να κάνετε κι' εκεί. Πρέπει ν' ακολουθήσετε ώρισμένο πλάνο. Πάντως εδώ δεν μπορούμε να σας γράψουμε λεπτομερώς. Γράψτε στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) έσωκλείοντας και 50 δρχ. για την ιδιαίτεραν απάντηση και την αποστολή λεπτομερούς πίνακος θεραπείας, το όποιο και θα εκτελέση ό εκεί γιατρός σας. Για ό,τι άλλο θέλετε είμεθα πάντοτε πρόθυμοι να σας εξυπηρετήσωμε.

ΛΟΡΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, Ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CLOUD των Παρισίων, δέχεται τας ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

όλας τας δυσμορφίας, έγκαύματα, ούλας, στίγματα, άγγειώματα κ.λ.π.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ηλεκτρόλιον άνευ στίγματος. άνευ πόνου. Βερανζέρου 12α, Τηλ. 31.434.

ΔΙΤΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΜΟΝΟΝ ΜΕ

50 ΔΡΑΧ. ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 11
60 " ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 12
Τηλέφ. 26—116.
70 " ΣΤΑΔΙΟΥ 45 (6ος όροφος)
Τηλέφ. 32—194.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Δηλούμε δε ότι ή έργα σία της ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ-ΜΙ-ΖΑΜΠΑΙ-ΜΑΡΣΕΛ κ.τ.λ. εκτελείται μετά της αυτής ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ ως και πρότερον.

ΣΑΝ-ΦΙΛ

Είναι το Νέον μηχανήμα της ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ήτις εκτελείται ΜΟΝΟΝ εις το Πολυτελές Κατάστημα της όδοσ σταδίου 45 (6ος όροφος) Τηλέφ. 32—194 αντί δρχ. 100.

Η 15ετής πείρα μας είναι ό μεγαλύτερος έγγυητής της επιτυχίας εις τις φορδείες ΣΚΑΛΕΣ και τις χονδρές ΜΠΟΥΚΛΕΣ.

ΦΟΙΝΙΣ

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - ΓΕΩΔΟΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ-ΕΡΜΟΥ 131-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσθ δι' έπιστολής άπευθυνόμενης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οιανδήποτε Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος, να περιγράψθ δηλαδή λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώσται, οι έπιθυμούντες ιδιαίτεραν δι' έπιστολής απάντησιν, άς γράφουν άπ' ευθείας στον Ιατρόν μας κ. Λουκάν Δημητριάδην 14 όδός «Αγ. Δημητρίου» (παρόδος Ευριπίδου).

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τούς έχοντας άνάγκην των συμβουλών του άναγνώστας μας καθ' έκαστην, πλην Κυριακής, 6—7 μ.μ. Είναι όμως άπαραίτητον να τού δηλώσων το όνομα υπό το όποιον μάς έγραψαν.

Πικραμένον, Κρήτη. Δεν είναι δυστυχώς ούτε ή πρώτη φορά ούτε άσφαλώς θάνατι ή τελευταία πού παρατηρείται το φαινόμενο αυτό στην προκειμένη άρρώστεια. Έκείνο όμως πού προκαλεί κατάπληξιν είναι το ότι ενώ οι έπανειλημμένες εξετάσεις έδωσαν άρνητικόν αποτέλεσμα, ένεφανίσθη κατόπι και μάλλον σε βαθμό να μεταδοθή και το άλλο και το ότι μόλις σταματήσετε επαναλαμβάνεται πάλιν ή ίδια ιστορία.

Αυτό με κάνει να πιστεύω ότι άσφαλώς κάπου εκεί υπάρχουν ώρισμένοι άδένες διαπημένοι (αν επιτρέπεται ή έκφρασις). Για να υποχωρήσθ μια για πάντα το κακό άπαιτούνται δύο πράγματα: άφ' ενός το μασάζ του προστάτου, γιατι πιθανόν νάχη κι' αυτό αίτια και άφ' έτέρου διαστολές με καθετήρας πινικέ. Μόνον μ' αυτόν τον τρόπο μπορείτε να απαλλαγίτε άπ' αυτήν την κατάσταση. "Αν βέβαια για τον α ή β λόγο δεν θέλετε να επισκεφθήτε τον Ιατρό σας, τότε εξακολουθήτε μόνος σας την θεραπεία πού κάνετε παίγοντας ταυτογρόνως και το φάρμακο "Αρεγκόν. "Αν δεν ύπάρχη εδώ τότε μπορείτε να άποτανηθήτε στον αντιπρόσωπό του "Ανδρέαν Φράγκου Γερανίου 22. Το "Αρεγκόν θα σας άνακουφίσθ. Κανένα άλλο μέσον πιδ λογικό δεν ύπάρχει.

Νευρικών "Ασθενή. Όλες αυτές οι ένοχλήσεις πού γράφατε άσφαλώς δεν προέρχονται από το στομάχι λόγω του υπερασπισμού πού κάμντε στο σανατόριο. Γιατι είναι γνωστόν ότι στα σανατόρια εφαρμόζεται ό υπερασπισμός άλλα όχι εκείνος πού

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρούργος - "Οτορινολαρυγγολόγος

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμμ. Μπενάκη και Μαυροκοδάτου 6, από 4—6 μ.μ. Τηλ. 29-562

"Ο,τι νεώτερον εις μάλλινά όφάσματα Εύρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατ. Καπνικαρέας

μπορεί να χαλάσθ το στομάχι. Αυτό άλλωστε είναι το μυστικό του σανατορίου: να διδθ στον άρρωστο τροφή άρκετή ώστε να μπορή να άντεπεξέλθ κατά της άρρώστειάς του, χωρίς όμως να τού βλάψθ το στομάχι του. Θα θέλετε βέβαια τώρα να μάθετε πού όφειλονται οι πύσεις και όλες αυτές οι ένοχλήσεις. Αυτό άλλωστε είναι και εκείνο πού σας άπασχλεί και γι' αυτό γράφατε. "Αν και δεν είμαι ό πρώτος πού θα έκφέρω τη γνώμη αυτή, σας τονίζω έντονίως ότι όλα είναι άποτελέσματα νευρικής καταστάσεως.

Πρέπει να το πιστεύετε αυτό και μόνον τότε θα γίνετε καλά όταν έχετε πεποίθησθ ότι

το φάρμακο θα σας απαλλάξθ. Πρέπει δηλαδή να υποβάλετε στον έαυτό σας ότι δεν έχετε τίποτε γιατι έχετε πιστέψθ ως τώρα ότι κάτι έχετε και ότι οι γιατροί δεν κάμνουν διάγνωση και στα κουτουρού δίνουν τα φάρμακα. Γι' αυτό δεν μπορείτε να γίνετε καλά. "Εγώ ένα και μόνο φάρμακο θα σας γράψω το βάμμα Βαλεριάνας: 30 σταγόνες ήμερησίως 15 το πρωί και 15 το βράδυ. Μετά δέκα μέρες αυξάνετε κατά 10 τις σταγόνες δηλ. 5 με 5. "Όταν δέ τελειώσθ τότε μου ξαναγράφετε.

Επίμονον. Θα παίρνετε ένα από το ένα κι' ένα από το άλλο όταν δέ τελειώσθ το

N363 B70

Προφυλαχθήτε
από την υγρασία
και το κρυο με την

ΚΡΕΜΑ NIVEA

Τρίβετε το πρόσωπον και τας χείρας σας κάθε βράδυ και πρίν εξέλθετε με Κρέμα NIVEA. "Ετσι ό άέρας και ή κακοκαιρία δεν δύνανται να σας βλάψουν. Το δέρμα σας μένει μαλακόν, νεανικόν και τρυφερόν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΥΤΙΟΝ	8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ	15
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ	30

ΕΜΗΝΥΤΩΡ

Ένα πού έχει 20 τότε θα πάρετε άλλο ένα. Όστε θα πηγαί- νη 2 μ' ένα. Αυτό όπως σας είχα γράψει θα επαναληφθῇ ούτως ώστε να περάσουν τέσσε- ρις μήνες. Όταν δὲ τελειώσουν τὰ φάρμακα θα κάμετε τις ἐνέ- σεις δυὸ τὴν ἐβδομάδα θα γί- νωνται δὲ στὸ χέρι. Δὲν ὑπάρ- χει λόγος ἀνησυχίας. Μπορεῖ δὲ θανατία να τις κάμη ἡ γνωστή σας νοσοκόμος.

Δυστυχισμένο Πλά- σμα, Χανιά. Λόγω φθορᾶς κατὰ τὴν πίεση, ἡ ἀπάντησή μου στὸ γράμμα σας, δημοσιεύ- θηκε στὸ περασμένο φύλλο ἐλ- λιπῆς. Τὴν ἀναδημοσιεύω λοι- πόν. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολ- λές φορές παρουσιάζεται τὸ φαινόμενον αὐτὸ στοὺς νέους τῆς ἡλικίας σας καὶ ἀσφαλῶς ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀνεπάρκεια τῶν ἐνδοκρίσεων. Πολλές φορές διωσ φταίει καὶ τὸ περιβάλ- λον, γιὰ αὐτὸ λοιπὸν χρειάζε- ται ἡ ἱατρικὴ βοήθεια ἀλλὰ πρὸ πάντων χρειάζεται ἡ ἀτο- μικὴ σας συμβολὴ ὥστε νὰ κα- τορθώσετε νὰ κάμψετε τὸν σκό- πελο πού σας παρουσιάζεται καὶ πού πρέπει νὰ τὸ νοιώσε- τε, εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος. 'Α-

παιτεῖται ψυχικὴ δύναμη καὶ θέληση μεγάλη καὶ τότε ἀσφα- λῶς θὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπ' αὐτὴ τὴν δυσάρεστη κατάσταση. Καὶ τώρα ἐρχομαι στὸ ζήτημα τῆς θεραπείας. Θὰ σας γράψω με- ρικὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα θὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς ἐφόσον φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶναι δύσ- κολο νὰ καταφύγετε σὲ γιατρό γιὰ νὰ σας κάμη τὰ ἴδια μὲν ἀλλὰ σὲ ἐνέσεις.

Τὰ φάρμακα εἶναι:

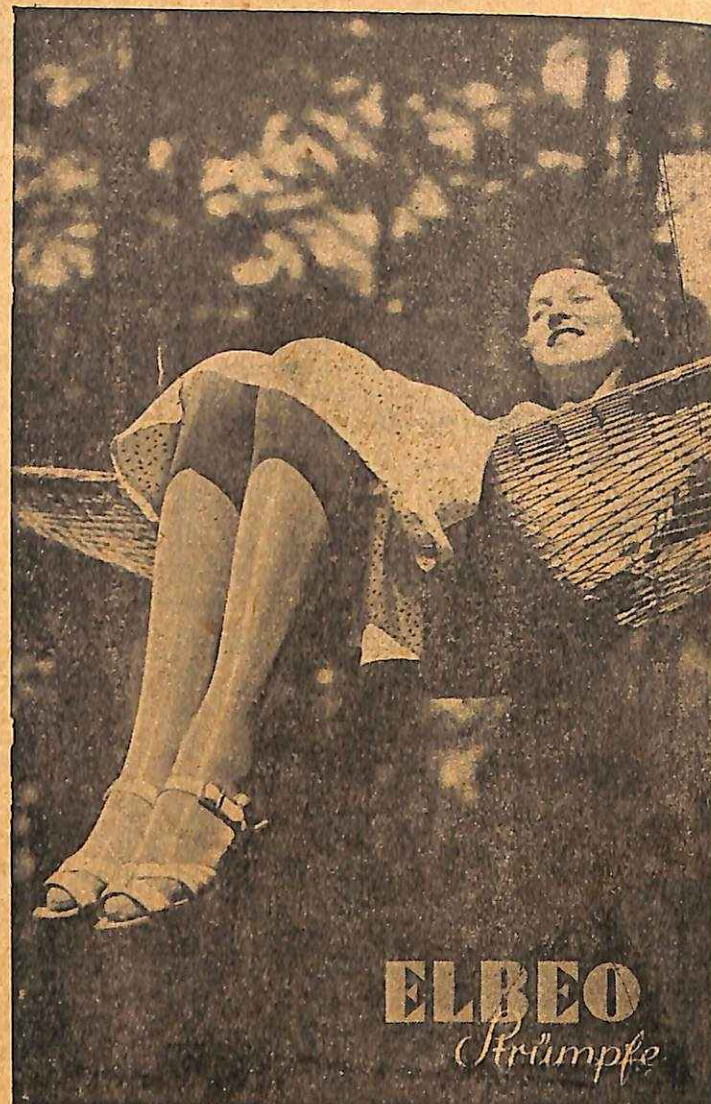
1ον) 'Υοχιμβίνη Σπίγγελ- ουπριμέ, 4 σωληνάκια.
2ον) 'Ανδροστήνη Σίμπα, κομπριμέ, 2 φιαλίδια.

Θὰ παίρνετε ἀπὸ μὲν τὸ πρῶτο δυὸ ἡμερησίως ἀπὸ δὲ τὸ δεύτερο 3. 'Εν τῷ μεταξὺ πρέπει πάση θυσίᾳ νὰ καταφύ- γετε ὅπου πρέπει καὶ ἂν παρ' ἐλπίδα ἀποτύχετε δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρυνθῇτε. 'Απαιτεῖται θάρρος μόνο. 'Ετσι εἶναι δυ- νατὸν νὰ ἐπαναφέρετε τὴν ἱ- σορροπία στὸν ὁργανισμό σας, ἡ ὁποία ἔχει γιὰ λίγο διαταρα- χθῇ.

Μετὰ ἓνα μῆνα μοῦ ξανα- γράψετε.

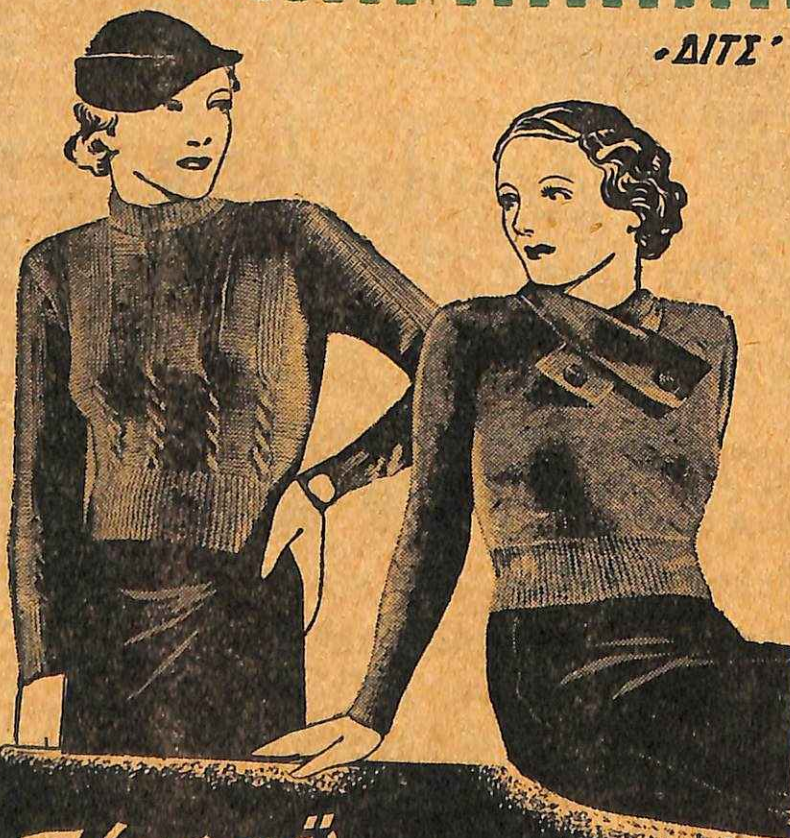
Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

ΔΙΤΣ'

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ "ELBEO," ΕΙΝΑΙ
ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡ-
ΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ,
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ Α-
ΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ,
ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΑ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ
ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ
ΜΑΡΚΑΣ
ELBEO

Ζέροεϋ

μάλλινα φορέματα
καπέλα

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

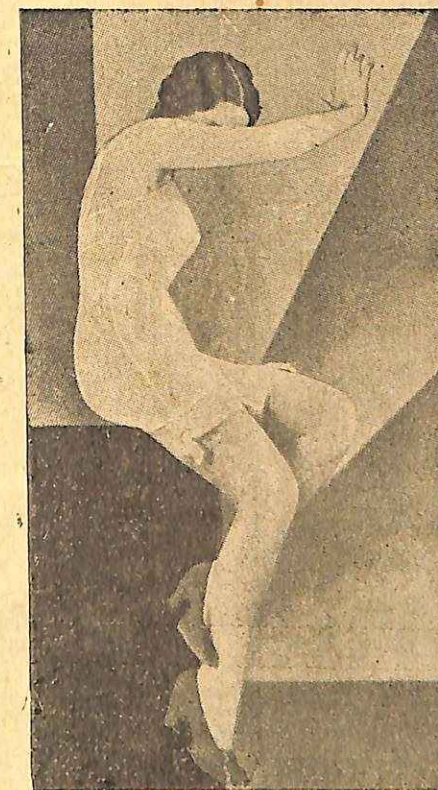

Με τὸ BRASSO ὅλα γίνονται
σὰν καθρέπτες.

Τὸ BRASSO εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

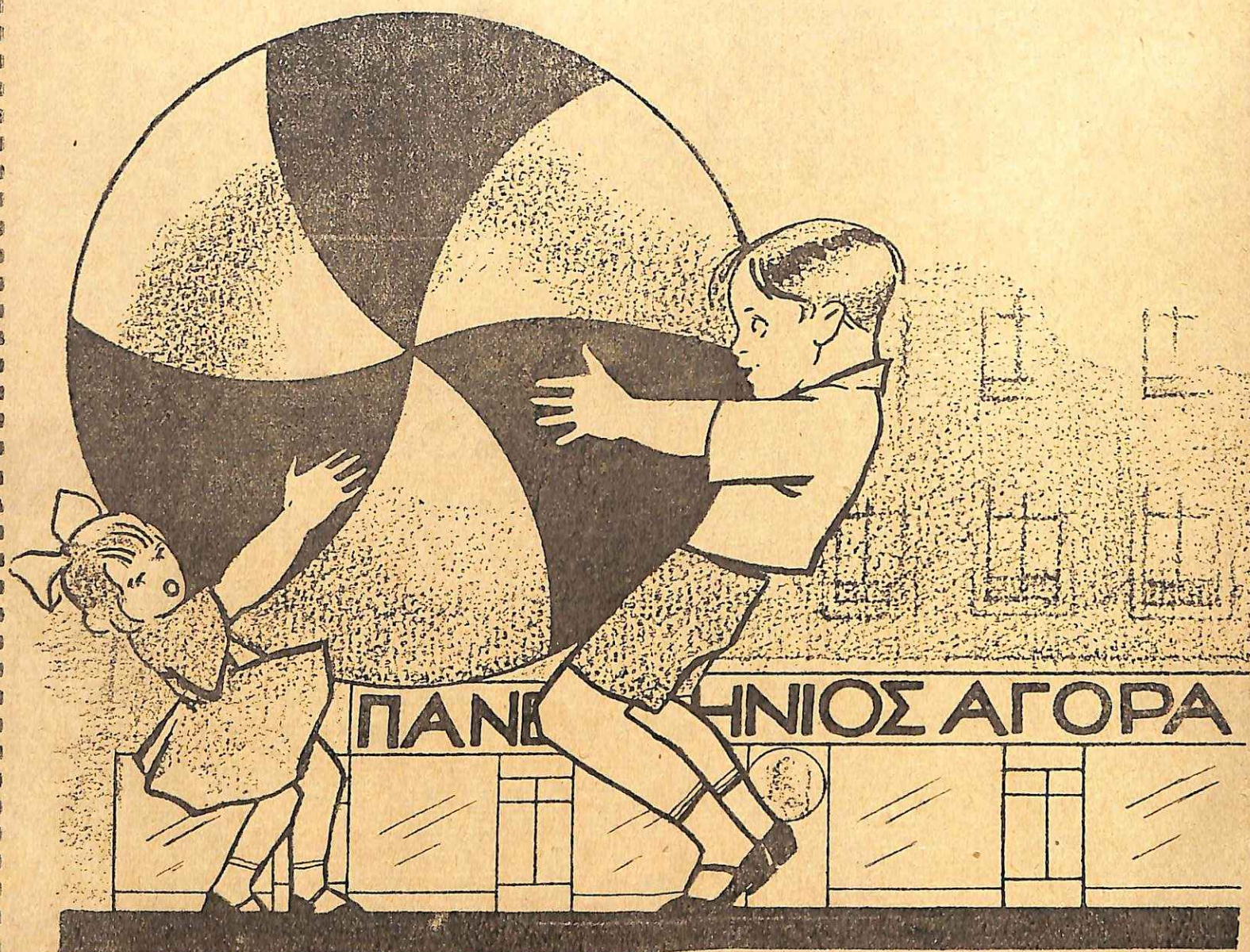
Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμά- σετε τὰ τελευταῖα μονέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μία δοκιμὴ θὰ σας πείσῃ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ
ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

ΚΑΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ